Mavinin Reddi

Ahmet Karcılılar

Mavinin Reddi

Ahmet Karcılılar

iletişim

AHMET KARCILILAR • **Mavinin Reddi**

AHMET KARCILILAR 1965'te Denizli'de doğdu. Lise ve üniversite yıllarında gazete ve dergilerde öyküleri, denemeleri yayımlandı. 1987'de Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi'nden mezun oldu. 1998'de yayımlanan ilk romanı *Yağmur Hüznü* (Can Yayınları), Orhan Kemal Roman Armağanı'na layık görüldü. 2000'de *Gülden Kale Düştü*, 2001'de *Fotoğraf Hikâyeleri*, 2002'de *Akrep ve Semender* Doğan Kitap tarafından ve 2004'te *Anonim Kitap* İnkılâp Kitabevi tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 2364 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 397
ISBN-13: 978-975-05-2030-3
© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2016, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek
YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli
KAPAK Deniz Karagül
KAPAK RESMİ Jacques-Louis David, "La Mort de Marat", 1793
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Aybars Yanık
BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46
CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AHMET KARCILILAR

Mavinin Reddi

iletişim

Alara, Bilge ve Doruk için...

Birinci Bölüm

Artık bu sırrın benimle yitip gitmesini göze alamam.

Olup biten her şeyi yazıp üstü kapatılmış bir olay hakkında gerçeklerin bilinmesini sağlamak zorundayım. Nasılsa anlatacaklarım yüzünden zarar görecek ya da bu sır ortaya çıktığında hesap sorulabilecek benden başka kimse kalmadı.

On yıl oluyor, kimseye anlatmadım, ölene dek anlatmamaya da kararlıydım. Şunu kesinlikle söyleyebilirim, otuz yıllık meslek hayatım boyunca yasaların çizdiği sınırları hiç çiğnemedim, bu olay hariç. Doğru karar verdiğimden öyle emindim ki on yıl boyunca kuşkuya düştüğüm bir an bile olmamıştı, aksine ne zaman aklıma gelse farklı ve özel biriymişim gibi hissettirdiğini itiraf etmeliyim. Dün, telafisi mümkün olmayan bir yanılgı içinde olduğumu anladım. Beni bağışlatır mı bilmiyorum ama aşkı gördüğümü sanmıştım.

Bu sabah emeklilik dilekçemi verip elimdeki dosyaları teslim etmek için arkadaşları odama çağırdım. Asayiş'te on bir, Cinayet Büro'da on sekiz yılı aşkın lekesiz bir kariyerden sonra büro amirliğine atanınam neredeyse kesinleşmişken birdenbire emeklilik kararı alınam herkesi şaşırttı. Özel-

likle büro amiri çok bozuldu, yerine geçecek adamın emekli olması büyük olasılıkla kendi atamasını da aksatacaktı. Veda etmek için odasına gittiğimde şube müdürünün de epeyce sıkıntılı olduğunu gördüm, tam da her şey ayarlanmışken şubedeki tüm terfi ve atamaları şimdi yeniden planlaması ve onaylatması gerekiyordu.

Öğleye doğru tanıdığım hemen herkesle vedalaşmış çıkıyordum ki santraldeki çocuklardan biri koşarak gelip emniyet müdürünün beni görmek istediğini söyledi. Binada olup olmadığını sordum, binadaymış. Dönüp yanına çıktım. Ankara kökenliydi, iki yıldır görevde olmasına rağmen hiç konuşmamış, hatta bir iki seminer dışında pek karşılaşmamıştık. Kısa bir görüşme olmasını bekliyordum ama öğle yemeğini birlikte yemeyi önerdi. Yemek sırasında beni ne kadar önemsediğini göstermek için annemin nasıl olduğunu, yeterince ziyaret edip edemediğimi sordu. İşlerin sarkmadığı bayramlar ve yıllık izinlerde ancak görebildiğimi söyledim. Bir süre doğduğum şehrin ne kadar çorak fakat lojistik olarak ne kadar önemli olduğundan söz ettik. Sonra geçtiğimiz iki yıl içinde çözülmesi zor olsa da kapatabildiğimiz birkaç dosya üzerine konuştuk; bu olaylarda gösterdiğim başarının suç biliminin çok geliştiği ülkelerde bile örneğine pek rastlanmadığını öne sürse de bir başarı söz konusuysa birlikte çalıştığım ekiplere ait olduğunda ısrar ettim. Sonra da yazdığım raporlarda gösterdiğim titizlik nedeniyle savcı ve hâkimlerden sürekli teşekkür notları aldığını söyledi. Yol yordam bilen bir adamdı, yemek sonuna dek emeklilik başvurumla ilgili en küçük bir imada bile bulunmadı.

Ne zaman ki kahveleri içtik, bana doğru eğilip biraz da sesini alçaltarak yıllardır tanıdığı bir arkadaşına söylüyormuş gibi içten bir dille dilekçemi geri almamı istedi. Emniyet içindeki temizlik operasyonları yüzünden kıdemli amir sayısı oldukça azalmıştı. Büro amirliği bir yana, daha üst ma-

kamlar için bu kadar uygun bir dönemdeyken neden emekli oluyordum ki? Şüphesiz bunları kara kaşım kara gözüm için değil etliye sütlüye bulaşmamış emniyet amirlerini elinde tutması gerektiği için söylüyordu. Söze annemle başladığına göre oradan devam edebilirdim. Bana duyduğu güven için teşekkür edip annemin yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim; yalnız yaşıyordu ve kendine bakamayacak kadar yaşlanmıştı ama doğduğu topraklardan ayrılıp İstanbul'a gelmek de istemiyordu. Emekliye ayrılıp yanına taşınmak zorundaydım. Başka bir nedenim olsa asla kabul etmeyeceğini ama anneler söz konusu olduğunda akan suların durduğunu söyledi. Sonraki hayatımda başarılar diledi, tokalaşıp ayrıldık.

Gece hiç uyumamıştım ama uykum da yoktu. Vapurla Üsküdar'a geçerken bir an önce eve gidip kendimi yatağa atmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Ne kadar yorgun olsam da uyuyamayacağımı, bu saatte uyusam bile gecenin bir yarısı uyanıp kaldığım yerden kendimle hesaplaşmaya devam edeceğimi biliyordum. Vapurdan indiğimde Sultantepe yokuşu gözümde büyüdü, eve gitmek yerine iskelenin yanındaki banklardan birine oturup neredeyse kıpırdamadan denizi seyretmeye başladım. Dünkü lodos hızını kesmiş, hava açmıştı ama keskin bir ayaz vardı. Paltoma iyice sarınıp ellerimi cebime soktum. Daha önce de hiç uyumadan yeni güne başladığım, üstelik ertesi günün gecesine dek çalıştığım çok olmuştu, şimdi neden bu kadar yorgundum? Bankları dolaşan garson yanıma çay bıraktı, şekeri içine atıp karıştırmaya gücüm yoktu; öylece çay bardağına bakıyor, elimi cebimden çıkarmaya üşeniyordum. On yıldır kolaylıkla katlandığım, katlanmak da değil ağırlığını hissetmekten hoşlandığım bir yük taşıyordum ama dünden bu yana öyle değişmiş ve ağırlaşmıştı ki kurtulmayı başaramazsam altında ezilecektim. Kurtulmanın tek yolu vardı, anlatmak.

Anlatma düşüncesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Gidip ifade vermeli, olan biteni olduğu gibi anlatmalıydım. Ama çok zaman geçmişti aradan, gerektiği gibi anlatabilecek miydim? Üstelik ifadelerin tutanaklara nasıl geçirildiğini bilen biriydim, hakkıyla yazılabilecek miydi anlattıklarım? Ben o anda aklıma gelen, üzerinde yeterince düşünülmemiş, yanlış anlamalara neden olabilecek, hatta istemeden de olsa gerçeği saptırabilecek cümlelerle ve büyük olasılıkla birçok önemli ayrıntıyı gözden kaçırarak anlatmaya çalışacaktım, ifadeyi almakla görevli memur dinleyip anladığı kadarıyla aklında kalanların özetini yazacaktı. Bu sırrın, tutanaklara bu şekilde geçmesine razı olacak mıydım?

Yazmak işte o zaman aklıma geldi. İfade vermek yerine olabildiğince tarafsız, eksiksiz ve gerçeğe en yakın şekilde yazmaya çalışmalıydım. Evet, çok zaman geçmişti aradan ama belleğime güveniyordum; yeterince çaba gösterirsem, neredeyse her gün bazen birkaç dakika bazen saatlerce düşündüğüm bir olayı gerektiği gibi yazmayı başarabilirdim. Yalnızca seçtiğim sözcüklere ve sözcüklerin barındırdığı başka anlamların neden olabileceği yanlış anlamalara dikkat etmeli, yazdığım her cümleyi ve her paragrafı defalarca okumalı, olanları doğru şekilde aktardığımdan emin olana dek bıkıp usanmadan yeniden yazmalıydım.

Tek korkum, bilinçaltının zamanla değiştirmiş olabileceği parçalardı; bir kez değiştiğinde hep değişmiş şekliyle anımsanan ve bütünün de yanlış algılanmasına neden olan anı parçaları. Ancak yazarken belleğime çokça yüklenmek zorunda olduğumdan, değiştirmiş olduklarımla uyuşmadıkları için bilinçaltına süpürdüğüm birçok ayrıntının da kendiliğinden ortaya çıkacağına emindim. Bu ayrıntılar sayesinde değiştirdiğim anı parçalarının tutarsızlıklarını fark edebilir, böylece doğru hallerini yeniden anımsayabilirdim.

Peki, yazdıktan sonra ne yapacaktım? Bu şehirde daha fazla kalmanın anlamı yoktu. Evi satıp sonraki yıllarını daha sakin, daha huzurlu geçirebileceğim bir yere taşınabilirdim, nereye gitsem olurdu yani. Henüz istila edilmemiş, yolu sapa bir kıyı kasabasına yerleşebilir, olmadı müdüre söylediğim gibi annemin yanına gidebilirdim.

Kalkıp çayın parasını ödedim, koşar adımlarla yolun karşısına geçip evime çıkan yokuşu tırmanmaya başladım. Biraz önceki yorgunluğumdan eser kalmamıştı.

İkinci Bölüm

Dün işe geldiğimde aklımda ne emekliye ayrılmak ne de yıllardır oturduğum evi satıp şehri terk etmek vardı. Her zamanki gibi yolumun üzerindeki fırından iki peynirli poğaça almış, odama çıkarken söylediğim çayın gelmesini beklerken bilgisayarımı açıp açık dosyalarla ilgili notlarımı okumaya başlamıştım. Kime, hangi dosyayla ilgili ne iş verdiysem üzerinden geçip yarım saat sonraki toplantıda ekip amirleriyle konuşmam gerekiyordu. Gece yeni dosya gelmemişti ama bir iki saat içinde Asayiş'teki bir vaka bize gönderilecekti. Pendik'te bir doktor ve eşinin yedikleri mantardan zehirlendikleri sanılıyordu. Doktor ölmüştü, eşiyse komadaydı. Bu sabah laboratuvardan, yemekte zehirlenmeye neden olabilecek maddeye rastlanmadığı raporu gelince dosyayı Cinayet Büro'ya aktarmaya karar vermişlerdi. Dosya gelir gelmez ellerindeki işlerin yoğunluğuna göre uygun bir ekibe verip olay yerine göndermeliydim. Fırsat bulabilirsem ekiple birlikte olay yerine gitmeyi düşünüyordum.

İki hafta önce büro amirinin şube müdürlüğüne, şube müdürünün de Sultangazi'ye emniyet müdürü olarak atanaca-

ğı söylentisi çıktığından beri herkes bana büro amiriymişim gibi davranıyordu. Önce fark etmemiştim. Büroda kıdemi benden fazla iki amir daha vardı ama büro amiri on gündür şube katında çalıştığından aranıp yerinde bulunamadığında telefonları bana bağlanmaya başlamıştı. İşle ilgili olsun olmasın diğer şubelerdeki müdürler ya da büro amirleri, hatta başka şehirlerde çalışan epeydir görüşmediğim devrelerim arayıp hal hatır sorar olmuşlardı. Bürodaki ekip amirleri yeni dosyalara kimin bakacağını ya da evrakı tamamlanan dosyaların savcılığa gönderilip gönderilmeyeceğini bana sormayı alışkanlık haline getirdiklerinde durumu anladım. Henüz ortada resmî bir yazı olmasa da bu geçiş döneminin işime geldiğini söylemeliyim; kolay değildi, büroda yüz seksen kişiydik, bunca tecrübeme rağmen kendimi birdenbire büro amirliği masasında bulsam zorluk çekebilirdim.

Kapı çalındı, çaycıyla birlikte Asayiş'ten Hakan içeriye girdiler. Hakan'la çok eski arkadaştık, kolejin ilk sınıfından beri tanışıyorduk. Kafası iyi çalışırdı, Akademi'yi kazanmış ama başına buyruk, biraz da maymun iştahlı ve ilgisi dağınık olduğundan bitirmeden ayrılmıştı. Tokalaşmak için kalkarken elindeki dosyayı fark ettim:

"O ne lan, dosyaları seninle mi gönderiyorlar artık?"

"Haber vermişler miydi sana?"

"Şu Pendik'teki doktorun dosyası değil mi?"

"Ha, kapattık onu. Bu başka."

Çaycı odadan çıkmak üzereydi, durdurup Hakan'a ne içeceğini sordum. Çay istedi. Masadaki poğaçaları sehpanın üzerine koyup Hakan'ın karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Poğaça ye. Biri fazla."

"Ne fazlası oğlum, sana yetmez o."

"Ye lan işte. Ben yerken sen bakacak mısın?"

"Tokum ben, kahvaltı ettim sabah. Sana afiyet olsun."

"İyi madem. Ne olmuş doktora, dosyayı nasıl kapattınız?"

"Kombiden gitmiş adam. Sızıntı varmış."

"Hadi ya. Sabah sizin kattan geçerken Rafet Amir'im, laboratuvardan sonuçlar geldi, yemek temiz çıktı, deyince..."

"Cinayet sandın değil mi? Her iş size mi gelsin oğlum?"

"Ne iş gelsin ya, işten geberiyoruz biz."

Elindeki dosyayı masaya bırakmıştı. Gözüme takılınca sordum:

"O ne dosyası? Bize mi devredilecek?"

"Yok, intihar bu. Pazar günü açılmış. Benim de yeni haberim oldu."

"E, kapanmadı mı, intihar değil miymiş?"

"Yok yahu, kapandı da dosyada adın geçiyor. Olay Yeri İnceleme'den geldiğinde çocukların dikkatini çekmiş. Rafet'e söylemişler, o da git bir sor bakalım dedi."

Dosyayı açmış, içinden şeffaf dosyaya konulmuş bir kâğıt çıkarmıştı. O sırada çaycı, kapıyı tıklatıp odaya girince sustu. Çaycı çıktıktan sonra şeffaf dosyayı bana uzattı:

"Kadın mektup bırakmış."

"Bana mı?"

"Yok, intihar mektubu ama sana teşekkür etmiş."

Şeffaf dosyayı aldım. Ortasında kat yeri olan çizgisiz, beyaz bir dosya kâğıdı vardı içinde. Üstte "Ölümümden kimse sorumlu değildir" yazıyordu. Kâğıdın ortasına doğru bir satır daha vardı: "Bana oğlumla bir hayat bağışlayan Nedim Elermiş'e teşekkür ederim". Siyah mürekkepli dolma kalemle yazılmıştı. Başka bir şey yoktu kâğıtta; ne ad ne imza ne de tarih.

"Kimmiş ya bu kadın?"

"Sumru Hasçeri. Suadiye'de oturuyormuş, sahilde."

Kafamı çevirip bir süre pencereden dışarıya baktım. Sabaha karşı sıcaklık beş derece birden düşmüş, şiddetli bir lodos başlamıştı. Rüzgârla savrulan yağmur damlaları camda küçük yuvarlaklar oluşturuyor, sonra yavaşça küçülüp kayboluyordu.

"Allah allah, hiç böyle bir isim duymadım. Niye intihar etmiş?"

"Oğlu üç yıldır kan kanseriymiş. On beş yaşındaymış daha, cumartesi günü ölmüş. Çocuk ölünce kadın iki kutu uyku ilacı yutmuş gece. Zaten problemli bir kadınmış. Kocasının dediğine göre bütün hayatını oğluna adamış. Çocuk ölünce de işte..."

Dosyadaki tutanak ve raporlara şöyle bir göz atıyor, işe yarar bir şey gördüğünde söylüyordu. Bir fotoğraf buldu, "Belki görünce hatırlarsın," diyerek uzattı. Fotoğrafı aldım; saçlarını atkuyruğu bağlamış beyaz tenli bir kadın, piknik alanı gibi bir yerde çekilmiş. Dudaklarımı büktüm, başımı iki yana sallayıp geri verdim:

"Adı ne demiştin?"

"Sumru Hasçeri. Kızlık soyadı Tarçın."

"Yok, tanımıyorum. Başka bir Nedim Elermiş olmasın bu?"

"Bizimkiler adını görünce kontrol etmişler zaten, nüfusa kayıtlı tek Nedim Elermiş senmişsin. Bir de Afyon'da deden varmış işte, yetmiş altıda ölmüş."

"GBT'sine baktınız mı kadının? Belki baktığım dosyalardan biriyle ilgisi vardır."

"Bakmaz mıyız oğlum? Ta doksan dokuzda bir olayla ilgili ifadesi alınmış, o da okul kavgası. Onun dışında hiç kaydı kuydu yok."

"İnternete filan baktınız mı?"

"İnternette de yok. Ne *Facebook* hesabı var ne *Twitter*."

"Vallahi anlamadım. Yakınlarını filan çağırıp bir konuşayım o zaman."

Çayını bitirmişti. Dosyayı kapatıp masanın köşesine bıraktı tekrar. Ayağa kalkınca ben de kalktım, birlikte kapıya doğru yürümeye başladık.

"Adını görünce tanıyorsun sanmıştım. Neyse, sen istersen

bir bak, yakınlarıyla mı konuşacaksın, ne yapacaksın. Dosyayı sonra gönderirsin."

"Tamamdır. Hadi görüşürüz."

Odadan çıktı. Koridorun köşesini dönene dek kapıda bekledim. Odaya girip kapıyı kapatacaktım ki ekip amirlerinden biri toplantı odasından çıktı, beni görünce başıyla selam verip yanıma geldi. Toplantı tamamen aklımdan çıkmıştı. Ellerim de titriyordu biraz, belli olmasın diye arkamda birleştirdim.

"Amirim, sizi bekliyoruz."

"Ya, şimdi haber verdiler, acil bir işle ilgilenmem gerekiyor benim. Sana zahmet arkadaşlara söyleyiver, elimizdeki işlere devam edelim."

"Başüstüne amirim. Bir emriniz var mı?"

"Estağfurullah. Size kolay gelsin."

"Sağ olun amirim."

Dönüp toplantı odasına gitti, ben de odaya girip kapıyı kapattım. Ellerimin titremesi geçmiyordu, göğsümde sıkıca kavuşturup kapının arkasına dayandım. Biraz bekledim. Böyle olmayacaktı. Ellerimi pantolon ceplerime sokup tuvalete gittim. Çocuklardan biri elini yıkıyordu, başını eğip selam verdi. Sonra yüzüme dikkatli dikkatli bakıp "Amirim, iyi misiniz?" diye sordu. "İyiyim. Biraz üşüttüm sanırım," dedim. "Geçmiş olsun," deyip çıktı.

Başka kimse yoktu tuvalette. İlk bölmeye girdim. Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturdum. Kırk yıl oluyordu, babam öldüğünden bu yana ağlamamıştım. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Tuvalete girip çıkanlar oldu, gülüşüp şakalaşanlar, kendi aralarında konuşanlar; ne konuştuklarını bile anlamadım, usul usul, için için, sessizce ağladım.

Fotoğrafı hatırlıyordum, salondaki şöminenin üstünde zarif bir gümüş çerçevenin içinde duruyordu. Yan yana dört fotoğraf arasında gözüme ilk çarpan o olmuştu. Arkada bir çit

ve çitin gerisinde ağaçlar vardı. At binilen yerlerden birinde çekilmiş izlenimi uyandırıyordu, belki de üzerine tam oturan beyaz ceketi ve sımsıkı atkuyruğu bağlanmış saçları yüzünden. Ne kadar sade, ne kadar asil ve ne kadar güzeldi. Başka bir yere bakarken adını söylemişler de dönünce çekivermişler gibi bakınıştı kameraya; hafifçe gülümsemiş ve "seni sevdiğim için", hayır, "seni hayatımdaki kişi olarak kabul ettiğim için", hayır, "seni yanımda duracak kişi olarak seçtiğim için bu gereksiz hareketini hoş görüyorum" der gibi bakmıştı. Olay yerine giden ekipten biri dosyaya koymak için bir fotoğrafını istemiş olmalıydı yakınlarından, hiç düşünmeden çerçevesinden çıkarıp öylece vermişler miydi o fotoğrafı?

Kuşkusuz başka fotoğraflar da vardı dosyada, önemli bulmadığı için göstermemişti Hakan. Hapları içip her nerede beklediyse ölümü, olay yerini inceleyenler türlü açılardan bir yığın fotoğrafını çekip koymuş olmalıydılar dosyaya. Sonra Adli Tıp'a götürüldüğünde boğazından kasığına dek yarılmış, ciğerleri ve midesi açılmış halde başka fotoğrafları da çekilip dosyasına eklenmiş olmalıydı. Ne garip, hayatını olabildiğince kendi halinde yaşamaya çalışmış, ne kadar özel olduğunu yalnızca yakınlarının bildiği, makyaj yapmaktan, saç yaptırmaktan, hele hele fotoğrafının çekilmesinden hiç hoşlanmayan biri olmasına rağmen nasıl böyle düşüncesizce ve bu kadar çok fotoğrafı çekilebiliyordu şimdi?

Belki bu sefer ufacık da olsa bir bilgiye rastlarım umuduyla internette binlerce kez adını aramıştım yıllar boyu. Adresi değişti mi, başına bir şey geldi mi diye yüzlerce kez GBT'sine bakmıştım gizli gizli. Birkaç yılda bir cesaretimi toplayıp evinin bulunduğu sokaktan geçmiştim. Karşılaşsak "Yan sokakta bir soruşturma vardı da Merkez'e dönüyorum şimdi," diyecek ve "zamanınız varsa bir kahve içelim beraber," demesini bekleyecektim; zarafetinin, yıllar geçse de birlikte içtiğimiz kahveyi unutturmayacağından emindim. Bir akşam

da arabayı evinin karşısına park edip saatlerce penceresine bakmış ama gölgesini bile görememiştim. Gitmişti artık, bir daha da göremeyecektim.

Dosyasına bakmaktan kaçınmıştım, içim elvermemişti. Hayatını nasıl yaşayacağına ya da sonlandıracağına ilişkin kararına saygı gösteriyordum aklım sıra, onu bu kadar merak ediyorken bu sahte soylulukla kimi kandırıyordum ki? Hakan'ın yanında kendimi ele vermekten korkmuştum sanırım, belki de ölüm ve otopsi fotoğraflarını görmek istemiyordum, emin değilim. Odaya döndüğümde en azından kocasının ifadesini okuyabilir, son yıllarını nasıl geçirdiğini, neler yapmaktan hoşlandığını... Hadi canım, ne arardı bunlar ifadede? En fazla çocuğunun ölümünü nasıl karşıladığı hakkında ipuçları bulabilirdim. On beş yaşına dek her şeyden sakınarak büyüttüğü... Bir dakika, on beş mi demişti Hakan?

Kendimi topladım. Tuvalette kimsenin olmadığına emin olunca bölmeden çıkıp elimi yüzümü yıkadım. Ellerimin titremesi azalmıştı. Hızlı adımlarla odama gidip dosyayı açtım. Tüm fotoğrafları dosyadan çıkarıp ters şekilde sehpaya koydum. Geriye yalnızca yazılı belgeler kalmıştı, olayı araştıran ekibin raporunu okumaya başladım. Çocuğun ölümü nedeniyle aile büyükleri ve kimi tanıdıkların cumartesi gece yarısına dek evde olduklarını, herkes gittikten sonra Sumru ve Selim Hasçeri'nin uyumaya çekildiğini, sabah olduğunda Selim'in Sumru'yu evin salonundaki kanepede ölmüş halde bulduğunu yazmışlar ama çocuğun yaşını yazmamışlardı. Sumru Hasçeri'nin ölüm belgesinde, Olay Yeri İnceleme raporunda ve Adli Tıp raporunda olmazdı zaten. Hakan, çocuğun yaşını dosyanın bir yerinde görmüş olmalıydı, sonunda Selim Hasçeri'nin ifade tutanağında buldum. İlk paragrafın sonunda "... on beş yaşındaki çocuğumuzun ölümü nedeniyle çok üzgündü" yazıyordu.

Ya ifadeyi alan memur yanlış yazdıysa; olabiliyordu bazen, memur yanlış anlayıp ifadeyi hatalı yazabiliyor, ifade veren kişi hatayı fark etmeden imzalayabiliyordu. Bu zayıf olasılık, dosyadaki son belgeyle geçerliliğini yitirdi. En sondaki şeffaf dosyanın içinde çocuğun ölüm belgesi vardı: "Berke Hasçeri. Doğumu: 3 Ekim 2000. Ölümü: 31 Ocak 2015."

Şöminenin üzerindeki dört fotoğraf aklıma geldi tekrar. İlki, çocuk birkaç aylıkken çekilmişti, Sumru'nun kucağındaydı. İkincisinde Sumru ve Selim nikâh masasındaydılar; Sumru, gelinlik yerine hoş bir elbise giymeyi tercih etmişti. Üçüncüsü Sumru'nun dosyadaki fotoğrafıydı. Son fotoğrafta çocuk, sahne gibi bir yerde yaşıtı bir kızla dans ediyordu, kostümlerine bakılacak olursa Latin danslarından biriydi. Arkadaki perdede özel bir anaokulunun geleneksel dans gösterisi afişi asılıydı. Nasıl gözden kaçırmıştım bunu?

Ellerime baktım yine, belli belirsiz titriyorlardı hâlâ. Hayatım boyu çok üzüldüğüm ya da heyecanlandığım birçok olay yaşamıştım ama ellerimin böylesine titrediğini hiç hatırlamıyordum. Sumru'nun ölümü neden bu kadar etkilemişti beni? Sumru'yu bir daha göremeyecek olmak değil de bu sırla yüzleşme zamanının geldiğini bilmek miydi beni bu kadar korkutan? Yoksa gerçeğin hep farkındaydım da kendime mi yalan söylüyordum bunca yıldır?

Üçüncü Bölüm

On yıl önceydi, iki bin beş yılının nisan ayının on yedisi. Sabah, büro amirinin telefonuyla uyanmış, saatin sekiz buçuğu geçtiğini görünce alarmı kurmayı unuttuğumu düşünüp kendime kızarak açmıştım:

"Buyurun amirim."

"Günaydın Nedim. Kusura bakma ya, tatil günü aradım."

Tatil günü deyince bir önceki günün cumartesi olduğunu anımsamıştım. Cuma gecesi on bir gibi Fındıklı'daki bir banka şubesinin kapısına yerleştirilmiş bombanın patlaması yüzünden bankamatik kulübesinde uyuyan garibanın biri ölmüştü. Cuma gece yarısı toplanmış, yirmi dört saat çalıştıktan sonra dosyayı Terörle Mücadele'ye devredip cumartesi gece yarısı evlere dağılmıştık. Yatağa uzandığımda iki filandı herhalde.

"Estağfurullah, buyurun."

"Ne de olsa cinayetçiyiz, gecemiz gündüzümüz yok."

Bu terimden hiç hoşlanmazdım. Herkesin diline dolanmıştı, diğer şubelerde çalışanlar bile bizim büroyu duydukları an yapıştırıyorlardı yaftayı; "Cinayetçisin demek." Ne

demek cinayetçi, cinayet işi mi organize ediyoruz biz? Bir tek Marangoz'un ağzına yakıştırdı bu laf, nedense ondan duyduğum zaman bu kadar sinir olmamıştım.

Marangoz dediysem lakabı öyleydi. Eskiden evinin bahçesinde küçük bir atölye varmış, boş zamanlarında ağaç işleri yaparmış. Bir yıl birlikte çalıştık, yaş haddinden emekli ettiler sonra. Kimler geldi geçti, Cinayet Büro'nun en iyi amiri olduğu söylenir hâlâ. Beni büroya alan da oydu, Akademi'den iki yıl önce mezun olmuş tüysüz bir komiser yardımcısıyken yanına çağırmış, "Evlat, duydum ki cinayetçi olmak istiyormuşsun," demişti.

Evet, istiyordum da hiç dile getirmemiştim, başkası söylemişti. Bu görüşmeden bir ay önce devriye görevimin olduğu bir gece arkadaşlarla kantinde oturuyorduk. Televizyonda haberler vardı; öleli yılını doldurmamış çok ünlü bir işadamının cesedinin mezarından çalındığı haberi duyulduğunda kantindeki herkes televizyona döndü. Spiker, cesedi çalanların fidye istedikleri söylentileri olduğunu ancak ailenin bu iddiayı reddettiğini anons ederken yanımdaki arkadaşlara şöyle dedim: "Yakınlardaki mezarların içine baksınlar, orada bir yere saklamışlardır kesin. Eve götürüp buzdolabına koyacak değiller ya." Söylediklerimi yan masalarda oturanlar da duydu, birisi "Molla, senden acayip cinayetçi olur ha," dedi. Elimde çokça kitap gördüklerinden Akademi'den bu yana Molla diyorlardı bana, kurtulmak için çok uğraştım. Demeyin demekle olmuyor; ortalık yerde kitap okumayı bıraktım, gece âlemlerine bulaştım, bir iki olaya karışınca bu sefer de Hayta demeye başladılar. Bir ara duyduğum ya da okuduğum bir şeyi yıllar sonra bile sözcüğü sözcüğüne anımsayabildiğimi fark ettiklerinde Fil diyenler de oldu ama tutmadı, Hayta'ya döndüler yine. Yıllar geçip olgunlaştıkça belki yaşıma daha uygun bir lakap aradıklarından belki de çözdüğüm vakalardaki öngörülerim nede-

niyle soyadımın ilk iki harfini atıp öyle anmaya başladılar neyse ki.

İş adamının cesedi, mezarından yüz metre uzakta başka bir mezarın içine saklanmış olarak bulunduğunda birileri bu olayı Marangoz'a anlatmış olmalıydı, "Siz de uygun görürseniz yanınızda çalışmak isterim amirim." diye cevap vermiştim.

"Sana söylemediler mi evlat; insanın salağı polis, polisin salağı asayişçi, asayişçinin salağı cinayetçi olur."

"Ben onu askerdeyken duymuştum amirim; insanın salağı asker, askerin salağı piyade, piyadenin salağı komando olur diyorlardı."

"Askerliğini ne olarak yaptın sen?"

"Komando olarak yaptım amirim."

"Bir de cinayetçi olursam tam olur diyorsun yani."

Böyle deyince ikimiz de gülmeye başlamıştık. Görüşmeyi böyle içten bir havada sürdürmenin yaratmak istediği atmosfere uygun olmayacağını düşünmüş olmalı ki gülmeyi kesip bir süre hoşnut olmayan bir ifadeyle karşı duvardaki camlı dolapta bulunan dizi dizi plaketlere bakmıştı, söyleyeceklerini kafasında sıralamaya çalışır gibi bir hali vardı:

"Bak evlat, davulun sesi uzaktan hoş gelir. Herkes konuşuyor; cinayetçi akıllıdır, zekidir, kurnazdır, analitiktir falan filan. Ben sana doğrusunu söyleyeyim; cinayetçi ruh hastasıdır, ne kadar uzun süre çalışırsa o kadar ruh hastası olur. Neden biliyor musun? Çünkü bizim işimiz ölülerle. Ha, diyeceksin ki morgcunun işi de ölülerle, mezarcının da. Diyeceksin ki doktorlar da çok ölü görüyor. Evet, onlar da görüyor ama hikâyelerini bilmiyorlar. Biz ne yazık ki biliyoruz, bilmek zorundayız, bilmezsek çözemeyiz. Bu hikâyeler öyle romanlardaki gibi güzel değil evlat, anormal. Karşılaştığın olayların ne kadar anormal olduğunu fark edince kendini geri çekmeye, uzak durmaya çalışacaksın fakat mesleğin bu-

na izin vermeyecek. Çünkü çözmek için anlaman, anlamak için de karşılaşacağın bütün anormalliklere yakınlaşman gerekecek. Yakınlaştıkça insanlıktan çıkacaksın. Anladın mı?"

"Anladım efendim."

"Bok anladın. Şimdi hoşuna gidiyor tabii, filmlerdeki dedektifler gibi olacağım diyorsun. Önce bunu öğren; bizde dedektif yoktur evlat, bizde cinayetçi vardır. Sanıyorsun ki güzel kadınlar olacak, aşklar, romantik şeyler olacak. Ben sana söyleyeyim, olmayacak. Her görevde aklının almayacağı bir trajedinin tam ortasına düşeceksin. Öyle görevlere gideceksin ki hatırlamak bile istemeyeceksin. Öyle cesetler göreceksin ki seni gecelerce uyutmayacak. Öyle bir zaman gelecek ki bu meslekten de kendinden de nefret edeceksin. Anladın mı?"

"Anladım efendim."

"İnsan diyemeyeceğin insanlarla karşılaşacaksın. Hainliklerle, ihanetlerle, kıskançlıklarla karşılaşacaksın. Yabancısı olduğun duygularla, onaylamadığın ilişkilerle, kabullenemeyeceğin olaylarla karşılaşacaksın. Hoyratlıkla, gaddarlıkla, canavarlıkla karşılaşacaksın. Her biri aklını biraz daha karıştıracak, ruhunu biraz daha yaralayacak. Ruhun öyle çok yaralanacak ki sonunda iyileşemez hale gelecek. Ruh hastası olacaksın. Anladın mı?"

"Anladım efendim."

"Hayır, anlamadın. Şimdi git, iyice düşün. Sana bir hafta süre. Anan babanla mı konuşacaksın, bir büyüğüne mi danışacaksın, bir karar ver, öyle gel. Bir büyüğün olarak kabul edip bana sorarsan derim ki şimdiki aklım olsa cinayetçi olmazdım, sen de olma."

Söyledikleri, büroya girebilmek için geçilmesi gereken bir sınav gibi gelmişti bana. Bir hafta sonra yanına çıkıp uyarılarını çok iyi anladığımı, kendimi korumak için gerekli kişilik yapısına sahip olduğumu iddia etmiştim. Yüzünde alaycı

bir gülümseme belirdiyse de hemen kaybolmuş, "Sen bilirsin evlat," demişti. Çok zaman geçmedi, ne gecem kaldı ne hafta sonu tatilim. Uyumayı, dinlenmeyi geçtim, doğru dürüst yemek yiyebildiğim zamanları mumla arar olmuştum. Bu konuşmadan dört ay sonra yedi kişi soğuk bir mart sabahında Samatya'daki bir inşaatın temeline dolmuş çamurlu suya kasığımıza kadar girmiş ceset ararken "Ulan Marangoz!" demiştim kendi kendime, "Bunlardan söz etseydin beni hemen ikna edebilirdin."

O zamanlar teknoloji bu kadar gelişmiş değildi. Şimdi MOBESE'ler bir yana neredeyse her sokakta, çoğu işyerinde ve evde sürekli kayıt yapan, üstelik kayıtlarını anında internete yüklediğinden görüntülerinden kurtulunamayan güvenlik kameraları var. Bir insanın o an nerede olduğunu bulabileceğiniz, hatta geçmişteki bir tarihte nerede olduğunu sorgulayabildiğiniz cep telefonları var. Suçluyu saç telinden, terinden ya da tükürüğünden bulabildiğiniz DNA analizleri var. Uydular var, dinleme cihazları var, sinyal karıştırıcılar var, var oğlu var. Eskiden yoktu. Sayımız da azdı, deli gibi çalışıyorduk. Terfi ettikçe rahatlarım diyordum ama komiser oldum, başkomiser oldum, değişen bir şey olmadı.

Büro amiri, "Ne de olsa cinayetçiyiz, gecemiz gündüzümüz yok," dediğinde hemen anlamıştım, yine iş çıkmıştı.

"Bir problem yok ya amirim?"

"Sorma ya, iki ayağım bir pabuca girdi. Gece üçte şu Fındıklı dosyasını TEM'den geri gönderdiler. Banka, birinin evine el mi koymuş, icraya mı vermiş neymiş, adam da geçen hafta herkesin içinde, bombalayacağım burayı, diye bağırıp çağırmış. Sabaha karşı iki ekip toplayıp adamın evine gönderdim. İfade için getiriyorlar ama çocukların söylediğine göre adam temizmiş, herhalde dosyayı geri göndereceğiz yine. Tam eve gideceğim, bu sefer de Kadıköy'den arayıp bir intihar vakası bildirdiler. Yakınsın diye seni aradım ben de."

"İntihar mı dediniz, anlamadım."

"Karakol amiri olay yerinden aradı. İntihar diyor ama doktor şüpheli ölüm diye tutturmuş. Gözünü seveyim, savcı gelmeden bir gidip görün şuraya; Cinayet Büro geldi mi, geldi desinler. Vallahi sabaha kadar uyumadım, iki gün oldu bak."

"Ne demek amirim, hallederim ben. Ekip geliyor mu?"

"Ya pazar pazar ne ekibi Nedim, bulabildiğim herkesi Fındıklı'ya gönderdim diyorum ya. Ancak bir araba ayarlayabildim, Asayiş'teki çocuklar senin eve bırakacaklar birazdan. Çıktılar şimdi, yarım saate sende olurlar."

"Adres var mı?"

"Moda'da... Bir dakika... Hay allah, kâğıdı büroda bıraktım galiba. Ya, Kadıköy'ü arasana sana zahmet, arabadayım ben."

"Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Yok, sağ ol. Hadi kolay gelsin."

Dediği gibi arabayı getirmeleri yarım saati bulmadı, biri sivil biri resmî iki arabayla geldi çocuklar. Akşamki maç nedeniyle şubenin tamamı mesaideymiş, arabayı teslim edip Saraçoğlu'ndaki ekiplere katılacaklarmış. Biri, "Amirim, kaç kaç olur?" diye sordu. Hakkımda Fenerli ya da Beşiktaşlı söylentisi çıkmasın diye "Sonuçta derbi, şanslar eşit," dedim. Diğeri "Oğlum, geç kalıyoruz. Fırça yiyeceğiz bak," deyince resmî arabaya doluşup gittiler.

Arabaya binip telsizi açtım. Ardı ardına Kadıköy, Beşiktaş ve Üsküdar iskelelerindeki ekiplerin anonsları geçmeye başladı; Çarşı'nın karşıya geçiş ve dönüşünde çıkabilecek olaylara karşı olabildiğince önlem almaya çalışıyorlardı. Araya tek tük Karaköy ve Eminönü iskeleleri ile köprü ekiplerinin anonsları da giriyordu. Yolumun üzerindeki bir fırından iki peynirli poğaça aldım, Kadıköy Meydanı'na gelene dek ikisini de yedim.

Sahilden Moda'ya çıkan yola yeni girmişken İskele Kara-

kolu'ndan olay yerine bir anons geçildi, karakol amirinin ne zaman döneceğini soruyorlardı. Demek ki olay yerindeki ekip İskele Karakolu'ndandı. Karakol amirini tanıyordum, şimdi pek görüşemesek de Asayiş'te çalıştığım dönemde epeyce samimiydik. Olay yerinden, şüpheli bir ölüm vakası olduğu, savcı geldikten sonra döneceği cevabı verildi; tabii bunlar doğrudan değil bazı kısımları kodlanarak söyleniyordu. Olay yerindeki ekibin kodunu öğrenince Kadıköy'ü aramama gerek kalmamıştı, telsizin mandalına bastım:

"95-40, Merkez 45-30."

"Merkez 45-30, 95-40 dinlemede."

"95-40, dörde geç, dörde geç. Tamam."

"Merkez 45-30, dörde geçiyorum. Tamam."

Telsizin kanal düğmesini dörde çevirdim:

"95-40, mahal bildirin."

"Amirim, Moda Burnu, Osman Zeki Üngör Sokak. Tamam."

"95-40, anlaşılmadı. İntikal halindeyim şu an."

"Moda Caddesi'nden Moda İskelesi'ne inerken sağdan ilk sokak. Moda İskelesi'ne inerken sağdan ilk sokak."

"Anlaşıldı 95-40. Hayırlı görevler."

"Sağ olun amirim. Tamam."

Beş dakika sonra sokağın başına gelmiştim. Durup şöyle bir baktım, art arda park etmiş arabalar yüzünden yalnızca bir arabanın geçebileceği dar bir sokaktı. Moda Parkı'na açılan öbür ucunda bir ambulans olduğunu görünce "sağa dönülmez" levhasına aldırmadan girdim, öbür ucuna kadar gidip sokağın ortasında duran ambulansın arkasına yanaştım. Biri ambulansın önüne, biri yan sokağın ortasına park etmiş iki ekip arabası vardı. Yan sokaktaki ekip arabasının arkasında Olay Yeri İnceleme ekibinin kamyoneti duruyordu. Kapısına toplanmış kalabalık yüzünden vakanın hangi apartmanda olduğunu anlamıştım. Öylece dalmış kalaba-

lığa bakıyorken ambulansın önünde bekleyen çocuklardan biri yanıma gelip "Amirim, her yer dolu. Böyle kalsın isterseniz," deyince kontağı kapatıp arabadan indim. Apartman kapısının önündeki yedi-sekiz kişi içeride neler olup bittiğini merak etmeyi bırakmış, şakalaşmaya, hatta gülüşmeye varan konuşmalarla ölenin kendileri olmayışını kutluyor gibiydiler.

Dördüncü sınıfa başladığım yıldı, bütün derslerim pekiyi olursa babamın bisiklet alacağını söylediği sonbahar. Bir akşam okuldan döndüğümde tüm akrabalarımızın, tanıdıklarımızın ve komşularımızın evimizde toplanmış olduğunu gördüm. Kadınlar evdeydi, alt kattaki pencerelerden yan yana sıralanmış beyaz başörtülü kafalarını görebiliyordum. Yaşlı erkekler konu komşudan toplanıp bahçe duvarının önüne dizilmiş sandalyelere oturmuşlardı. Daha genç olanları bahçe kapısının önünde duruyor, sokak lambasının cılız ışığıyla gölgelenen sarı suratlarını buruşturarak hararetle bir şeyler konuşuyorlardı.

Önce komşulardan birinde düğün var sandım ama davul zurna yoktu. Belki de nişandı, bazı nişanlarda davul zurna olmuyordu. Eve girmek için bahçe kapısına yöneldiğimde beni durdurdular. Bir sandalye bulup oturttular, çevreme toplanıp yetişkin biriymişim gibi sohbet etmeye başladılar. Şehirler arası yollarda gece gündüz mal taşıyan babamın evde olmamasına alışkındım, annem de misafir kadınlarla sohbet ediyordu herhalde. Kimi derslerimi, kimi notlarımı sordu. "Çok iyi. Bu yıl bütün derslerim pekiyi olursa babam bana bisiklet alacak," dedim. Bir sessizlik oldu. Sonra bir başkası bizim sınıfta güzel kız olup olmadığını sordu. "Var," dedim, "Sevda var, Güliz var, Aynur var." Bir başkası bu Sevda, Güliz ve Aynur'dan hangisine âşık olduğumu sordu. "Ne âşık olacakmışım ya?" dedim. "Biz biliyoruz, Sevda'ya âşıkmışsın sen," dediler, itiraz edince de hep birlikte güldüler.

Sonra komşu kadınlardan biri yemek getirdi, karnını doyurdum. Kalkıp "Ödevlerimi yapmam lazım," dedim, "Öğleci değil misin sen? Sabah yaparsın. Otur," dediler. "Uykum geldi," dedim, "Ne güzel sohbet ediyoruz işte. Koskoca adamsın, erkenden uyunur mu?" dediler. Gece yarısına doğru bir çekicinin arkasına bağlanmış kamyonumuzu sokağın girişindeki boş arsaya getirdiklerinde annemin o zamana kadar görmediğim, daha sonra da görmeyeceğim bir hüzünle pencereden bana baktığını gördüm.

Koşarak eve gittim, salon girişinde oturan kadınlar önüme geçtiler. Aralarından geçtim, annem durdurdu beni, ağlıyordu, "Dışarıda bekle oğlum," dedi. Görebiliyordum, küçük odadaki kerevette, üstüne beyaz çarşaf örtülmüş biri yatıyordu, örtünün üstünde bir bıçak vardı. "Sinekleri kovacağım!" diye bağırdım ama kollarımdan tutup dışarıya çıkardılar.

Kamyonumuza bakım yaptırmak için ara sıra sanayiye giderdi babam, tatil olduğunda beni de alırdı yanına. Tamirci, kaportacı, şasici, yedek parçacı dükkânlarının sonunda köpek dövüşleri yapılan eski bir bina vardı, bahçesindeki korkuluk demirlerine köpekler bağlanırdı kısa zincirlerle, dalaşmasınlar diye. Bazı köpekler kafeste tutulurdu, daha vahşi, zapt edilmesi zor olanlar. Kafesteki köpeklerden biri ölmüştü bir gün. Öğleyin görmüştüm köpeği, canlıydı ama yaralıydı, kanlar sızıyordu siyah tüylerinin arasından. Dönüp bana bakmış, kulaklarını kısıp dişlerini göstermişti, korkup kaçmıştım o zaman. Tekrar gittiğimde arastanın çöplüğüne atmışlardı. Yanına çömelip ben de ona bakmıştım uzun uzun, üstüne konan sinekleri kovmuştum.

O yıl orta aldım matematikten, bisiklet alacak kimse yoktu zaten.

Dördüncü Bölüm

Apartman kapısına çıkan merdivenin en üst basamağında durdum, ellerimi pardösümün ceplerine sokup kapıda bekleşenlerin yol vermesini bekledim. Biri, tedirgin edecek denli boş gözlerle ona baktığını fark edince diğerleri de sohbeti kesip bana döndüler. Teker teker gözlerine bakmaya başladım; önce en öndekinin, sonra yanındakinin, sonra arkasındakinin. Benden kurtulmak için çabucak iki yana açıldılar. Aralarından geçerek apartman kapısından girdim. Girişteki holün sonundaki merdivenin yukarıya çıkan tarafında bekleyen birkaç kadın ve erkek korkuluklara dayanmış, aşağıyı görmeye çalışıyorlardı. Merdivenin aşağıya inen tarafı "Olay Yeri Girilmez" yazılı şeritle kapatılmıştı.

Şeridin altından geçerken en alt basamakta oturan kadını fark ettim. Merdivenin duvarla birleştiği köşeye büzülmüş, yüzünü, dizlerine dayadığı kollarının arasına saklamıştı. Kadının yanından geçip karşı duvarında "aryan terzigil atölyesi" yazılı pirinç bir levha bulunan koridora indim.

Koridorun iki tarafındaki karşılıklı kapıların ikisi de aralıktı. Sağdaki kapıda çocuklardan biri bekliyordu, beni gö-

rünce kapıyı biraz daha aralayıp içeriye doğru "Cinayet Büro'dan geldiler!" diye bağırdı. Sonra bana dönüp "Amirim, hoş geldiniz," dedi. Yanına gidip sesimi olabildiğince kısarak kadının kim olduğunu sordum, aynı şekilde cevap verdi:

"Ölenin arkadaşıymış amirim."

"Neden şeridin içinde duruyor?"

"Gece 155'i arayıp ölen kişi için ihbarda bulunmuş; iki gündür haber alamadığını, başına bir şey gelmesinden korktuğunu söylemiş. Sabah biz geldiğimizde kapıda bekliyordu. Çilingir çağırıp kapıyı açtırdık. Ölüyü bulduğumuzda fenalık geçirdi, o zamandan beri ağlıyor. İfadesi alınacak diye burada tutuyoruz."

Kapı aralığından gördüğüm kadarıyla içeride hiç ev eşyası yoktu. Karşı duvara, spot lambalarla aydınlanan bir dizi tablo asılmıştı yalnızca. Eğilip kapı kilidine baktım; kilidin dış tarafına sokulu anahtarın deliğine geçirilmiş metal halkada iki anahtar daha vardı. Dıştaki iki anahtarın dişleri birbirine çok benzediğine göre aynı kilidi açıyor olmalıydılar.

"Burası ev değil herhalde. Sanat galerisi filan mı?"

"Adam ressammış amirim. Bu taraf atölye. Karşısı da eviymiş."

"Yalnız mı yaşıyormuş?"

"Kız öyle söyledi."

Gözleriyle merdivende oturan kadını işaret etmişti.

"Akrabası, yakını filan yok muymuş?"

"Var da hepsi İzmir'deymiş. Kızdan telefonlarını alıp karakola bildirdik. Haber vermişlerdir herhalde."

"İyi... Savcı gelmedi mi daha?"

"Gelmedi. Kadir Başkomiser'im de sorup duruyor, arabası bozulmuş galiba."

"Kadir burada mı?"

"Karşı dairede. Olay Yeri İnceleme'den gelen arkadaşlarla konuşuyordu demin."

"Tamam, sağ ol. Yalnız, şeridin orada kimse yok. Savcı öyle görürse paparayı yeriz. Oraya birini ayarla istersen."

Şaşırmıştı, "Kimse yok mu?" deyip merdivene yöneldi. Kemerindeki tabanca sallanmasın diye eliyle tutarak basamakları ikişer ikişer çıktı, şeridin diğer tarafına geçip apartman kapısına doğru gitti.

Arkasından merdivenin yanına kadar gelmiştim. Kadının omzuna hafifçe dokundum. Ani bir hareketle başını kaldırıp yüzüme baktı ama beni görünce gözlerindeki heyecan, hayal kırıklığına dönüştü. Ağlamamak için kendini tutuyor, titreyen dudaklarını büzüyor, yine de gözlerinin yaşarmasını engelleyemiyordu.

Omzuna dokunduğumda neyin beklentisine kapılmıştı, bilmiyorum. İçin için ağlamanın yetmediği ama başka çarenin de olmadığı yalnızlık durumlarından birini yaşıyor gibiydi. Belki tanıdık birini görmeyi bekliyordu, belki tanıdığı biri olsaydım sarılıp doya doya ağlayacak cesareti bulabilecekti. Belki o kısacık anda omzuna dokunanın ölen kişi olduğunu hayal etmişti; ölen kişinin ona şaka yaptığını, çok üzüldüğünü görünce bütün bunların kötü bir şaka olduğunu söylemek için gelip omzuna dokunduğunu düşünmüştü belki de.

Ne olursa olsun, ben onu ne denli hayal kırıklığına uğrattıysam o da beni o denli şaşırtmıştı. Kötü bir an yaşıyor olsa da mavi gözleri, beyaz teni, ne fazla dolgun ne de ince dudakları, tek bir örgü halinde sırtına inen koyu sarı saçları ve biçimli yüz hatlarıyla televizyonda gördüklerim ve filmlerde izlediklerim dahil hayatım boyu karşılaştığım bütün kadınlardan daha güzeldi. Tahmin ettiğimden gençti, en fazla yirmi beşinde görünüyordu. Merdivenle duvarın birleştiği köşeye büzülmüş olduğundan boyunu kestiremiyordum ama epeyce uzun gibiydi.

Yabancı biriyle karşılaşacağımı tahmin etmediğimden bil-

diğim İngilizce sözcükleri kafamda toparlamaya çalıştım ancak birkaç cümle kursam bile ayrıntılı sorular için mutlaka tercümana ihtiyacım olacaktı. Sonra merdiven başına gönderdiğim memurla konuştukları aklıma gelince Türkçe biliyor olabileceğini düşünüp "İyi misiniz?" diye sordum. Başını salladı. Parmak uçlarındaki mürekkep lekelerinden parmak izini aldıkları belli oluyordu; evdeki izlerle karşılaştırmak için bile olsa masumiyetin somut bir şeklini tanımlamam gerekse hiç düşünmeden örnek gösterebileceğim bu kızın parmak izinin alınmış olması ne büyük haksızlıktı. "Sizi bir hastaneye götürmemizi ister misiniz?" diye sordum. Başını iki yana salladı. Biraz daha konuşursam ağlayacağından korktum, "Peki, burada bekleyin lütfen," deyip doğruldum. Sağdaki kapıya giderken yüzünü yine kollarının arasına saklayıp dizlerine kapandığını fark ettim ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Kapıyı itip atölyeye girdiğimde dairenin bütün duvarlarının yıkılarak büyük bir salona dönüştürülmüş olduğunu gördüm. Pencerelerin olması gereken yerler örülüp duvarlarla aynı renge boyanmış ve bütün duvarlara, neredeyse hepsi mavi ya da mavinin tonları olan tablolar asılmıştı. Tabloları, sütunlara ve tavana yerleştirilmiş, yönleri değiştirilebilen spot lambalar aydınlatıyordu. Salonun ortasında, üstünde boya tüpleri, terebentin kutuları, cam paletler, spatulalar ve büyüklü küçüklü fırçalar olan bir masa, ahşap bir sandalye ve bir şövale vardı. Şövalede, ortasında iç içe geçmiş küçük mavi halkalar bulunan bitmemiş bir tablo duruyordu. Şövaledeki tablo, diğerlerinden farklı şekilde tavana asılı üç büyük projektörle aydınlatılmıştı; yapılırken daha çok ışık gerekiyordu demek ki. Atölyeyi incelerken kapının sağ tarafındaki duvarın paravanla örtülmüş kısmından Olay Yeri İnceleme uzmanlarından biri çıktı, arkasından da Kadir. Canı sıkkın gibiydi ama beni görünce epey sevindi.

"Vay, Nedim Abi!"

"Kadir'im, nasılsın?"

"Nasıl olalım be abi, bildiğin gibi. Ekip yok mu?"

"Yok, yalnız geldim. Bir bakalım da gerekirse çağırırız."

"Pazar pazar seni buldular demek."

"Oğlum, sen de karakol amirisin ama hâlâ olay yerlerinde sürtüyorsun."

"Sorma abi ya. Bir an önce buradaki işi bitirip ekibi meydana kaydırmam gerekiyor. Doktor durup dururken iş çıkardı. Baktım uzayacak, karakolu bırakıp buraya kadar geldim."

"Nasıl iş çıkardı?"

"Ya, kapıyı çilingire bizim çocuklar açtırmış. Her ikisi de kilitliymiş. Anahtarlar da ev kapısının arkasında kilide sokulu halde bulunmuş. Merdivendeki kız, herifin sevgilisi; söylediğine göre başka kimsede anahtar yokmuş, kendisinde bile. Bütün pencereler de demirli. Yani birinin bu adamı öldürüp buradan çıkabilmesi için kapılardan birinin kilitlenmemiş olması gerekiyor. Yok efendim neymiş, bıçaklı intiharların hepsi şüpheli sınıfına girermiş. Abi, Allah aşkına sen söyle, Japonya'da bu işi kılıçla yapmıyorlar mı? İşte, arkadaş da burada, Olay Yeri İnceleme'nin de şüpheli bulduğu bir şey yok."

"İyi de anahtarlar bu taraftaki kapının dışında duruyor."

"Yok abi, öteki kapının arkasındaymış. Çilingir; ev kapısını açtıktan sonra bizim çocuklar bu taraftaki kapıyı açmak için kullanmışlar."

Olay Yeri İnceleme uzmanı yanımızda duruyor, konuşmamızın bitmesini bekliyordu. Ona dönüp cesedin nerede olduğunu sordum. "Karşı dairenin banyosunda. İsterseniz buradan geçebiliriz," dedi. Paravanı gösteriyordu, "Orada kapı mı var?" diye sordum. "Evet amirim, daireler arasında içeriden geçiş yapabilmek için buraya bir kapı açılmış," diye cevap verdi. Kadir'e döndüm, "Merak etme Kadir'im, hallede-

riz. Nasıl olsa cesedi Adli Tıp'a göndermek için savcıyı bekleyeceğiz. Ben de ortalığa bir bakayım," dedim. Başını salladı, "Tamam abi, siz bakın. Ben arabada savcıyı bekleyeceğim. Hem bizimkilerle bir görüşeyim, bakalım ne yaptı çocuklar," deyip kapıdan çıktı.

Duvarlarla aynı renge boyalı paravanın arkasındaki kapıdan iki daire arasında kalan penceresiz, küçük bir depoya geçiliyordu. Deponun duvarlarına art arda kırk-elli kadar büyüklü küçüklü tablo sıralanmıştı. En öndeki tabloya, "mavinin reddi, resim sergisi, aryan terzigil" yazılı pirinç bir levha dayanmıştı. Kapının hemen yanındaki ayaklı askıda, koyu renkleri yüzünden üzerindeki boya lekeleri ilk bakışta seçilemeyen iki önlük ve kapalı bir şemsiye asılıydı. Tablolarla yan duvar arasındaki boşlukta iç içe geçirilmiş tabureler, katlanarak duvara dayanmış on kadar şövale ve bir yığın ıvır zıvır vardı. Tavana asılı tek bir lambayla ışıklandırılmış deponun öbür duvarındaki kapı ise karşı dairenin salonuna açılıyordu. Uzmanı takip ederek karşı dairenin salonuna geçtim. Dairenin tavanı, dışarıdaki zeminden ancak yarım metre kadar yüksekte olduğundan salonun ön duvarındaki perdesiz iki pencere sokağı göremeyecek kadar yukarıda kalıyordu. Pencere demirlerinin dış tarafına çömelmiş birkaç çocuk, camın yansımasını önlemek için gözlerinin iki yanını elleriyle kapatmış, içeride olup bitenleri görmeye çalışıyorlardı.

Salonda çok az eşya vardı; üzerinde büyük minderler bulunan uzun bir kanepe, hemen önünde geniş bir sehpa, karşı duvardaki televizyon sehpasında duran düz ekranlı bir televizyon ve altındaki DVD oynatıcı dışında pencerelerin bulunduğu duvarı bir köşesinden diğerine kadar kaplayan kitaplık dışında bir şey yoktu. Olay Yeri İnceleme uzmanlarından biri elindeki fırçayla sehpadaki iki uzaktan kumandanın, sigara paketinin, plastik çakmağın, telsiz telefon ahi-

zesinin, dizüstü bilgisayarın, yarısı boş bir şarap şişesiyle dibinde siyah bir tortu bulunan kadehin üzerinde parmak izi arıyordu.

Salondan dış kapıya açılan kısa koridorun iç duvarına mavi bir yağmurlukla deve derisi bir kabanın asılı olduğu ahşap bir vestiyer monte edilmişti. Koridorun salona bakan girişinde Kadir'in ekibindeki memurlardan biri duruyordu, göz göze gelince başını hafifçe öne eğerek selam verdi. Selamına aynı şekilde karşılık verdim. Aralık kapıdan dışarıdaki kızın ayaklarını görebiliyordum. Merdiven dibinde o şekilde oturması canımı sıkıyordu. Bir an önce ifadesini alıp evine göndermem gerekiyordu ama önce cesedi görmeliydim.

Salonun diğer köşesinde bir koridor daha vardı. Bana rehberlik eden uzman, elinde bir çift plastik eldivenle koridorun girişinde bekliyordu, yanına gidip eldivenleri aldım. Koridorun bir tarafı mutfağa, diğer tarafı bir "L" çizerek dairenin arka tarafındaki banyoya ve açık kapısından görülebildiği kadarıyla elindeki kızılötesi lambayla çarşaf üzerinde delil arayan başka bir uzmanın çalıştığı yatak odasına açılıyordu. Eldivenleri ellerime geçirdim. Banyoya girmek üzereyken yatak odasının iç kısmında durduğundan o âna dek göremediğim doktor, kapıdan bize baktı. Elindeki boş delil torbasını aceleyle odadaki uzmana verip yanımıza geldi.

"Hoş geldiniz. Savcı bey, değil mi?"

"Cinayet Büro, Başkomiser Nedim Elermiş."

"Ha, evet... Buyurun lütfen. İçeride."

Banyoya girdim. İşte oradaydı, küvetin içinde ve çıplak. Oturur gibiydi; sırtını küvetin iç kısmına dayamış, ayaklarını boylu boyunca küvetin içine uzatmıştı. Gözleri yarı açıktı. Ağırlığını, küvetin dışında tuttuğu sağ koluna vermiş, başını sağ omzuna yaslamıştı. Küvetin dışında duran sağ eli, ayası yukarıya bakacak şekilde zemine dayanmıştı. Parmak-

ları açık sağ elinin içinde plastik saplı, fileto kesmek için kullanılanlara benzeyen uzun bir mutfak bıçağı duruyordu. Sol göğsünün ortaya yakın tarafında derin bir kesik vardı; kesikten boşalan kan, sağa doğru yan durduğu için önce sağ göğsüne, oradan da küvete akmış, bacaklarının altından gidere doğru bir yol izleyerek ayaklarının bulunduğu yerde küçük, kara bir birikinti oluşturmuştu. Sol eli kucağındaydı; kendini çıplakken öldürmüş olduğunu dikkate almasam bu şekilde bulunacak olmanın utancıyla cinsel organını örtmeye çalıştığını düşünebilirdim.

Her iki elinin de tüm parmak uçları mürekkepliydi; Olay Yeri İnceleme uzmanları, fotoğraflarını çektikten sonra pozisyonunu bozmadan parmak izlerini almayı başarmış olmalıydılar. Doktora ölüm saatini sorduğumda ölünün bacak altındaki lekeleri göstermek için kaldırdığı sağ bacağını aynı şekilde yerine koymaya çalışmasından Olay Yeri İnceleme uzmanları kadar titiz olduğunu anlayacaktım.

"Henüz çürüme yok ama katılaşma sona ermiş ve sekonder yumuşama başlamış. Ölüm lekelerinin ve yaranın rengine bakarak otuz iki ila otuz sekiz saat arası diyebiliriz; cuma akşamı sekiz ila gece iki arasında herhangi bir saat olabilir. Adli Tıp, otopsiden sonra daha yaklaşık bir saat verecektir. Bıçak dördüncü ve beşinci kaburgalar arasına sokulmuş ve kalbi delerek kan kaybı ve dolaşımın durması sonucu ölüme neden olmuş. Muhtemelen sol akciğer de delinmiştir ancak otopsiden önce kesin bir şey söylemek yanlış olur."

"Bıçağı tuttuğu elinin açık olması normal mi?"

"Ölü sıkışması her vakada görülmüyor. Hem sıkışma gerçekleşmiş olsa bile katılaşma sona erdiği için açılmış olabilir."

"Peki, kendini bıçaklayan biri bıçağı çıkarabilir mi?"

"Açıkçası bu konuda kesin bir şey söylemek çok zor. Öldürme kastıyla kendini bıçaklayanlar hakkında araştırma çok az, vakalar da birbirinden çok farklı. Yine de refleksif

bir hareketle çıkarabileceğini düşünüyorum. Bedenine bıçak sokmaya karar veren biri, çıkarmayı düşünmese de duyduğu acı nedeniyle omuriliğin devreye girmesi sonucu bedenine giren bu yabancı cisimden kurtulmak için ani bir hareketle çıkarabilir. Gördüğünüz gibi yara dudakları düzgün ama bıçağın keskin yönüne doğru bir kuyruk oluşmuş, bu da bıçağın sokulduktan sonra ani bir hareketle çıkarıldığını gösterir."

"Öyleyse neden cinayetten şüphelendiniz?"

"Bu, intihar olduğunu göstermez ki. Başka biri bıçaklamış ve bıçağı ani bir hareketle çıkarmışsa yine yara kuyruğu oluşacaktır. Buradaki problem yara boyunun, bıçağın eninden geniş olması. Yani bıçak sokulduktan sonra açı değiştirmiş. Kendini bıçaklayan birinin bunu yapmasının çok zor olduğunu düşünüyorum."

"Ama acı nedeniyle ani bir hareketle bıçağı çıkarmış olabileceğini söylediniz. Bu ani hareket yüzünden bıçağı çıkarırken açıyı değiştirmiş ve yara boyunu genişletmiş olamaz mı?"

"Sanmıyorum, refleksif hareketler genellikle aynı yolu izleyen dönüş hareketleridir. Ayrıca otopside traje incelemesi yaparken yara derinliğinin bıçak namlusundan uzun olup olmadığına bakılması gerekiyor. Eğer uzunsa kabzasıyla bedene baskı yapılmış demektir. Bu da cinayet olduğu yönünde bir veri olabilir."

"Olabilir dediğinize göre kesin bir veri değil sanırım."

"Dediğim gibi bu konuda araştırma çok az. Yine de duyduğu acı yüzünden refleksif bir hareketle bıçağı çıkardığı düşünülen birinin, bıçağı soktuktan sonra bir de kabzasıyla bedenine baskı yaptığını iddia etmek çelişkili bir açıklama olur sanırım."

"Ya acı duymamak için uyuşturucu almışsa..."

"Enjeksiyon izine rastlamadım. Oral yolla almış olabilir

diye gözbebekleri ve diline baktım ancak ölüm saatinin üzerinden epeyce zaman geçtiği için kesin bir şey söylemek zor. Arkadaşlar kan örneği aldılar, tahlilde belli olur."

Konuşurken bir yandan da iki eliyle ağzını aralamıştı ölünün; rengini yitirmiş, solmuş, hatta yer yer kararmış bedeninin aksine canlı birine aitmiş gibi pembeydi dili.

"Bir de yarım şişe şarap içmiş galiba, sehpanın üzerinde duruyordu."

"İntihar ettiğine inansaydım cesaret kazanmak için içtiğini düşünebilirdim ama bir insan yarım şişe şarap içerek kendisine soktuğu bıçağı kanırtıp bir de üstünden bastıramaz."

"Peki, teşekkür ederim."

"Rica ederim. Savcıdan haber almış mıydınız?"

"Kendisiyle görüşemedim ama arkadaşların söylediğine göre yola çıkmış sanırım."

"Anlıyorum. Başka sorunuz olursa salonda olacağım."

"Tekrar teşekkürler."

Doktor banyodan çıkarken konuşmayı bitirmemizi bekleyen Olay Yeri İnceleme uzmanı, evde herhangi bir uyuşturucu bulunmadığını, uyuşturucu kullanıldığına ilişkin bir ize de rastlanmadığını söyledi. Kapının hemen yanına monte edilmiş elektrikli termosifona, üzerinde tıraş malzemeleri, kulak temizleme çubuğu kutusu, kremler, diş macunu, şampuan ve elektrikli diş fırçası bulunan çamaşır makinesine, çuha yeşili duş perdelerine, büyük aynalı ve dolaplı lavabo ile klozete şöyle bir baktım; küvetteki ceset dışında göze çarpan hiçbir anormallik yoktu.

Aynanın yanındaki havlu askısı boştu. Eğilip lavabonun altındaki dolabın kapaklarını açtım. Üst rafına düzgünce katlanmış farklı renkte iki bornoz ve birkaç yüz havlusu konulmuştu. Altta, içinde kirli çamaşırların bulunduğu bir sele, bir deterjan torbası ve bir de yumuşatıcı duruyordu. Selenin içinde iki siyah don, bir siyah tişört, yanları cepli ke-

ten bir pantolon, uzun kollu, gri bir gömlek, bir yüz havlusu, koyu renkli dört-beş çift çorap ve bir bornoz daha vardı.

Kapakları kapatıp doğruldum. Uzmana dönüp banyonun üst köşesindeki küçük havalandırma penceresini göstererek "Siz mi açtınız?" diye sordum.

"Hayır amirim, biz geldiğimizde açıktı."

"Bu yüzden mi kokmamış?"

"Doktor dedi ya amirim, henüz çürüme başlamamış. Nisan başından bu yana kaloriferleri de yakmıyorlarmış."

"Gerçi oradan kedi bile zor geçer."

"İntihar etmeye karar verince kendisi açmıştır belki."

"Kesin intihar diyorsun yani."

"Açıkçası dairenin içeriden kilitlenmiş olduğunu görmezden gelsek bile eğer bu vaka cinayet olsaydı karşı koyma ve boğuşma işaretleri olması, en azından ölüm hemen gerçekleşmediği için küvetten çıkma çabaları sonucu kan birikintisinde bozulmalar olması ya da debelenmeye ilişkin izler bulmamız gerekirdi. Ben intihar olduğunu düşünüyorum."

"İntihar mektubu ya da herhangi bir not buldunuz mu?"

"Yok amirim. Kadir Başkomiser'im salondaki kitapların içini de kontrol edin, dediydi, henüz bakmadık."

"Gerek yok, yüzlerce kitap var orada. Yazmış olsa neden saklasın, orta yere bırakırdı. Parmak izine bakabildiniz mi?"

"Banyodakileri aldık. Şimdi salon ve yatak odasındakileri alıyor arkadaşlar. Karşılaştırmaları şubede yapacağız."

"Buradakileri karşılaştırsaydınız bari."

"Buradakileri karşılaştırdık amirim, temiz."

"Nasıl temiz? Bıçakta parmak izi yok mu?"

"Ölünün sağ el parmak izleri var. Başkasına ait iz yok demek istedim."

"Duş perdelerine baktınız mı?"

"Her iki parçayı da açıp her bir kıvrımına kadar baktık."

"Küvet?"

"Küvette iz yok."

"Hiç mi yok?"

"Hiç yok."

"Nasıl olmaz? Hadi diyelim ki olaydan önce eve temizlikçi filan geldi, izler silindi. Peki, bu adam kendini öldürmek için küvete otururken kenarını filan tutmamış mı?"

"Tutmamış demek ki amirim. Küvetin sol tarafı duvara bitişik. Sağ elinde de bıçak olduğunu düşünürsek böyle girip oturmuştur."

Bacağını kaldırıp küvetin içine sokar gibi yapmış, sonra geri çekmişti. Eğilip küvetin her iki kenarına da baktım, üzerine serpilmiş parmak izi tozunun kalıntılarını görebiliyordum.

"Floresan tozu mu bu?"

"Evet."

Cebimden mendilimi çıkarıp sol elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Sağ elimi, küvetin bitiştiği karşı duvara dayayıp fayansları kontrol ettim. Hiç iz olmaması canımı sıkmıştı.

"Kimliğini buldunuz mu?"

"Yatak odasında. Komodin çekmecesindeki cüzdanda."

Birlikte yatak odasına geçtik. Dairenin arka tarafı, kot farkı nedeniyle zeminle aynı yükseklikte olduğundan yatak odasındaki pencere normal büyüklükteydi ve yüksek duvarlarla çevrili küçük bir avluya bakıyordu.

Odada çalışan uzman, kızılötesi lambayla yaptığı incelemeyi bitirmiş, oda aydınlansın diye perdeleri açıyordu. İçeriye girdiğimizi görünce çarşafta sıvı izleri olduğunu söyleyip örnek alınıp alınmayacağını sordu. Yanımdaki bana baktı, bir karar vermemi bekliyordu. Birkaç örnek alınmasını ama laboratuvara gönderilip gönderilmeyeceğine savcı, olay yerini gördükten sonra karar vereceğimi söyledim. Laboratuvardan sürekli şikâyet geliyordu, hangi sonuca ulaşmak

için kullanacağımı bilmediğim DNA incelemeleri talep ederek yeni şikâyetlere neden olmak istemiyordum.

Yatağın yanına giderek sürgülü iki kapısında iki boy ayrıası bulunan dolapla arasına yerleştirilmiş komodinin üst çekmecesini açtım. Çoğu siyah ya da gri, paçalı donların arkasına gizlenmiş prezervatif kutusu dikkatimi çekti. Kutuyu açtım, içinde üç çift açılmamış poşet vardı. Uzmana dönüp elimdeki prezervatif kutusunu göstererek çöp kutusuna bakıp bakmadıklarını sordum. Mutfakta bir çöp kovası varmış ama içinde çevredeki lokantalara ait boş yemek kutularıyla bitmiş boya tüplerinden başka bir şey bulamamışlar.

Alttaki çekmecede çoraplar vardı, çekmecenin dibini kontrol etmeye çalışırken aradığım cüzdanın öteki komodinin üst çekmecesinde olduğunu söyleyince yatağın diğer tarafına dolaştım. Söylediği gibi üst çekmecede siyah, deri bir cüzdanla kapalı bir cep telefonu duruyordu. Cüzdanın bölmelerindeki her şeyi tek tek çıkarıp inceledikten sonra tekrar yerlerine koydum: ehliyet, iki kredi kartı, özel bir hastaneye ait sağlık kulübü kartı, vergi dairesi kartı, Bağ-Kur kartı, özel sağlık sigortası kartı, resim galerilerine ait birkaç kartvizit, matbaadan yeni çıkmış gibi gıcır gıcır dört yüz kırk lira kâğıt para ve nüfus kâğıdı; asıl adı Fikret'miş, Fikret Terzigil, 1968'de İzmir'de doğmuş. Cüzdanı çekmeceye bıraktım. Savcı olay yerini inceledikten sonra cüzdanın ve cep telefonunun da delil torbasına konulmasını söyleyip odadan çıktım.

Salona döndüğümde orada çalışan Olay Yeri İnceleme uzmanı ile doktor kanepeye oturmuş sohbet ediyorlardı. Dış kapıya açılan koridorun girişinde bekleyen memurun yanına giderek apartman görevlisini bulup yanıma göndermesini söyledim. Sonra da bütün komşuları dolaşıp bu dairede oturan ressamı en son ne zaman gördüklerini soruşturmasını istedim, bir de cuma akşamı ve gecesi, sokakta ya da merdi-

vende dikkatlerini çeken herhangi bir şey görüp görmediklerini. "Başüstüne amirim," deyip kapıdan çıktı.

Kızın ifadesini almak için yanına gidiyordum ki vestiyerin alt kısmındaki ayakkabı dolabının üstünde sabit hatlı bir telefon makinesiyle çift antenli bir modem gördüm. Modem kapalıydı ama telefonun üzerindeki kırmızı ışık yanıp söndüğüne ve ekranında "9" yazdığına göre telesekreterde henüz kimsenin dinlemediği dokuz mesaj olmalıydı. "Message" düğmesine basınca önce bir düdük sesi, sonra da "Nine new messages," cümlesi duyuldu. Telefonun sesini duyan kız ayağa kalktı. Gerçekten de uzundu, benim kadar uzun. Kapı girişinde durup telesekreterdeki ilk mesajı dinledi:

"Aryan, lütfen aç... Lütfen böyle küskün ayrılmayalım... Konuşmamız gerek... Lütfen..."

Henüz kızın sesini duymamıştım ama böylesine aksansız ve düzgün bir Türkçeyle konuşan ses ona ait olamazdı herhalde. Mesajı dinlerken hafifçe sallanır gibi oldu. Gözleri kapanıp başı yana doğru eğilirken sol eliyle kapı pervazına tutunmaya çalıştı ama gücü yetmedi. Önce dizlerinin üzerine çöktü, kısa bir süre öyle kaldıktan sonra arka üstü devrildi.

Beşinci Bölüm

Beni engelleyen neydi, bilmiyorum; koşup tutabilir, düşmesini önleyebilirdim. Mesajı dinlerken düşeceğini fark etmiş ama öylece bakakalmıştım. Acısının ne kadar gerçek olduğunu görmek için mi kıpırdamamıştım yerimden?

Merdivende otururken omzuna dokunduğumda başını kaldırıp gözlerime baktığı an yıllardır unuttuğum o buruk haz kaplayıvermişti içimi, Ridade'ye dönüşmüştü birden. Onu andırdığı ya da çok güzel olduğu için değil, baskın bir duygu yaşamadığı tekdüze anlarda bile yüzünün kendiliğinden bir anlamı olduğu için. Bu yüzden mi tutamamıştım onu?

Yıllar önce ilk kez Ridade'de görmüştüm bunu. Yemeğe davet etmişlerdi, anne babası da yanımızda olduğundan kaçamak birkaç göz göze gelme dışında doğrudan birbirimize bakamamıştık hiç. Yanında oturan babası bir şeyler anlatıyordu, babasına bakıyordum sözde ama puslu geceye doğmuş ay gibi ışıltısını seyrediyordum onun. Sonra balkona çıkıp bir saat kadar yan yana oturduk. Soğuktu, içeriye girmek için kalktığımızda tekrar göz göze geldik. Bir süre yüzüne bakmaktan kendimi alamadım.

Her şeyini görüyordum. Saçlarını, gözlerini ya da dudaklarını değil; küçücük bir kızken dayısıyla gittikleri uçurtma şenliğindeki neşesini, evcilik oynarken evin annesi olamadığı zamanlardaki öfkesini, henüz düzeltemediği aksanı yüzünden ilkokuldaki sınıf arkadaşları alay ettiklerinde kapıldığı üzüntüyü, göçmenlere yardım etmek için Sofya'ya giden dayısının direnişçi sanılarak öldürüldüğü haberi geldiğinde duyduğu acıyı, başını sokağın başındaki büyük evin bahçe demirlerine sıkıştırdığında bütün mahalleli toplanmış kurtarmaya çalışırken yaşadığı mutluluğu görüyordum.

Tabii ki bu anılarını daha sonra öğrendim ama o an yüzüne bakarken bütün duygularını hissetmiştim. Gözlerinden buruk bir haz akmıştı içime. Yaşadığı ne varsa bir araya gelmiş, kendiliğinden bir anlam oluşturmuştu yüzünde.

Ridade'yle evliliğin eşiğinden döndük. Tekrar karşılaştığımızda evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı. Beni sordu, hâlâ yalnız olduğumu söyledim. "Sen hiçbir kadını elinde tutamazsın, elinden kayıp gider senin," dedi. Haklıydı.

Bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüp aceleyle kapı önüne çıktığımda ardı ardına flaşlar patlamaya başladı, üst kata çıkan merdivende duran iki gazeteci fotoğraflarımızı çekiyorlardı. Kızı merdivende bekleterek hata yapmıştım, öyle perişan halde otururken kimbilir kaç kez fotoğrafını çekmişlerdi. Koltuk altlarından tutup kaldırmaya çalıştım, zayıf olmasına rağmen epeyce ağırdı. Şeridin önünde bekleyen memur, basamakları birer ikişer inip kızın ayaklarından tuttu, kaldırıp içeriye soktuk. Kapıdan girdiğimizde mesajların dışarıdan duyulmaması için ayağımla kapıyı kapattım:

"Aryan, bu şekilde ayrılmayalım. Cebini de kapatmışsın... Ne olur konuşalım... Bu akşam dönmeye karar verdim... Aryan, lütfen telefonu aç... Aryan, lütfen..."

Doktor ve yanında oturan uzman, kapı önünde bir karışıklık olduğunu anlayıp ayağa kalkmışlardı. Kızı, kanepeye

yatırdıktan sonra memura dönüp "Ekip arabasının başında bekleyen arkadaşa söyle, gazetecileri salon pencerelerinden uzak tutsun. Sen de şeritten içeriye girmelerine izin verme," dedim. "Başüstüne," deyip koşarak dışarı çıktı.

Arka tarafta çalışan iki uzman işlerini bırakıp salona gelmişlerdi. Doktor, kızın her iki gözkapağını da teker teker açıp gözlerine baktı. Bileğini tutup bir süre nabzını saydıktan sonra "Birazdan kendine gelir," dedi. Telesekreterdeki mesajlar birbiri ardına devam ediyordu:

"Aryan, bu kadar mıydı? İnsanların kafası karışamaz mı? Konuşmamız gerek... Açmayacak mısın? Benim için hiç çaba göstermeyecek misin? Biletimi değiştirdim, altı uçağıyla dönüyorum. İner inmez sana geleceğim... Aryan, lütfen... Peki, akşam görüşürüz."

Dışarıya gönderdiğim memur, kapıyı açık bırakmıştı. Üstelik yerine dönene dek birinin şeride göz kulak olması gerekiyordu. Kapı önüne çıktığımda üst kata çıkan merdivenin ve apartman girişinin daha da kalabalıklaşmış olduğunu gördüm. Gazetecilerden biri, "Olay hakkında ne zaman bilgi verilecek başkomiserim?" diye sordu. Beni tanıdığına göre polis muhabirlerinden biriydi herhalde. Kulağım telesekreterdeki mesajlarda olduğu için cevap vermedim, daha sonra, der gibi elimi salladım sadece.

"Birazdan uçağa bineceğim. Nerede olduğumdan hep haberin olsun isterdin; uçağa bineceğim, haber veriyorum işte... Burası çok kalabalık. Herkesin sevgilisi var... Artık ben, senin sevgilin değil miyim?.. Hiç görüşmeyecek miyiz artık?.. Aryan... Lütfen aç... Lütfen konuşalım... Aryan..."

Gönderdiğim memur şeridin önüne gelip beklemeye başladığında tekrar daireye girecektim ki kızın oturduğu basamakta askılı bir çanta olduğunu fark ettim. Çantayı alıp içeriye girdim ve kapıyı kapattım.

"Abiciğim, çalışıyorsun herhalde. Önemli bir şey yok, na-

sılsın diye aramıştım. Sergi hazırlıkları nasıl gidiyor? Babamın çok selamı var. Öpüyorum."

"Aryan, lütfen kapıyı açar mısın? Zili çalan benim..."

"Aryan, konuşmamız gerek... Yalvarıyorum. Lütfen aç... Banyonun ışığını görebiliyorum. Evdesin... Kapıyı olmasa da telefonu aç... Anlatmama izin ver... Lütfen..."

"Evde olduğunu biliyorum. Lütfen, son bir defa konuşalım. Sonra ne karar verirsen ver ama son bir defa konuşalım... Lütfen... Kapıyı açana dek gitmeyeceğim. Günlerce sürse de pencerende bekleyeceğim... Lütfen aşkım... Lütfen... Ben yalnız seni seviyorum... Aryan, sensiz yapamam... Lütfen..."

"Söylediklerim gerçek değildi... Ben yalnızca seni kıskandırmaya çalışıyordum... Biliyorum, aptallık bu... Aşkım, lütfen... Beni ne kadar sevdiğini görmek istemiştim.... Aryan, ne olur beni bir kere dinle... Aşkım, lütfen aç... Lütfen..."

Araya, ölenin kız kardeşinin sesi girmişti ama diğerlerinin hepsi de aynı kişiye aitti. Özellikle son iki mesaj epeyce uzundu; konuşanın sesi zaman zaman fısıltıya dönüyor, bazen ağlıyormuş gibi inceliyor, cümlelerin arasına uzun sessizlikler, belli belirsiz hıçkırıklar ve iç çekişler giriyordu.

Çantayı açtım. İçinde yarısı boş plastik bir su şişesi, bir krem kutusu, kullanılmış kâğıt mendiller, kapaklı bir cep aynası, ruj, parfüm, cep telefonu ve cüzdan vardı. Telefonu kapalıydı, cüzdanından kimliğini çıkardım. Adı Aygece Solenkova'ymış, 1981'de Odessa'da doğmuş. Türk vatandaşlığına geçmişti ama hâlâ Ukrayna'daki soyadını taşıyordu, evlenip boşanmıştı herhalde. Kimliği, cüzdanındaki yerine koydum, çantayı vestiyere bıraktıktan sonra kanepenin yanına döndüm.

Kız hâlâ baygındı. Doktor, kızın ayakucuna oturmuş, çantasından çıkardığı sargı bezinin bir kısmını küçük bir makasla kesmeye çalışıyordu. Sehpanın üstündeki ahizeyi alıp

ekranına baktım. Arayan numarayı ve arama saatini gösteren telefonlardandı ancak şarj göstergesine bakılırsa pili bitmek üzereydi. Telesekreterde dokuz mesaj olmasına karşın ahizenin ekranında "37 missed call" yazıyordu. Kimlerin hangi saatte aradığını görmek için hangi tuşa basınam gerektiğini bulmaya çalışırken ahize, keskin bir düdük öttürüp kapandı. Çok da önemli değildi, gerektiğinde telefona ait dökümlere kolaylıkla ulaşabilirdim. Yine de ahizeyi vestiyerdeki makinenin şarj yuvasına koydum.

Ben ahizeyle uğraşırken doktor plastik bir şişenin içindeki sıvının birazını sargı bezinin üstüne dökmüş, sargı bezini kısa bir süre kızın burnuna tuttuktan sonra geri çekmişti. Biraz bekledikten sonra tekrar kızın burnuna götürdüğünde kız, yüzünü buruşturarak gözlerini açtı. Doktor, "İyi misin kızım?" diye sordu. Kız, başını salladı, nerede olduğunu anlamak için gözlerini kırpıştırarak çevresine bakıyordu.

Sonra olan biten her şeyi anımsamış olmalı ki yüzü, bayılmadan önceki hüzünlü haline döndü. Yan dönüp sehpaya tutunarak doğrulmaya çalışırken doktor "Kalkma kızım, tansiyonuna bakacağım," dedi. Kız, başını minderin üstüne koyup yüzünü kanepenin arkalığına doğru çevirdi; gözleri dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı. Doktor, "Başın dönüyor mu kızım?" diye sordu. Kız, cevap vermek yerine yüzünü kanepenin arkalığına saklayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

O an içimden doya doya ağlayabilmesi için kıza sarılmak geçti. Sanırın yalnız benim değil, doktorun ve üç Olay Yeri İnceleme uzmanının aklından da benzer şeyler geçiyordu. Doktor, kanepenin yan tarafına bıraktığı çantasına uzandı, bana bakarak kısık sesle, bir sakinleştirici yapsa iyi olacağını söyledi. Çantasından çıkardığı enjektörün poşetini açarken kapının zili çalınca yüzü aydınlandı, "Savcı sonunda geldi," dedi. Aslında işi, ölüm raporunu hazırladığında bit-

mişti ama bulgularını savcıya anlatmadan olay yerinden ayrılmak istemiyordu. Kapıyı açmaya gittim. Apartman görevlisini bulması ve çevre soruşturması yapması için gönderdiğim memur, kısa boylu, kırk yaşlarında bir adamla kapıda duruyordu.

"Amirim, kapıcıyı getirdim."

"Komşularla görüşebildin mi?"

"Arkadaş alışverişe gitmiş, ancak bulabildim. Şimdi çıkıp komşuları dolaşacağım."

"Tamam, sağ ol."

Memur, merdiveni çıkarken apartman görevlisine döndüm. Biraz korku biraz da merakla gözlerime bakıyordu. Rahatlaması için elimi sırtına koyup "Gel bakalım," dedim ve karşı kapıya yöneldim ama biraz önce ışıl ışıl olan atölye nedense zifiri karanlıktı. Işıkları kimin kapattığını sormak için merdiven başındaki memurun yanına gidiyordum ki apartman görevlisi "Sigorta atmıştır komiserim," deyince geri döndüm.

"Sigorta mı?"

"Işıkların hepsini birden açınca dayanmıyor. Aryan Bey bir kısmını açardı o yüzden."

"Nerede sigortalar?"

"İçeride, ben bakayım."

Cebinden bir çakmak çıkarıp atölyeye girdi. Duvarın, açık kapı kanadının arkasında kalan bölümünde metal bir kapak vardı. Kapağı açıp içindeki elektrik düğmelerini birer birer aşağıya indirdi. Üst taraftaki sigorta düğmesini yukarıya ittikten sonra elektrik düğmelerinden birkaçını kaldırınca ortadaki bitmemiş tabloyu aydınlatan üç projektör aydınlandı.

"Aryan Bey çalışırken yalnızca bunları açardı. Misafir geldiğinde resimleri görebilsinler diye bunları kapatıp küçük olanları açardı. Polis arkadaşlara, hepsini açmayın, dedim ama dinlemediler. Atmış işte."

"Adın ne senin?"

"Süleyman."

"Soyadın?"

"Baytuna."

"Evin nerede?"

"Palmiye'de... Yandaki apartman."

"Sen bu apartmanın görevlisi değil misin?"

"İki apartınana birden bakıyorum. Eskiden burada kalıyorduk ama Aryan Bey bu daireyi de satın alınca Palmiye Apartmanı'na taşındık."

"Sabah burada mıydın?"

"Buradaydım. Çilingir geldiğinde belki bir yardımım olur diye geldiydim ama Aryan Bey'i o halde bulunca beni dışarıya çıkardılar."

"Aryan'ı en son ne zaman gördün?"

"Evvelsi akşam çöpü almaya geldiğimde..."

"Cuma akşamı mı?"

"He, cuma akşamı."

"Kaçta?"

"Dokuz gibi."

"Yalnız mıydı?"

"Yalnızdı. Genelde akşamları Aygece Hanım da olurdu ama yurtdışına mı ne, bir yerlere gitmiş. Bir haftadır canı çok sıkkındı Aryan Bey'in."

"Neden?"

"Aygece Hanım'ın gidişine üzülmüştü herhalde."

"Birlikte mi yaşıyorlardı?"

"Yok. Aygece Hanım altı-yedi gibi gelir, sonra on bir-on iki gibi evine giderdi."

"Her akşam mı?"

"Yok, iki-üç akşamda bir."

"Dün hiç görmedin mi?"

"Aygece Hanım'ı mı? Gece bize gelip..."

"Aryan'ı soruyorum."

"Yok, dün hiç görmedim. Ben de meraklandım hatta. Sabah gazetesini, ekmeğini getirdim ama kapıyı açmadı. Sonra öğrencileri geldi, hepsi kapıda kaldılar. Akşam çöpü almaya geldiğimde de kapıyı açan olmadı."

"Öğrencileri mi vardı?"

"He, resim öğrencileri. Her cumartesi-pazar öğleye doğru gelip akşamüstü giderler."

"Kız dün gece ne zaman geldi dedin?"

"Dün gece on iki gibi filan bize gelip Aryan Bey'i sordu. Cuma akşamından beri görmediğimi söyledim. Sonra evine gitti sanıyordum. Sabah servise çıktığımda bir de baktım, pencere demirlerine dayanmış hiç kıpırdamadan oturuyor. Ne yapıyor diye yanına gideyim dedim, o sıra polisler geldi zaten."

"Cuma gecesi dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Ne gibi komiserim?"

"Eve gelip giden birileri ya da sokakta filan dikkatini çeken bir şey."

"Yok, bizim bu sokak çok sakindir zaten. Bazen kıyıda bira içen gençler geç vakit bağıra çağıra sokaktan geçerler ama son günlerde öyle dikkatimi çeken bir şey olmadı."

"Bu Aryan'ın kavgalı olduğu birileri var mıydı? Düşmanı filan..."

"Yok komiserim, herkes sever sayardı Aryan Bey'i. Bunca yıldır bırakın kavga etmeyi, birisiyle yüksek sesle konuştuğunu bile görmedim."

"Bir yardımcısı filan yok muydu, yemek yapan, evi temizleyen?"

"Yoktu. Çoğunluk dışarıdan söylerdi Aryan Bey, yemek yapmayı sevmezdi pek. Bazen de parka inen sokaktaki restoranlara giderdi."

"Temizlik?"

"Temizliğini biz yapıyorduk, haftada bir."

"Siz mi?"

"He. Benim hanım gelir, ben de yardım ederim."

"Hangi gün?"

"Çarşamba... Her çarşamba gelirdik."

Merdivenden sesler geliyordu. Kapı önüne baktım, Kadir ve takım elbiseli bir adam karşı kapıdan içeriye giriyorlardı. Kadir olay yerine döndüğüne göre gelen savcıydı herhalde. Çoğu savcıyı tanırdım ama daha önce karşılaşmadığım biriydi. Apartman görevlisine teşekkür edip atölyeden çıkardım, aklına gelen bir şey olursa aramasını söyleyip karşı daireye girdim. Bir sivilin olay yerinde bulunması savcıyı kızdırabilir, neden orada bulunduğunu sorup dinlemeden Kadir'i suçlayabilirdi. Yılların Kadir'i, alışkındı böyle şeylere ama kızı incitecek şeyler de söyleyebilirdi. Zaten konuşmakta güçlük çekiyor, bir şey sorulduğu zaman hemen ağlıyordu. Bir de hiç tanımadığı biri tarafından daha önce karşılaşmadığı prosedürler nedeniyle incitilmesi kendini kapatmasına neden olabilirdi. Henüz ifadesini almamıştım, işimi daha da zorlaştırmanın gereği yoktu.

Hayır, başta karar vermiştim, olup biteni olduğu gibi anlatacaktım. Doğrusu ne Kadir umurumdaydı ne de ifade, yalnızca kız incitilmesin istiyordum.

Altıncı Bölüm

Kapıdan girdiğimde savcı, Kadir'e, kendisini almaya gelen araç arıza yaptığı için geç kaldığını, üstelik buradan Ataşehir'deki başka bir vakaya gitmesi gerektiğini anlatıyordu: Zaten ne zaman nöbetçi olsa bütün olaylar gelir onu bulurmuş, bir an önce yola çıkıp öteki vakayı da görmesi gerekiyormuş. Doktor ve Olay Yeri İnceleme uzmanları banyoya açılan koridorun başında durmuş, savcıya bilgi vermek için konuşmasını bitirmesini bekliyorlardı.

Kız kanepenin köşesine oturmuş boş gözlerle sehpaya bakıyordu. Sakinleştirici işe yaramış gibiydi ama o buruk ifade duruyordu yüzünde. Savcı, dosyanın ne kadar çabuk toparlanırsa o kadar iyi olacağını söylerken kızı fark etti, Kadir'e dönüp "Hanımefendi kim?" diye sordu. Kadir'in bir şey söylemesine fırsat vermeden araya girdim:

"Sayın savcım, Cinayet Büro, Başkomiser Nedim Elermiş. Aygece Hanım, ölen kişinin yakın arkadaşıymış. Olayla ilgili ifadesi alınmak üzere benim tarafımdan burada tutuluyor. Olay yeri incelemesi sırasında dışarıda bekletildi. Siz vaka hakkında bilgi alırken izninizle ben de karşı dairede kendisiyle konuşayım."

"Karşı dairede mi?"

"İki daire birleşik savcım."

"Anlaşıldı başkomiserim, devam edin."

"Başüstüne sayın savcım."

Kıza dönüp "Hanımefendi, buyurun lütfen," dedim. Kafasını kaldırıp bütün bu olan bitenle hiç ilgisi yokmuş gibi gözlerime baktı. Yavaş hareketlerle kanepenin kenarına dayanıp ayağa kalktı ve oturduğu yerin sağına soluna bakmaya başladı. Bir şeyin eksik olduğunu hissediyor ama ne aradığını bilmiyor gibiydi. "Çantanız vestiyerde," deyince gözlerini kapı girişine çevirdi, başını birkaç kez sallayıp güvensiz adımlarla vestiyere doğru gitti. Elini kapı pervazına dayayıp çantasını aldı ve dışarıya çıktı. Arkasından ben de çıktım. Birlikte atölyeye girerken sabah bir şey yemediği için tansiyonunun düşmüş olabileceği aklıma geldi:

"Doktor, tansiyonunuza baktı mı?"

"Evet, altıya on birmiş."

"Düşük değil mi bu? İyi misiniz?"

"Benimki hep düşüktür zaten. Teşekkür ederim, iyiyim."

"Karnınız açsa bir şeyler getirtebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim."

Aç olsa bile asla söylemeyeceğini biliyordum. Tekrar bayılıp düşebilir kaygısıyla şövalenin önündeki sandalyeyi gösterip oturmasını istedim. Oturup çantasını kucağına koydu. Bir süre şövaledeki bitmemiş tabloya baktı, sonra bana döndü; projektörlerin ışığı altında gözlerinin mavisiyle tablodaki yuvarlakların mavisi neredeyse aynı tonda görünüyordu.

"Bunu yeni yapmaya başlamış, daha önce görmemiştim."

"İstanbul'da değildiniz sanırım."

"Bir haftadır İtalya'daydım. Dün akşam döndüm."

"Aslen Ukraynalı mısınız?"

"Evet."

"Ne zaman Türk vatandaşlığına geçtiniz?"

"Bin dokuz yüz doksan üçte. Annem bir Türk'le evlenmişti, ben de Türk vatandaşı oldum."

"Öz babanız Ukrayna'da mı yaşıyor?"

"Babam öldü."

"Özür dilerim, bunu anımsatmak istemezdim."

"Rica ederim, nereden bilecektiniz?"

Sorularımı içtenlikle cevaplıyordu ama bir Akdenizli değildi yine de. Kendini bırakmıyor, gerektiği kadarını söylüyordu yalnızca. Geçmişimizdeki bu ortak acı daha da yakınlaştırabilirdi bizi:

"Kaza mıydı?"

"Hayır, intihar etti."

"İntihar mı etti?"

"Evet. Annemle benim için feda etti kendini."

"Nasıl feda etti?"

"Borcu varmış. Ödemezse annemi ve beni öldürmekle tehdit etmişler. Babam da kendini öldürüp bizi kurtarmak istemiş. Ölürse annemle beni rahat bırakacaklarını sanıyormuş ama sonra bizim peşimize düştüler."

"Kimler?

"Rus mafyası. Annemde para olduğunu sanıyorlardı galiba. Biz de Türkiye'ye kaçtık."

"Nasıl kaçtınız?"

"Babamın arkadaşları yardım ettiler. Annemin Türk vatandaşlığına geçebilmesi için evleneceği bir adam bile ayarlamışlardı Türkiye'de."

"Sizi İstanbul'da bulamadılar mı?"

"Konya'daydık o zaman, ben liseyi bitirene dek orada kaldık. Annem, kimliği belli olmasın diye hep çarşafla dolaştı. Sonra Odessa'daki işlerin halledildiği haberi gelince adamdan boşandı. Depremden bir ay sonra İstanbul'a taşındık."

"Doksan dokuzda mı?"

"Evet. Mimar Sinan'ın yetenek sınavına girmiştim. Kaza-

nınca İstanbul'da yaşayabilmek için annem bir nakliye firmasında tercüman olarak işe girmek zorunda kaldı."

Konuyu değiştirebilmek için not defterimle kalemimi çıkardım. Vakayla ilgili sorulara geçmeden önce rahatlaması için yönelttiğim bütün bilindik sorular beklemediğim denli acı olayların aklına gelmesine neden olmuştu. Babasının intihar etmesini geçtim, annesinin işe girmek zorunda kalmasından söz ederken bile acı çekiyordu; ailesinin başına gelen bütün olumsuzluklar için kendisini suçladığını görebiliyordum.

"Aryan Bey'in ölümü hakkında ifadenize başvurmak zorundayım. Bu konudan söz edebilecek durumda mısınız?"

"Sanırım..."

"Ne kadar süredir birlikteydiniz?"

"İki bin üçten beri... Tam tarih mi istiyorsunuz?"

"Yok. Nasıl tanıştınız?"

"Anneme yardım edebilmek için okuldayken de çalışıyordum ben. Ama yarı zamanlı çalıştığımdan bienalde, festivallerde, sergilerde filan hep geçici işlerdi. Son sınıftayken Aryan'ın asistan aradığı haberi yayıldı. Aryan bizim okul mezunu olduğundan hem hocalar hem de öğrenciler tarafından çok önemsenir."

"Okul dayanışması mı?"

"Yok, bizimkiler öyle her şeyi beğenmezler. Ne kadar sağlam bir disiplinden gelirse gelsin, işleri ne kadar iyi olursa olsun mutlaka burun kıvıracak bir tarafını bulurlar. Ama Aryan'ın durumu farklıydı. Henüz çok genç olmasına rağmen Avrupalı ve Amerikalı birçok ajan tarafından tanınıyordu."

"Ajan mı?"

"Öyle ajan değil, resim ajanı; tanınmamış yetenekleri bulan ve yatırımcılara öneren kişiler. Bir ajan Türkiye'ye geldiğinde görüşeceği birkaç kişiden biriydi Aryan, bu nedenle okuldaki atölye hocaları bile hakkında konuşurken dikkat

ederlerdi. Asistan aradığı haberi yayıldığında yirmiden fazla başvuru olmuş. Henüz mezun olmamıştım ama ben de başvurdum. Hiç umudum yoktu, görüşme sırasında ancak yarı zamanlı çalışabileceğimi söylememe rağmen beni seçti."

"Neden?"

"Emin değilim. İlişkimiz başladıktan sonra ben de sordum bu soruyu, yetenekli olduğun için, dedi. Kendisi reddetmiş olsa da benden hoşlandığı için işe aldığını düşünüyorum."

"Hâlâ burada mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Bir yıl önce aramızdaki ilişki nedeniyle birlikte çalışmamızın işlerimizi etkilediğine karar verdik. Ben bir atölye açtım, kendi atölyemde çalışıyorum."

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, annemle."

"Siz ayrılınca yeni asistan almış mıydı yanına?"

"Alacaktı da vazgeçti sonra. Gelip gittikçe yardım ediyordum ben de."

"Anlıyorum. Bakın Aygece Hanım, Aryan Bey intihar etmiş gibi görünüyor ancak bazı şüpheler var."

"Ne gibi şüpheler?"

"Doktor, Aryan Bey'in kendini bıçakla öldürmüş olmasını şüpheli buluyor. Ortada bir intihar mektubu da yok."

"Mektup var aslında."

"Nerede?"

"Aryan'ın ne kadar farklı biri olduğunu anlamış olmalısınız. Bu konudan hiç söz etmedik ama intihar mektubu yazmanın alçaltıcı bir şey olduğunu düşündüğünden eminim. O hiçbir şey söylemeden çekip gitmeyi tercih eder."

"Mektup yok yani..."

"Var ama sadece benim anlayabileceğim bir mektup. Sadece benim bilmemi istemiş."

"Aygece Hanım, bir mektup varsa görmem gerekiyor."

"Öyle elle tutulur bir mektup değil ki... Bakın, bizim bö-

lümden mezun olurken bir dizi iş yapmanız gerekir. Bu işlerden biri de kopyadır; tanınmış bir ressamın işlerinden birinin kopyasını yapar, diğer işlerinizle birlikte sınav jürisine sunarsınız. Aryan dört-beş ay önce öylesine anlatmıştı, mezuniyet sınavında David'in *Marat'nın Ölümü* tablosunu yapmış. Bu tabloda Marat... Bir küvette..."

Tablodan söz ederken birdenbire yüzünü buruşturmuş, sonra da kucağında tuttuğu çantasına kapanıp sessizce ağlamaya başlamıştı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Elimi sırtına koyup teselli edici bir şeyler söylemeyi düşündüm ama hemen vazgeçtim. Neyse ki bir süre sonra doğruldu. Çantasındaki kullanılmış kâğıt mendillerden birini çıkarıp gözlerini ve burnunu sildi. Konuşurken titremesini engellemek için dudaklarını büzüyor, sürekli silmesine rağmen gözlerinin yaşla dolmasını engelleyemiyordu.

"Aryan, kendisini tıpkı o tablodaki Marat gibi öldürmüş. Yalnızca elindeki mektup eksik."

"Elinde bir mektup olması mı gerekiyordu?"

"David'in resminde Marat'nın elinde bir kâğıt vardır. Kâğıtta, mutluluğunuza katkıda bulunduğum için mahcubum, yazmaktadır. Anlıyorsunuz değil mi? Bu resim üzerine konuşurken Marat'nın intihar mektubunda ne yazdığını bana o söylemişti; mutluluğunuza katkıda bulunduğum için mahcubum... Kendisini neden öldürdüğünü yalnızca benim bilmemi istiyor. Çünkü benim yüzümden intihar etti."

"Sizin yüzünüzden mi intihar etti?"

"Evet. Ben, onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Nasıl?"

"Ölümüne ben neden oldum. Beni ne kadar çok sevdiğini, bensiz yaşayamayacağını bilmem gerekirdi. Bu resimleri görüyor musunuz? Sürekli göz rengim üzerinde çalışıyor, çok özel bir mavi olduğunu söylüyordu. Bütün bu resimleri benim için yaptı. Serginin adını da *Mavinin Reddi* koydu."

"Onu ret mi etmiştiniz?"

"Hayır, öyle değil. Cuma gününe kadar hâlâ sevgiliydik biz. *Mavinin Reddi*, mavinin reddedişi değil reddedilişi anlamına geliyor. Bir nesne, ışığın renklerinden hangisini yansıtıyorsa o renkte görünür. Yani diğer renkleri alıp yalnız maviyi reddediyorsanız mavi olursunuz. Aryan, sergisine bu adı vererek bana olan aşkını anlatmaya, yaptığı her şeyin beni yansıttığını söylemeye çalışıyordu."

"Cuma gününe dek sevgiliydik diyorsunuz ama siz o gün İtalya'da değil miydiniz?"

"İtalya'daydım. Orada biriyle tanışmıştım. Öylesine bir şeydi, gelip geçici bir şey ama Aryan bir ilişkinin bu tür durumları kaldıramayacağına inanır. Ona anlatmayı düşünmüyordum. Sonra bunu gizlemenin bana yakışmadığına, haksızlık ettiğime karar verip cuma günü öğleden sonra Aryan'ı aradım. Biriyle birlikte olduğumu, artık görüşmemizin doğru olmayacağını söyledim... Keşke aramasaydım..."

"Nasıl bir tepki verdi?"

"Umursamadı. Daha doğrusu ben öyle sandım. Benim adıma sevindiğini, yeni ilişkimde mutlu olmamı dilediğini söyleyip hoşça kal bile dememe izin vermeden telefonu kapattı."

"Açıkçası ben anlayamadım. Ayrılmak istediğinizi söylemişsiniz ama telesekreterdeki mesajlarınızda sürekli görüşmeniz gerektiğinden söz ediyorsunuz."

"Ben ayrılmak istediğimi söylemedim ki. Böyle bir şey yaşadığım için onunla görüşmeye devam etmemin doğru olmayacağını söyledim. Yaşadığım şeyin önemsiz olduğunu anlamasını, beni kazanmak için çaba göstermesini bekliyordum. Bu kadar çabuk vazgeçebilmesi beni kırmıştı. Akşama doğru Aryan'dan böyle bir şey beklememin hata olduğunun farkına vardım. O, burnundan kıl bile aldırmaz. Acıdan ölse bile gururunu her şeyden üstte tutar. Aramam gerektiğini düşünüyordum ama utancım bunu engelliyordu. Gece,

onunla konuşmadan uyuyamayacağımı anlayınca telefon ettim. Cep telefonunu defalarca çaldırınama rağmen açmadı. Sonra evi aradım, ev telefonunu da açmadı. Mesaj bırakıp..."

"İlk kaçta aradınız?"

"Türkiye saatiyle bir filan olmalı."

"Cep telefonunu komodin çekmecesinde bulduk ama kapalıydı."

"Biliyorum. Ertesi gün cebini o kadar çok aradım ki bataryası bitti sanırım, benimki dolu olmasına rağmen tekrar şarj etmek zorunda kalmıştım. Ama böyle bir şey yapmış olabileceği aklıma bile gelmiyordu, benimle görüşmek istemediği için kapattığını sanıyordum."

"İtalya'ya niye gittiniz?"

"Aslında birlikte gidecektik, aylar önce planlamıştık. Aryan, sergiyi yetiştiremeyeceğini anlayınca vazgeçti. O olmadan ben de gitmeyi düşünmüyordum ama ısrar etti. Bu gezinin benim için önemli olduğunu, Roma'yı, Floransa'yı görmemiş bir ressamın bütün çabalarının boşa olacağını söyledi. Sonra da kendi rezervasyonlarını iptal ettirip benimkileri bıraktı. Bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorsunuz değil mi? Son konuşmamızda, yeni ilişkinde mutluluklar dilerim, deyip telefonu kapatmıştı. Sonra da kendini Marat gibi öldürmüş. Tablodaki, mutluluğunuza katkıda bulunduğum için mahcubum notunun... Ne anlama geldiğini..."

Çantasının üstüne eğilip ağlamaya başlamıştı yine, kesik kesik hıçkırıyordu bu defa. Kendisine olan öfkesi, üzüntüsünden daha baskındı; dokunduğu her şeyi berbat ettiğini düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Babası, hayatını onun için feda etmişti. Annesi onun için bir yığın zorluğa katlanmıştı. Şimdi de Aryan, onun mutluluğu için yok olmayı seçmişti. Onu seven herkesin hayatı mahvoluyordu. Başka bir bakış açısı öfkesini yatıştırabilirdi belki:

"Bakın Aygece Hanım. Birileri mafyadan para alır. Büyük

hata, bunu herkes bilir. Sonra da hatasıyla yüzleşmek ve bir erkek gibi savaşmak yerine en kolay çözüm yolunu seçip hatasını sevdiklerine miras bırakır. Başka biri sevdiği kadın için erkek gibi savaşmak yerine kendisini öldürüp kadının suçlu hissetmesini, acı çekmesini ister. Bir erkek, sevdiği kadına acı çektirmek isteyebilir mi? Sizin mutluluğunuz için kendinden vazgeçtiği filan yalan. Açıkçası sizden intikam almak istemiş. Sizi üzmek, canınızı yakmak istemiş. Evet, sizi üzdü. Canınızı da yaktı. Peki, ne oldu şimdi? Bu ilişki için ne yapmış oldu? Bu kadar aptal işte."

Çantasının üstüne eğilmiş, iki büklüm duruyordu hâlâ ama hıçkırıkları kesilmişti. Şimdi ona bir iş verip yanıma çekmeliydim, katlanılabilir öfkelerin olduğu tarafa:

"Aygece Hanım, söylediğiniz ressamı ve tablosunu not almam gerekiyor. Adlarını tekrar söyleyebilir misiniz lütfen?"

Tahmin ettiğim gibi soru işe yaradı. Doğrulup elinin üst kısmıyla gözlerinin altını sildi ve burnunu çekerek cevap verdi:

"Ressamın adı David... Tablonun adı *Marat'nın Ölümü*. Marat'nın sonunda 't' harfi var."

"Teşekkür ederim. İtalya'dan dün akşam dönmüştünüz, değil mi?"

"Önümüzdeki cuma dönecektim aslında. Ama Aryan telefonlarıma çıkmayınca biletimi dün akşama aldırdım. İner inmez eve gidip bavullarımı bıraktım. Sonra da buraya geldim."

"Hangi uçakla döndünüz?"

"Roma-İstanbul uçağı."

"Kaçta indiniz?"

"Yirmi bir otuzda."

"Aryan'ın kavgalı olduğu birileri var mıydı ya da ölümünden çıkar sağlayabilecek birileri?"

"Sanmıyorum. Kavgadan, sürtüşmeden hiç hoşlanmazdı."

"Neden takma ad kullanıyordu?"

"Kim?"

"Aryan. Asıl adı Fikret'miş, Aryan takma adıymış."

"Nasıl? Ben Aryan olarak biliyorum."

"Kimliğinde Fikret yazıyor, hiç bakmadınız mı?"

"Niye bakayım ki? Aryan yazmıyor mu?"

"Yazmıyor, takma ad kullanıyormuş... Bir de, bunu sorduğum için özür dilerim ama nasıl korunuyordunuz?"

"Efendim?"

"Aryan'la ilişkinizde nasıl korunuyordunuz?"

"Bunu niçin sorduğunuzu anlayamadım."

"Merak etmeyin, cevabınız kesinlikle gizli kalacak. Gerekli olmasa sormazdım."

Hoşuna gitmemişti soru, başını öne eğip gözlerime bakmadan cevap verdi:

"Dışarıya çıkarak..."

"Geri çekilme mi?"

"Evet."

"Prezervatif kullanmaz mıydı?"

"İlişkimizin başladığı dönemde... Birkaç ay kadar, sonra kullanmadı."

"Komodin çekmecesinde neden prezervatif olduğu konusunda bilginiz var mı?"

"Çekmecede mi vardı?"

"Evet, yarım kutu... Eskiden kalmıştır belki."

"Belki... Adı Fikret miymiş gerçekten?"

"Evet, kimliğinde öyle yazıyor. Soyadı aynı ama adı Fikret'miş."

Şaşırmış değil de canı sıkılmış gibiydi daha çok. Şimdiye dek kendisini olayın merkezinde görüyorken kendisi için intihar ettiğini düşündüğü adamın adını bile bilmediği ortaya çıkmıştı. Bilmediği başka neler vardı acaba? Başka sırlar, başka kadınlar... Aklının karışması iyiydi, iyileşmesine yardımı olurdu. "Bakın, daha adını bile bilmiyormuşsunuz," di-

yecektim ama bunları zaten düşünüyordu, bir de benim dile getirmem etkisini azaltabilirdi.

"Evde gizli bir kasa, para ya da değerli eşya konan bir bölme filan var mıydı?"

"Hayır. Varsa da ben bilmiyorum."

Depodan sesler geliyordu, başımı çevirdiğimde savcı, Kadir ve Olay Yeri İnceleme uzmanının paravanın arkasından çıktıklarını gördüm. Savcı, Kadir'e, bu kadar olay yerine gittiğini ama hiç böyle doktor görmediğini söylüyordu. Sonra bana bakarak ifadenin tamamlanıp tamamlanmadığını sordu. Tamamlandığını söyleyince kızı işaret ederek "Tamam, hanımefendi gidebilir," dedi. Kıza dönüp teşekkür ettim. Bir şey söyleyecekmiş gibi gözlerime bakıyordu. Sonra durumu kabullenmiş gibi yavaşça ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Kızın gitmesini istediğine göre savcı dosyayı kafasında çoktan kapatmıştı. Yine de kızın bana niye öyle baktığını bilmek zorundaydım:

"İfadenize eklemek istediğiniz bir şey mi vardı?"

"Ben... Sorun olmayacaksa bir süre karşı dairede kalabilir miyim?"

"Üzgünüm. Olay yerine giremezsiniz. İfadenizi almak için sizi içeriye almıştık."

"Peki, teşekkür ederim."

Kız kapıdan çıkarken iki ambulans görevlisi tekerlekleri katlanmış bir sedyeyle karşı daireye giriyorlardı. Bir süre koridorda durup karşı daireye baktıktan sonra ağır ağır basamakları çıkmaya başladı ve gözden kayboldu. Hemen yanımda duran savcı, Kadir ve Olay Yeri İnceleme uzmanı, hep birlikte kızın gidişini izlemiştik.

"Bu kız Türk mü?"

"Ukrayna kökenli sayın savcım. Sonradan Türk vatandaşı olmuş."

"Türkçeyi ne güzel konuşuyor."

"On iki yaşından beri Türkiye'deymiş."

"Ha, ondan demek. Nedim Başkomiser'im, dosyayı burada tutalım. Cinayet Büro'ya geçmesi için bir neden yok sanırım."

"Yok savcım, bulgular ve ifadeler vakanın intihar olduğu yönünde."

"Neden intihar ettiğiyle ilgili bir bulguya ulaştınız mı?"

"Vakanın gerçekleştiği gün sevgilisi telefonla arayıp başka biriyle birlikte olduğunu, ayrılmaları gerektiğini söylemiş."

"Hah, iyi. Bir de intihar mektubu olsa daha iyi olacaktı ama..."

"Mektup yok ama sevgilisi, adamın neden bıçakla intihar ettiğine ilişkin şöyle bir açıklamada bulundu: Ölen kişi yıllar önce okul bitirme ödevi olarak kendisini küvette bıçakla öldüren çıplak bir adamın resmini yapmış. Kız, adamın kendisini aynı şekilde, yaptığı tablodaki gibi öldürdüğünü söylüyor."

"Takıntılıymış demek. Doktor da neden kendisini bıçakla öldürsün filan diyordu. Bu tablonun bir fotoğrafını filan bulabilir miyiz, dosyaya koysak."

"Buluruz savcım, tablonun adı var bende."

"Güzel. O zaman siz, aldığınız ifadelerle birlikte raporunuzu Kadir Başkomiser'ime gönderirsiniz. Kadir Başkomiser'im; siz de kendi raporunuz, Cinayet Büro raporu, Olay Yeri İnceleme raporu, Adli Tıp raporu ve ifade tutanaklarıyla birleştirip gönderin."

"Başüstüne sayın savcım."

"Evi kime teslim edeceksiniz?"

"Birinci derece yakınları İzmir'de. Sabah bizimkiler, erkek kardeşiyle görüşmüşler. Şahsi arabasıyla yola çıkmış sanırın. Akşama burada olacağını söylüyorlardı."

"İyi. Evi teslim edene dek burada bir memur beklesin. Bu tablolar çok değerli olabilir, başımıza iş almayalım. Ad-

li Tıp'a söyleyin, işi fazla süründürmesinler. Cenazesini bir an önce teslim edin, memleketine dönsün çocuk. Prosedürün dışında bir şey aramaya gerek yok. Ben çok geç kaldım. Haydi size kolay gelsin."

Üçümüzle de tokalaştı, sonra da çıktı gitti. Arkasından Olay Yeri İnceleme uzmanı toplanmak için izin isteyip karşı daireye geçti. Kadir'e döndüm.

"Ne oldu ya, doktor bir şey mi dedi savcıya?"

"Abi, vallahi olay çıkıyordu arkada. Savcı, cesede şöyle bir baktı. Sonra Olay Yeri İnceleme uzmanını dinledi. Doktor da konuşacak oldu ama tamam tamam, deyip adamı susturmak istedi. Doktor, ben de görüşümü söyleyeceğim, ben burada resmî görevliyim, demesin mi? Aha dedim, işte facia geliyor. Neyse ki savcı alttan aldı da ortalık yatıştı. Fakat doktor öcünü feci aldı, yarım saat konuştu. Savcı kıvrandıkça uzattı, kıvrandıkça uzattı."

Atölye kapısından çıkıyorduk ki ambulans görevlileri karşı dairenin kapısında göründüler. Taşıdıkları sedyenin üstünde, kayışlarla bağlanmış siyah bir ceset torbası duruyordu. Basamakları çıkarken apartman girişindeki kalabalığın ön kısmını tutmuş gazeteciler fotoğraf çekmeye başladılar. Büyük ve siyah çantalarından resim öğrencisi oldukları belli birkaç genç kız ve erkek kalabalığın içinde durmuş şaşkınlıkla sedyeye bakıyorlardı. Sedyenin arkasından Olay Yeri İnceleme uzmanları ellerinde çantalarıyla daireden çıktılar. Hep birlikte merdiveni çıkarken sokakta beni karşılayan memur, apartman kapısından girip yanımıza geldi. "Amirim, ambulans çıkacak. Sizin arabayı yana alalım isterseniz," dedi. Sokağın diğer tarafı kapalı olduğu için park ettiğim arabayı çekmeden ambulansın çıkması mümkün değildi. "Yok, ben de çıkıyorum," deyip Kadir'e döndüm:

"Hadi Kadir'im, ben kaçtım. Raporu yarın gönderirim."

"Olur mu abi, bir yemek yeriz, öyle gidersin. Vallahi bırakmam."

"Oğlum, başın kalabalık zaten. Daha uygun bir zamanda uğrarım ben."

"Olmaz dedim abi. Tuncay, al sen anahtarı, arabayı park edin güzelce."

"E, hani ekibi meydana çekmem lazım diyordun, iş çok diyordun."

"Abi, mesele meydanda olmak. Burayı halledeyim, bir tek meydandaki ekiplerin yerlerini ayarlayacağım, o kadar."

Saate baktım, on ikiyi biraz geçiyordu.

"Tamam. O zaman sen işlerini filan ayarla, bir saate kalmaz gelirim ben."

"Abi bak, satma ama."

"Ne satacağım oğlum. Şurada bir kahve içip geleceğim. Hadi görüşürüz."

"Tamam abi, bekliyorum."

Hızlı adımlarla apartman kapısına yöneldim. Gazetecilerden biri elindeki mikrofonu burnuma uzatıp "Cinayet neden işlenmiş başkomiserim?" diye sordu. Hemen arkasındaki arkadaşının el kamerasıyla kayıt yaptığını görünce elimi kaldırıp kamerayla kendi aramda tutmaya çalışarak "Cinayet filan yok arkadaşlar. Basın açıklaması daha sonra yapılacak," deyip dışarıya çıktım.

Görevliler, ambulansı biraz öne alıp sedyeyi yüklemişler, yolu kapatan arabanın çıkmasını bekliyorlardı. Acaleyle arabaya binip geri geri gelerek yan sokağa girdim. Boş yer var mı diye bakınıyordum ki sokağın karşısındaki ağacın dibine çökmüş kızı gördüm, gazetecilerden kaçıp buraya saklanmıştı herhalde. Onu ilk gördüğümde nasılsa yine öyleydi; yere oturmuş, kollarını dizlerine, başını kollarına dayamış, hareketsiz. O sırada geri geri gelerek karşı sokağa giren ambulansın sesini duyup başını kaldırdı. Ambulans, sokağı dö-

nüp gözden kaybolana dek arkasından baktıktan sonra başını kollarına dayayıp hareketsiz kaldı yine.

O an bu görüntüden olabildiğince çabuk kurtulmam gerektiği düşüncesine kapıldım. En büyük elmas en derinde ama en derin hep en karanlık, ne kadar çok inersen o kadar umutsuzluk. Gaza basıp yan sokaktan geri dönerek çay bahçelerinin bulunduğu yola çıktım. Boş bir yer bulup park ettikten sonra en uçtaki çay bahçesine oturup bir kahve söyledim.

Akşamdan bu yana sigara içmemiştim. Pardösümün iç cebindeki sigara tabakasıyla çakmağı çıkarıp masanın üstüne koydum. Bir süre denize, vapurlara, martılara baktım. Daha yeni kahvaltı eden insanlara, masalardan ekmek kırıntısı aşıran serçelere, masa altlarında uyuklayan kedilere baktım. Kahveyi bekleyemeyeceğimi anlayıp bir sigara yaktım.

Yedinci Bölüm

Sigarayı ilk bıraktığımda otuz yaşındaydım. Sağ olsun, annem sayesinde başımı sokacak bir evim olmuştu o yıl. Ne zaman görüşsek torun diye başımın etini yiyordu, "Ev yok, bark yok, nasıl evleneyim?" deyip geçiştiriyordum. Baktı olmayacak, dedemden kalan büyük arsayı satıp yanıma gelmişti. Sorup soruşturup Sultantepe'deki bu evi almış, sonraki iki ayı da birlikte geçirmiştik. Kalması için epey dil dökmeme rağmen "Eşim yok, dostum yok. Sen de gece gündüz iştesin. Nasılsa bayramda gelirsin," deyip Afyon'a dönmüştü yine.

Bir ay sonra Ramazan Bayramı'ydı, yanına gittim. Bayramın ikinci günü çocukluğumun geçtiği mahallede karşılıklı oturduğumuz eski komşularımızı ziyaret etmek istediğini söyledi. Mart ayına girmiş olmamıza rağmen öğleden sonra bastırıp akşama kadar yağan karı bahane edip "Kurban'da gideriz," dedim. Neden gitmek istemediğimi hemen anladı, "Onlar da taşındılar, artık orada oturmuyorlar," deyince kabul ettim.

Daha kapıdan girer girmez bu ziyareti evin küçük kızı Ridade'yi görmem için planladığını anlamıştım. Yemeğe otu-

rana kadar hem annem hem Ridade'nin annesi ve babası lafı döndürüp dolaştırıp Ridade'ye bağlamışlardı: Babam öldükten üç yıl sonra şehrin merkezine yakın bir apartman dairesine taşınmak için eski evimizi sattığımızda Ridade dört yaşındaymış. Biz evi satana dek mahallenin çocuklarıyla hep bizim bahçede oynarlarmış. Ablası Neris iki yıl önce evlenmiş, bir Ridade kalmış evde. O da evde sayılmazmış. İstanbul'da hukuk okuyormuş, üçüncü sınıftaymış. Hayırlısıyla yakında bir taliplisi çıkar, o da kuş olur uçarmış. Açıkça dile getirmeseler de büyükler karar vermiş gibiydi: Oğlanın devlet kapısında bir işi ve kendi evi vardı. Kız da okulu bitirip avukatlığa başladığında evlenir, geçinip giderlerdi.

Kahveyi içtikten sonra montumu giyip "Ben balkona çıkayım," demiştim. Kardan ıslanmasın diye duvara dayanmış plastik sandalyelerden birini korkuluğa yanaştırıp oturmuş, bir sigara yakıp kollarımı korkuluğa, başımı da kollarıma yaslamıştım. Bir süre sonra Ridade de balkona çıkmış, sandalyelerden birini aramızda yeterince boşluk kalmasına özen göstererek yanıma çekip oturmuştu. Yanıma gelince doğrulup ne söyleyeceğini düşünmeye başlamıştım. İnceliğin gereksiz olduğu bir dünyada geçen yıllarımın hoyratça biçimlendirdiği alışkanlıklarımla onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey söylemek istemiyordum. İkimizin de başı hafifçe öne eğikti, yan yana oturmuş sokağa bakıyor ama yine de birbirimizi görebiliyorduk. Ona bakmasam da çatılara birikmiş karın aydınlattığı duru, sade ve güzel yüzünde belli belirsiz bir gülümseme olduğunu seçebiliyordum, böyle sessizce yan yana oturmanın onu nasıl mutlu ettiğini bana göstermek istiyordu.

Yine de ilk sözü söyleyen o olmuştu; fısıltıyla değil ama epeyce kısık ve titrek bir sesle "Biliyor musunuz, ben hiç sigara içmedim," demişti. Beklemediğim bir cümleydi bu, ne cevap vereceğimi düşünürken aynı ses tonuyla devam et-

mişti: "Ama sizinle sigara içmek için önüne geçilmez bir arzu duyuyorum." Birbirimize değil, sokağa bakıyorduk hâlâ. "Acaba çok şey mi istemiş olurum diye söylemeye korkuyorum," demişti sonra. Onun gibi yalnızca ikimizin duyabileceği denli kısık bir sesle cevap vermeye çalışırken hırıltılı çıkmıştı sesim. "Söylemeniz yeter." Hoşnutluğunu göstermek istercesine yüzünü hafifçe benden yana çevirmiş ama gözlerini sokaktan ayırmamıştı. "Birlikte sigara içebileceğimiz zamana dek bekleyebilir misiniz lütfen?" Kısa bir süre ne demek istediğini anlayamamış, anlayınca da parmaklarının arasında kendi halinde tüten sigarayı sokağa atıvermiştim.

Sonra, sanıyorum bir saat kadar hiç konuşmadan ve birbirimize bakmadan öylece oturmuştuk. Soluğunun havaya yayılışını izlemiştim uzun süre; önce düzenli ve geniş aralıklarla soluk alıp verirken kucağında duran ellerini birbirine kavuşturmuş ve daha sık soluk alıp vermeye başlamıştı. Anlamıştım, elimi tutuyordu aslında. Onu karşılıksız bırakmayıp ben de ellerimi birleştirdim. Gözlerini bir süre kapatıp tekrar açtı, o an sokak diye baktığı boşlukta neler gördüğünü bilmek için her şeyimi verirdim. Sımsıkı tuttuğu ellerinin titremeye başladığını hissedebiliyor ama bu büyülü anı bozmamak için bakamıyordum. Sonra paltosunun iki yakasını çekiştirip kendine sarılmıştı sımsıkı.

O akşam yeni bir şey öğrenmiştim; o zamana dek farkında olmadığım yeni bir kavrama yeteneği, bilinen bakış açılarının ötesini görebilmeyi sağlayan başka bir algılama biçimiydi bu. O güne dek yaşadığım her şeyi yeniden yorumlamama neden olacak bir milat yaşamıştım; görüp görebileceğim en harika yerde, beyninde sevişmiştim onunla.

İstanbul'a döndüğümüzde görüşmeye başlamış, Kurban Bayramı'nda söz kesmiş, yılbaşında nişanlanmıştık. Haziranda evlenecektik ama iki ay kala nişanı bozup artık bu iliş-

kiyi sürdüremeyeceğini söylemişti. "Sana söz verdiğim için sigarayı bırakmıştım ben," deyip o akşamı hatırlatmıştım. "Ben o akşamla ilgili çok üşüdüğümü hatırlıyorum yalnızca," demiş, sonra da gitmişti.

O gün sigaraya yeniden başlasam da yıllar içinde sayısını azaltmış, ikinci bırakışıma birkaç yıl kala yalnızca kahveyle içmeye başlamıştım. Günde dört kahve, dört sigara hakkım vardı. Mesainin uzadığı geceler bir kahve fazla içiyordum, tabii bir sigara daha hakkım oluyordu o zaman. Bazen su bile bulamadığımız olay yerlerinde sabahlara kadar çalışıyorduk. Öyle zamanlarda kahve olmasa da bir, hatta mesainin uzunluğuna göre iki sigara daha içme hakkım oluyordu.

Çay bahçesinde otururken kahvenin gelmesini bekleyemeyip sigara içince benzer bir bahaneye sarılmıştım; sabah olay yerine yetişeceğim derken hakkım olan sigarayı içememiştim zaten, öyleyse kahve geldiğinde bir sigara daha içebilirdim. Kendimle pazarlık ederken omzuma bir el dokundu. Döndüm, olay yerindeki doktordu:

"Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum."

"Rica ederim, buyurun."

"Ben de şu köşede oturuyordum. Burada olduğunuzu görünce... Zamanınız varsa biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette, oturun lütfen."

Doktor otururken garson kahvemi getirip masaya bıraktı.

"Kahve söylemiştim. Siz de içer misiniz?"

"Teşekkür ederim, biraz önce içtim. Galiba siz de bir şey yapamadınız."

"Vakayı mı kastediyorsunuz?"

"Evet. Savcının bu olay için yeterli çabayı gösterdiğini düşünmüyorum."

"Açıkçası doktor bey, ben de intihar olduğunu düşünüyorum."

"Anlıyorum. Bir saniye bekleyin lütfen."

Kalkıp hızlı adımlarla çay bahçesinin büfesine doğru gitti. Büfede çalışan görevliye bir şeyler söylüyordu. Bir sigara daha yakıp kahvemden bir yudum almıştım ki elinde plastik bir bıçakla geri döndü. Sandalyeye oturup bıçağı bana uzattı, "Bunu kalbinize sokuyormuş gibi yapar mısınız lütfen?" dedi. Bıçağı aldım, sağ elimle göğsümün sol tarafına dayayıp doktora baktım.

"Gördünüz mü?"

"Neyi?"

"Kalbine bıçak sokmak isteyen biri kaburga kemikleri nedeniyle bıçağı yatay tutmak zorundadır. Siz de öyle tuttunuz. Ama bakın, bıçağın keskin tarafı içe bakıyor."

"Evet?"

"Hatırlarsanız size olay yerinde bıçağın keskin yönünde oluşan yara kuyruğunu göstermiştim, dışa doğruydu."

"O şekilde tutmuş olamaz mı?"

"Sol elini kullansaydı olabilirdi ama sağ elini kullanan biri bu şekilde tutar."

Çevremizde oturanlar bize bakmaya başlamışlardı, masalar birbirine yakın olduğu için konuşmalarımızı da duyuyorlardı. Üstünde durmadım, bıçak sağ elimdeyken keskin tarafını dışa çevirip yine göğsümün sol tarafına dayadım. Gerçekten o şekilde tutmak o an bana da garip geldi. Belki de doktor öyle söylediği için garipsiyordum, başka zaman denesem doğal gelecekti. Bıçağı masanın üstüne koydum.

"Kesin mi bu? Yani herkes öyle mi tutar?"

"Tabii ki bir araştırma sonucu değil bu, kesin diyemem. Bu olayda bir gariplik var, iyice araştırılmalı, üzerine gidilmeli diyorum. Bakın, size mızmız, her yerde sorun çıkaran bir tip gibi görünüyor olabilirim ama..."

"Estağfurullah."

"Olabilir yani, öyle görüyor olabilirsiniz ama birçok olay yerine gittim ben, hiç böyle bir şey olmamıştı. Yara boyu, bı-

çağın açı değiştirmesi filan bir yana, bu olayda beni rahatsız eden bir şey vardı, ne olduğunu bulamıyordum. Olay yerinden ayrıldıktan sonra buraya gelip çörek söyledim. Yanında bu plastik çatal bıçaktan getirdiler. Bıçağı görünce aklıma geldi, bir deneyeyim dedim. O zaman anladım. Beni rahatsız eden şey bu işte, bıçak ters."

"İyi de siz öyle tutuyorsunuz diye herkes öyle mi tutmak zorunda?"

"Siz de öyle tuttunuz."

"Siz Adli Tıp'ta mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır, belediye tabibiyim ben. Ölüm raporu için bizi aramışlar karakoldan."

"Bakın doktor bey, endişenizi anlayabiliyorum ama şu anda Adli Tıp raporunu beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Onların böyle vakalar için daha fazla deneyimleri olduğunu düşünüyorum, bu konudaki araştırmaları da mutlaka biliyorlardır. Dediğiniz gibi şüpheli bir durum varsa bize haber verirler. O zaman daha ayrıntılı bir inceleme yaparız."

"Anlıyorum."

Benden de umudu kesmişti. Saatine baktı, bir yere yetişmesi gerekiyormuş da geç kalmış gibi dudaklarını büküp ayağa kalktı. Tokalaştık. "Bir gelişme olursa haber verir misiniz? Belediyeden bulabilirsiniz beni," dedi. "Mutlaka haber veririm," dedim. Adını bile bilmiyordum ama dosyadaki raporda yazıyordu nasılsa.

On dakika daha oturup ben de kalktım. Arabaya giderken kız aklıma geldi. Geri dönüp çay bahçelerine açılan tarafı beton çiçekliklerle kapatılmış sokağın başında durdum. Ağacın altına baktım, yoktu. Sokağa girip apartmanın önüne doğru ilerledim, pencerelerin önünde de değildi. Merdiveni çıkıp apartman kapısına geldim. Camdan içeriye şöyle bir bakıp dönmeyi düşünüyorken kapının aralık olduğunu fark

ettim. Bir saat önceki kalabalığın aksine girişteki boşlukta kimse yoktu. İçeriye girip merdiven başından aşağıdaki koridora baktım, orası da boştu. Demek ki gitmişti, artık gidebilirdim. Tam apartmandan çıkacaktım ki telefonum çaldı. Büro amiri arıyordu. Çıkmaktan vazgeçip telefonu açtım.

"Buyurun amirim."

"Nedim Başkomiser'im, ne yaptınız?"

"Moda'dayım hâlâ. Birazdan döneceğim."

"Vaka ne oldu?"

Aşağıdan kapı sesi gelince kulağımda telefonla merdiven başına gittim, Kadir'in adamlarından biri daire kapısı önünde durmuş yukarıya bakıyordu. Beni görünce kapıyı kapatıp merdiveni çıkmaya başladı. Elimle "bir dakika" işareti yapıp büro amirine cevap verdim:

"İntihar. Dosya burada kalıyor."

"Savcı bir şey dedi mi?"

"Geç geldi zaten. Başka vakaya da gidecekmiş. Gömün gitsin, dedi."

"Tamam o zaman, yarın görüşürüz. Kolay gelsin."

"Sağ olun, görüşürüz."

Telefonu kapatıp memura döndüm. Ben büro amiriyle görüşürken cebinden not defterini çıkarıp konuşmamın bitmesini beklemişti. Hemen yanımda durduğundan defterin açık sayfasındaki "Devrim Zırhyapan, Karanfil Apt. No: 5" yazılarını okuyabiliyordum.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

"Kadir Başkomiser'im ev teslim edilene kadar burayı emniyete almamı söyledi. Sizi sordum, karakola gelecek, ben ikinizi konuştururum, dedi."

"Beni niye sordun ki?"

"Komşularla konuş, demiştiniz ya bana."

"Ha, ne oldu, çıktı mı bir şey?"

"Karşı apartmanın ikinci katında oturan bir kadın var,

Devrim Hanım. Cuma gecesi saat bir gibi balkonda sigara içerken bu apartmandan çıkan bir kadın görmüş. Normalde ilgilenmem diyor ama kimseye görünmek istemiyor gibi garip hareketleri varmış kadının, bahçenin içinden yan sokağa geçip aşağıya doğru gitmiş. Ben de apartmandaki daireleri bir daha dolaştım, cuma gecesi bir gibi sizden çıkan bir kadın oldu mu, diye sordum, bizden çıkmadı, dediler."

"Hepsine sordun mu?"

"Sordum. Sekiz numaradakiler bir haftadır Kapadokya'dalarmış. Her ihtimale karşı kapıcıdan telefonlarını alıp aradım. Siz evde yokken temizlikçi, bakıcı, hısım, akraba, tanıdık filan, eve girip çıkan biri var mı, diye sordum, yok, dediler."

"Yani bu kadın bir tek ressamın evinden çıkmış olabilir, öyle mi?"

"Öyle görünüyor amirim."

"Bu Devrim Hanım, kadını tarif edebiliyor mu?"

"Yok, üzerindeki giysileri bile doğru dürüst görememiş. Bahçeden geçmek yerine herkes gibi sokağa çıkıp aşağıya dönseydi görürdüm, diyor. Altına koyu renkli dar bir kot pantolon ya da tayt gibi bir şey giymiş. Üstünde siyah mont ya da palto olabilirmiş. Elinde çöp torbası ya da poşet gibi bir şey varmış ama çok da emin değil."

"Hangi apartmanda oturuyor demiştin?"

"Karşı köşedeki... Buyurun göstereyim."

"Sağ ol. Adın Tuncay mıydı senin?"

"Tuncay mesai arkadaşım, benimki Kâmil."

Apartmandan çıktık. Kâmil, karşıdaki apartmanın ikinci kat balkonunu işaret etti. Sokağın ortasında durup balkondan bakıldığında karşı apartmandan çıkan birinin nasıl görüneceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Hemen yanımızda bir sokak lambası vardı ama sokağa dönük olduğundan büyük olasılıkla bahçeyi aydınlatmıyordu. Dönüp mer-

divenin yanından bahçeye indim. Bahçe duvarı dibindeki küçük çiçek tarhları dışında merdivenden yan sokağa açılan küçük çıkışa kadar her yer parke taşı döşeliydi. Ayak izi filan bulmak da mümkün değildi, bulsak bile iki gündür kimbilir kimler geçmişti bahçeden.

"Kâmil, en yakın banka şubesi ya da bankamatik nerede?"

"Hangi bankanın amirim?"

"Adı önemli değil, kamerası olsun da."

"Moda Caddesi'nde üç-dört tane var."

"Bu kadın bu sokaktan nereye gitmiş olabilir? Aşağıya bir yere park etmişse arabasına binip gitmiştir. Buradan çıkabileceği tek yer Moda Caddesi. Moda Caddesi tek yön, mutlaka sağa dönmek zorunda. Şimdi buradan çıkıp iskele tarafına dönsek o tarafta banka şubesi var mı?"

"Moda İskelesi tarafında yok. Hem olsa bile amirim, cuma gecesi bire ikiye bakmaz, çok fazla trafik olur. Yüzlerce araç geçer."

Bulunduğumuz bölge Moda Caddesi tarafından kesilen bir yarımada gibiydi, sokakların bir ucu denize, diğer ucu caddeye çıkıyordu. Kadın ara sokaktan aşağıya gittiğine göre, yaya olarak devam ettiyse sokağın sonunda sola dönmüş olmalıydı. Sola döndüyse eğer, mutlaka Moda Deniz Kulübü'nün önünden geçecekti.

"Ama yaya olarak gittiyse Deniz Kulübü'nün önünden geçmiştir, değil mi?"

"Evet."

"Kâmil, sana zahmet kulübe git, sokağa bakan kameraların cuma gecesi on iki ile iki arasındaki kayıtlarını istediğini söyle. Bir CD'ye filan kaydettirirsin."

"Amirim, Kadir Başkomiser'im, evi teslim edene dek bir yere ayrılma, dedi."

"Dur, ben görüşüp izin alacağım şimdi."

Telefonumu çıkarıp Kadir'i aradım. Durumu anlatıp Kâ-

mil dönene kadar evi benim bekleyeceğimi söyledim. Yemeğe gelip gelmeyeceğimi sordu. Sen beni bekleme, dedim, saat bire geliyor zaten. Akşam maça gel bari, dedi. Tamam, dedim, duruma göre bakarız. Kâmil'den anahtarları alıp kulübe gönderdim. Giderken de sokaktaki binaların duvarlarına, kapı girişlerine filan bakmasını söyledim, güvenlik kamerası varsa işimize yarayabilirdi.

Apartman kapısından girerken elimdeki anahtarlığa baktım, evin kapısını hangisi açıyordu acaba? Sabah geldiğimde atölye kapısında gördüğüm anahtarlıktı bu; anahtarlık da denmez, metal bir halkaya geçirilmiş üç anahtar. İkisinin dişleri aynı, biri farklı olduğuna göre, aynı olan anahtarlardan biriyle evin kapısını açabilirdim. Sabah dışarıdaki iki anahtarın aynı olduğunu görmüş, hatta üç anahtarın da atölye kapısına ait olduğunu sanmıştım. Üç anahtar bulunan bir anahtarlıkta iki anahtarın aynı, bir anahtarın farklı olması garipti çünkü; kim, anahtarlığında aynı kilidi açan iki anahtar taşır ki?

Oysa üç anahtar da aynı olsa yedek anahtarlar olabileceği düşünülebilirdi. Bir kilit aldığınızda kutusunda üç ya da beş anahtar vardır. Kullanacak kişiler birer tane alır, kalanlar evin bir köşesinde saklanır. Adam, sevgilisine bile anahtar vermemiş, sadece kendisinde anahtar varmış. Öyleyse evin bir yerinde bu kilitleri açan başka anahtarlar olması gerekiyordu.

Kapıyı açıp eve girdim. Önce en bilindik yere, vestiyerdeki askılara baktım. Sonra alttaki ayakkabı dolabının kapaklarını açtım, ayakkabıların arkalarına ve içlerine baktım. Vestiyerin üstündeki küçük dolaplara bakabilmek için ayakkabı dolabının üstüne çıktım; çoktandır kullanılmamışa benzeyen tozlanmış erkek ve kadın terlikleri, içinde şerit metre, çiviler, vidalar, çekiç ve tornavida bulunan plastik bir poşet, elektrik süpürgesinin toz torbaları ve içi boş birkaç ayakkabı kutusu dışında bir şey bulamadım.

Aşağıya inecektim ki üzerinde durduğum ayakkabı dolabının kenarındaki telefon makinesinin arkasına takıldı gözüm, ayakkabı dolabıyla duvar arasındaki boşluğa Japon bir araba markasının metal amblemi sıkışmıştı. Amblemi çekince küçük bir klipsle bağlı olduğu halkaya geçirilmiş üç anahtar da peşi sıra geldi. Üçü de birbirinden farklıydı. Elimdekilerle karşılaştırdım; biri atölye kapısının, biri ev kapısının, üçüncü anahtar nerenin? Tabii ki apartman kapısının. Evin asıl anahtarlarını bulmuştum, sabahtan beri evin asıl anahtarları sandığımız anahtarlar aslında yedek anahtarlardı.

Kadir, çilingir kapıyı açtığında anahtarların ev kapısının arkasında bulunduğunu söylemişti. Olay gecesi evde bir tek Aryan olduğuna göre, demek ki ev kapısını da atölye kapısını da yedek anahtarlarla kilitlemişti. İntihar etmek üzere olan bir adam asıl anahtarlar dururken neden kapıları yedek anahtarlarla kilitlemiş olabilirdi ki? Belki de daha önce anahtarlığı vestiyere asmak isterken farkında olmadan telefon makinesinin arkasına düşürmüştü. Anahtarlığın dolapla duvar arasındaki boşlukta olduğu ancak yukarıdan bakıldığında görülebiliyordu. Bulamayınca kaybettiğini düşünüp yedek anahtarları kullanmaya başlamıştı. Peki, anahtarları kaybettiğinde kilitleri değiştirmeyecek kadar umursamaz biri olabilir miydi bu adam? Belki de yeni kaybetmişti. Çarşamba günü ev temizlenirken bulunurdu büyük olasılıkla, demek ki perşembe ya da cuma günü düşürmüştü oraya.

Peki, yedek anahtarlar neden üç taneydi? Kilitler satın alındığında kutularından üçer anahtar çıkmış olsa iki evin, iki de atölye kapısının yedeği olması gerekiyordu. Neden atölye kapısının yedeği bir taneydi? Daha önce onu da kaybetmiş ve umursamamış olabilir miydi?

Nasıl biriydi bu adam? Nasıl yaşıyor, bir gününü nasıl geçiriyordu? Atölyesi bile evinin yanında olduğuna göre dışarıyı sevmiyordu demek ki. Çatışmadan uzak duruyordu

ama silik biri de değildi. Kendini bütünüyle yaptığı işe vermek için pürüz çıkaracak her şeyden uzak duruyor olabilirdi. Adını neden değiştirmişti peki, hoşnut değil miydi kendinden? Kendini sevmediği için mi Aryan adını kullanmaya başlamıştı? Ne demekti ki Aryan?

Kitaplığın en alt rafında yan yana dizilmiş ansiklopedi ciltleri vardı, ikinci cildi çıkardım. "Aryan: Ari ya da Arya topluluklarına mensup olan. Bkz: Ariler" yazıyordu. Ariler başlığına baktım. Sanskritçede asil, soylu anlamına geliyormuş. Dört bin yıl önce Hindistan'da yaşamış bir halkmış. Beyaz Avrupalıların kökenini oluşturduklarına inanıldığından Nazilerin Ari ırk propagandasında sık sık dile getirilmiş bir sözcükmüş.

Irkçı biri miydi yoksa? Atölyedeki tablolarında gamalı haça benzeyen bir sembol, hatta köşeli bir şekil bile yoktu; birbirini kesen küçük dalgalar, iç içe geçmiş küçük yuvarlaklar hep. Ne zamandır kullanıyordu ki Aryan adını? Aygece bilmediğine göre epey eski olmalıydı, yoksa arkadaşlarından filan duyardı. Arkadaşı var mıydı ki Aygece'nin? Gece yarısından sabaha dek şu pencerenin önünde oturmuş ama kimse gelmemişti yanına. Kimsesi yok muydu çağıracak, yalnız Aryan mı vardı hayatında?

Ansiklopedi cildini yerine koydum. Bir duvar dolusu kitabı vardı adamın; romanlar, tarih kitapları, sanat kitapları, felsefe kitapları, sözlükler, biyografiler. Her biri ayrı bir ressamı anlatan bir yığın kitap vardı yan yana; bazıları Türkçe, çoğu İngilizce, İtalyanca ya da Fransızca.

Neydi şu ressamın adı, David. Neden David'le ilgili kitap yok? Kendini onun resmindeki gibi öldürecek kadar önemli buluyorsa neden onun kitabını almamış? Belki de önemli bulmuyordu o kadar, Aygece'ye mesaj vermek için bu yolu seçmişti yalnızca. Belki de Aryan için önemli olsa da David için yazılmış özel bir kitap yoktu, şu sanat tarihi kitaplarını incelesem bir yerlerinde adına rastlardım herhalde.

Kapı tarafındaki kitaplığın alttaki iki rafına bir yığın film DVD'si tepeleme sıkıştırılmıştı. Çoğu raftaki kitapların önünde kalan boşlukta küçüklü büyüklü çeşitli nesneler vardı; pili bittiğinden zamanı doğru göstermeyen küçük bir masa saati, içinde başka ülkelerdeki çeşitli şehirlere ait kartpostallar bulunan büyükçe bir zarf, kapağı cam bir kutunun içinde markasını hiç duymadığım ama çok pahalıymış izlenimi uyandıran kiremit rengi bir dolma kalem, siyaha boyanmış ahşap bir kutunun siyah kadife döşeli haznesine özenle yerleştirilmiş pırlantaları sertifikalı beyaz altından bir kırlangıç kolyesi, hardal sarısı iki büyük ve geniş vazo, camları tozlanmış bir güneş gözlüğü, biri cep telefonuna biri dizüstü bilgisayara ait iki şarj aleti, öylece bırakılmış gibi görünen birkaç elektrik, su ve telefon faturası, çeşitli müzelerin, galerilerin ve belediyelerin adları yazılı on kadar plaket.

Nasıl öldürmüştü kendisini bu adam? Kendisini öldürmeden önce neler yapmış, neler yaşamıştı? Kanepeye oturdum. Sehpanın üstündeki yarım şarap şişesine, kadehe, dizüstü bilgisayara, sigara paketi ve çakmağa, uzaktan kumandalara baktım. Daha önce bir şey daha vardı burada... Evet, bataryası dolsun diye telefon makinesine koyduğum ahize de sehpanın üstündeydi daha önce. Her şey tamam olduğuna göre telefonun çaldığını düşleyebilirim.

Aygece arıyor İtalya'dan. Açıyorum. Başka biriyle birlikte olduğunu, artık görüşmemizin doğru olmayacağını söylüyor. Mutluluklar dileyip kapatıyorum. Çok üzgünüm. Kafamı dağıtınam gerek, ne yapabilirim? DVD'ye bir film koyup izleyebilirim, çıkıp sahilde dolaşabilirim, yatak odasına gidip uyuyabilirim ya da gidip kendimi çalışmaya verebilirim. Sergiyi yetiştirmem gerek, en iyisi çalışmak. Ama bu sergiyi onun için hazırlıyordum, hayatımdan çıktı artık, sergiden vazgeçmeliyim. Hayır, ben Aryan Terzigil'im, hiçbir şey be-

ni yolumdan döndüremez. Hayatımdan çıkmış olsa da bu benim projem.

Atölyeye gidip tuvalin başına geçiyorum. Aygece'nin başka bir adamla olması beni kahrediyor. Onu İtalya'ya yalnız başına göndermemeliydim. Olacaksa burada da olur, İtalya neyi değiştirir? İstemiş ve yapmış, neden bu kadar üzülüyorsun ki? İstemiş ama yapmamış olsaydı ne değişecekti? Böyle zayıflıkları olmasın, olsa da karşı koyabilsin mi istiyorsun? Oysa zayıf olduğunu biliyordun, hep farkındaydın bunun.

Hayır çalışamayacağım. Gidip biraz şarap içeyim, belki kafamı dağıtmama yardımı olur. Mutfağa gidip bir şişe şarap alıyorum. Mantarını çıkarıp bir de kadeh alarak salona dönüyorum. Kanepeye oturuyorum. Kadehi doldurup yudumlamaya başlıyorum. İçtikçe Aygece daha çok aklıma geliyor. Ne çok şarap içerdik birlikte, epeyce de dayanıklıydı içkiye. Ama bir gece çok sarhoş olmuştu nedense. Lisedeyken sokağın köşesindeki büyük evin bahçesinde gördüğü yavru kediyi o zaman anlatmamış mıydı sana? Bahçe demirlerinin arasından kolunu uzatıp kediyi almak istemişti. Kedi biraz ileriye kaçınca uzanabilmek için başını da sokmuştu bahçe demirlerinin arasına. Sonra da çıkaramamış, kısılı kalmıştı. Bütün mahalleli toplanıp kurtarmaya çalışmışlardı onu. Birileri başını zeytinyağına bulamıştı, iğrenç gelmişti kokusu. Başka birisi levyeyle demirlerin arasını açmaya çalışıyordu. Bir diğeri demir testeresi getirmiş demirleri kesiyordu. Öyle başı sıkışmış şekilde beklerken yağlı elleriyle bedenine değiyorlar, üzerine abanıyorlar, tutup çekmeye çalışırken göğüslerine dokunuyorlardı. Söylememiş miydi sana, hayatındaki ilk doyumu öyle yaşadığını anlatmamış mıydı?

Olmuyor. En iyisi televizyonu açayım. Öğle sonrası kadın programları vardır şimdi; kocalarından şiddet gören, aldatılmış, yeni bir ilişki arayan mutsuz kadınları dinlemek kafamı dağıtabilir belki. Biliyordun oysa bağlanmak, hükmedilmek,

aşağılanmak, acı çekmek istiyordu; sen beceremiyordun. Bir erkek, sevdiği kadına acı çektirmek ister mi? Bir keresinde "Erkek ol biraz," demişti sana, bundan başka nasıl erkek olunabileceğini bilmiyordun. Bunları bile bile İtalya'ya gönderdin onu. Nasıl başka biriyle olabilir diye şikâyet ediyorsun şimdi. Hep böyle mi olacak? Dünyaya hiç ayak uyduramayacak mıyım ben? Hep böyle acı çekecek, sonra da yapayalnız geberip gidecek miyim?

Öyleyse neden şimdi öldürmüyorum kendimi? Ölmeli, Marat gibi bir küvette çırılçıplak ölü bulunmalıyım. Yatak odasına gidip soyunuyorum. Mutfaktan bir bıçak alıp banyoya gidiyorum. Küvetin içine oturup bıçağı kalbime sokuyorum. Biraz bekledikten sonra çıkarıp şaşkınlıkla göğsüme bakıyorum, hiç iz yok. Oysa bıçağın sol mememin altına girip çıktığını gördüm. Acı da duymuyorum; alışılmış, küçük bir sızı, o kadar. Sol elimi göğsümün üstüne bastırınca hemen altında ince, kırmızı bir çizginin bir kadının dudakları gibi aralandığını fark ediyorum. Çizgi aralanınca kan boşanıyor birden, böylesi küçük bir yaradan bu kadar kan akmasına şaşırıyorum. Elimi, göğsümden çekiyorum. Çizgi kapanıyor, ama kan durmuyor; göğüs kafesimin çizgilerini izleyerek sağ yanımdan aşağıya akıyor. Göğsüme, katlanılmaz bir ağırlık çöküyor. Soluk almakta zorlanıyorum, her solukta hırıltılarım artıyor. Sızı öyle bir acıya dönüşüyor ki ciğerlerim ve kalbim o küçücük aralıktan dışarıya çıkıyor.

Sekizinci Bölüm

Kapının zili çalınca kanepeden kalkıp kapıyı açtım. Kâmil gelmişti, yüzündeki ifadeye bakılırsa işler yolunda değildi.

"Ne oldu?"

"Amirim, Deniz Kulübü'nde sokağa bakan kamera yok. Dışarıda dört kamera var, monitörlerden kontrol ettim, hiçbiri sokağı görmüyor. Gidip gelirken bütün binalara da baktım, hiç kamera görmedim."

"Tamam, sağ ol."

Dönüp kanepeye oturdum tekrar. Kâmil, salona şöyle bir göz gezdirdi. Epeyce geniş olmasına rağmen kanepeye oturmak istemedi ama başka oturacak yer de yoktu. "Atölyede sandalye var, getir istersen," dedim. Başıyla onaylayıp salondaki depo kapısından içeriye girdi. Kapının arkasındaki anahtarları alıp karşıdaki kapıyı açmak yerine içerideki geçişi kullanarak atölyeye gitmişti. O anda atölye kapısının yedek anahtarlarından birinin neden eksik olabileceğine ilişkin çoktan farkına varmam gereken bir olasılık kafama dank etti.

Şimdiye dek hep, evde Aryan'dan başka biri olsaydı dışarıya çıkamazdı, diye düşünmüştük. Çünkü her iki kapı da ki-

litliydi ve anahtarlar ev kapısının iç tarafında kilide sokulu halde bulunmuştu. Oysa ne kadar basitti; evin kapısını içeriden kilitleyip anahtarları üstünde bırak, depodan atölyeye geçip dışarıya çık, yedek anahtarla atölye kapısını kilitle ve git. Bunu nasıl görememiştim? İntihar sandığımız bu olay pekâlâ cinayet de olabilirdi.

Can sıkıntısıyla kalkıp banyoya gittim. Küvet boştu ama bir yol gibi iç duvarlarından gidere uzanan ve deliğin çevresinde siyah bir daire oluşturan kan izleri duruyordu. Kardeşi geliyordu İzmir'den, küveti gördüğünde neler düşünecek, canını nasıl yakacaktı bu izler? Klozetin duvar tarafında kaldığından daha önce dikkatimi çekmeyen küçük çöp kovasının kapağını açtım. İçindeki plastik torbanın dip kıvrımlarının arasında kullanılmış bir kulak temizleme çubuğu vardı sadece. Çarşambadan bu yana hiç mi tuvalete girmemişti bu adam? Belki de tuvalet kâğıdını çöp kovasına atmak gibi bir alışkanlığı yoktu, klozete atıyor olabilirdi.

Çıkıp yatak odasına girdim. Ayaktan çıkarılıp da kapıya doğru atılıvermiş gibi duran iki çoraba, komodinlerin üstündeki geometrik şekillerle süslenmiş abajurlara, yatağın iki yanına serilmiş aynı renk ve desenlere sahip iki küçük halıya, dolap tarafındaki halının üstünde duran siyah dona baktım. Yatağın üzerindeki polar battaniye ile paçaları aşağıya sarkacak şekilde kenara konulmuş kot pantolon ve ince, gri kazak daha önce yoktu; ilk geldiğimde Olay Yeri İnceleme uzmanları, çarşafta kalıntı incelemesi yapmak için kaldırmış olmalıydılar, inceleme bittikten sonra da yerlerine koymuşlardı sanırım. Sağdaki komodinin üst çekmecesini açtım, savcı baktıktan sonra delil torbasına konmasını istediğim cüzdan ve cep telefonu duruyordu çekmecede, savcı alınmasına gerek görmemişti herhalde.

Her şey dosyanın şimdiki haline uygundu aslında: İntihar etmeye karar verince yatak odasına gelmişti. Önce yatağa

oturup çoraplarını çıkarmış ve kapıya doğru atmıştı. Sonra ayağa kalkmış, pantolonunu ve kazağını çıkarıp yatağın kenarına koymuştu. Sonra da donunu çıkarıp halının üstüne bırakmış ve bıçağı almak için mutfağa gitmişti.

Birden mutfağa hiç girmediğimi fark ettim. Kanepede oturmuş Aryan'ın kendisini nasıl öldürdüğünü kafamda canlandırırken her mutfağa girdiğimi düşündüğümde bu eksikliği kapatmak için kendi mutfağımı koymuştum yerine. Baştan beri olayın intihar olduğundan o kadar emindim ki mutfağa bakma gereği bile duymamıştım. Yatak odasından çıkıp mutfağa giderken Kâmil'in sandalyeyi dış kapının önüne koyup oturmuş olduğunu gördüm, atölye kapısını da emniyete almış oluyordu böylece. Beni görünce elini kaldırıp "Amirim, buradayım ben," dedi. Elimi kaldırıp mutfağa girdim.

İstanbul'un otuz-kırk yıllık orta halli tüm apartmanlarında görülebilecek sıradan bir mutfak; uçuk sarıya çalan eski dolaplar, üç beş yıl önce değiştirildiği belli traverten bir tezgâh, tezgâhta bir su ısıtıcısı, bir mini fırın. Tezgâhın diğer tarafındaki boşluğa yerleştirilmiş bulaşık makinesinin üstünde set üstü bir ocak var, onun da üstünde iç kısımları yer yer yağlanmış eski bir davlumbaz. Eviyeyle ocak arasında büyük bir tuzluk, karabiber değirmeni ve bıçakların yerleştirildiği ahşap bir kaide var. Farklı büyüklükte beş bıçak için delikler var kaidede, dördü dolu, biri boş. Eviyenin diğer tarafında yıkanmamış bir kahve kupası duruyor. İçinde, markası sehpadaki paketle aynı iki izmarit bulunan cam bir küllük var yanında.

İntihar ettiği akşam yemek yedi mi acaba? Bulaşık makinesinde birkaç çatal bıçak ve bir su bardağı dışında bir şey yok. Eviyenin altındaki dolaba büyük bir çöp kovası konulmuş; söylemişti çocuklar, pizza kutuları, restoran poşetleri, dibine dek sıkılmış boya tüpleri var sadece.

Şarap kadehleri nerede? Üstteki dolapları kontrol etmek gerek. Üst üste konulmuş sıra sıra tabaklar, farklı büyüklükte tencereler, makarna süzgeci, baharat kutuları, kahve kupaları, porselen bir demlik, çay bardakları, rakı bardakları ve kadehler; uzun ve ince dört şampanya kadehi, beşi büyük, dördü sehpanın üstündekiyle aynı dokuz şarap kadehi. Takımı kaçar tane oluyor ki bunların, altı değil mi? Ama sürekli kırılır bunlar, eksilir hep.

Buzdolabına bakarken Kâmil'in sesini duydum, "Amirim!" diye bağırıyordu. Salona gittim, kapıda kırk yaşlarında uzun boylu bir adam vardı. Yüzü allak bullak olmuştu, salona girdiğimi görünce bana döndü. Kâmil, "Amirim, beyefendi ölen kişinin arkadaşıymış," dedi. Olayı, Kâmil'den öğrenmiş gibi bir hali vardı, "Buyurun lütfen," dedim. Tedirgin adımlarla içeriye girdi, birkaç adım attıktan sonra durup bana bakarak "Nasıl ölmüş?" diye sordu. Ayakları titriyor gibiydi, kanepeyi gösterip "Lütfen oturun," dedim. Omzuna asılı deri evrak çantasını kucağına alıp kanepenin köşesine oturdu, tükürüğünü yutamıyor gibi sürekli yutkunuyordu.

"Su ister misiniz?"

"Yok..."

"Aryan Bey'in arkadaşı mısınız?"

"Bugün görüşelim diye konuşmuştuk."

"Telefonla mı?"

"Evet. Öğleden sonra gel, demişti."

"Ne zaman konuşmuştunuz?"

"Perşembe... Yok yok, cuma."

"Kaçta?"

"Gece on bir filandı herhalde."

"Cuma olduğuna emin misiniz?"

"Eminim... İstanbul Modern'e sergi açılışına gitmiştim o gün, neler konuşulduğunu anlatayım diye aramıştım. Ne olmuş Fikret'e?"

"On birde aradığınıza emin misiniz? Daha önce olmasın?"

"On birden önce değildir. İstanbul Film Festivali'nin ödül töreni vardı televizyonda. Ödüller dağıtıldıktan sonra aramıştım."

"Yalnız mıydı?"

"Yalnızdı."

"Sizin adınız nedir?"

"Şahap Delikaptan."

Yüzüme baktı, adını biliyor olabileceğimi umuyordu sanırım.

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Aynı... Resim yapmaya çalışıyorum ben de."

"Konuştuğunuzda sesi nasıldı? Morali filan?"

"İyiydi. Açılışa gelenlerin, bienale iş verip vermeyeceğini konuştuklarını anlatacaktım ama telefondan hoşlanmaz o. Atölyeye gel, konuşuruz, demişti."

"Cumartesi-pazarları öğleden sonra ders veriyormuş öğrencilerine..."

"Evet?"

"Yani ders verirken nasıl konuşacaktınız?"

"Sorun olmaz ki, bir natürmort filan verirsin, çocuklar uğraşır."

"Siz de ders veriyor musunuz?"

"Beyefendi, nedir bu sorular? Ne oluyor?"

"Şahap Bey..."

Ayağa kalktı birden, biraz önce sapsarıyken şimdi kıpkırmızı olmuştu yüzü. Tam karşımda durmuş gözlerime bakıyordu.

"Kapıya geliyorum, öldü diyorsunuz. Ne oldu diyorum, cevap vermiyorsunuz. Tepeme dikilmiş saçma sapan sorular soruyorsunuz."

"Beyefendi..."

"Fikret'e ne oldu, söyler misiniz lütfen?"

Adam ayağa kalkınca Kâmil içeriye girip yanıma gelmişti. Elimle dışarıya çıkmasını işaret edip adama döndüm.

"Şahap Bey, sakin olun. Cinayet Büro Amirliği, Başkomiser Nedim Elermiş ben. Bir soruşturma yürütüyorum, zorluk çıkarmayın. Lütfen oturun."

Büronun adını duyunca kızgınlığı üzüntüye dönüştü, kanepeye oturdu tekrar.

"Yakındınız anladığım kadarıyla."

"Evet. Okuldan beri tanırım."

"Sevgilisinden ayrıldığını biliyor muydunuz?"

"Hangi sevgilisinden?"

"Kaç sevgilisi vardı?"

"Kaç sevgilisi olacak? Bu yaşta sevgili mi olur?"

"Neden olmasın?"

"Aşk meşk, gençlikteydi onlar. Şimdi ara sıra görüştüğümüz kadınlar var işte."

Kâmil ayakta durduğumu görünce adamın yanına oturmak istemediğimi anlamış, sandalyeyi yanıma getirmişti. Teşekkür edip oturdum.

"Fikret Bey için biri daha önemliymiş sanki. Sürekli buradaymış."

"Aygece mi?"

"Evet."

"Ayrılmışlar mı?"

"Cuma günü ayrılmışlar."

"İtalya'da değil miydi o?"

"Telefon etmiş İtalya'dan, başka biriyle birlikte olduğunu söylemiş. Sonra da ayrılmışlar."

"Bahaneyi bulmuş yani... Çok yapıştı, kurtulamıyorum diyordu."

"Öyle diyorsunuz da ayrıldıkları için intihar etmiş."

"Aygece mi?"

"Hayır, Fikret."

Kucağında tuttuğu çantasını yanına koyup bana doğru döndü:

"Hadi canım, Fikret mi intihar edecek?"

"Marat gibi öldürmüş kendini."

"Kim gibi?"

"Marat. David'in tablosundaki... Çırılçıplak soyunmuş, küvete oturmuş ve kalbine bıçak sokmuş."

"Yok artık! Dalga mı geçiyorsunuz benimle?"

Çantasını kucağına alıp ayağa kalkmıştı yine.

"Beyefendi, oturun lütfen."

"Kamera şakası filan mı bu? Fikret mi tuttu sizi?"

Ben de kalktım. Cebimden cüzdanını çıkarıp kimlik kartımı gösterdim. Hâlâ inanmıyordu, cüzdanı verip kimliği incelemesine izin vermek zorunda kaldım. "Sahte bu, kendiniz bastırmışsınız. Oyuncusunuz siz," diyerek geri verdi.

"Anlaşıldı Şahap Bey, bugün konuşamayacağız. Fikret Terzigil'in ölümüyle ilgili ifadenize başvurmak için yarın sabah dokuzda sizi Emniyet'e bekliyorum, Gayrettepe'ye. Dokuza kadar gelmezseniz zorla getirtmek durumunda kalırım."

Elimle kapıyı gösterdim. Bir süre Kâmil'e baktı. Kâmil de ona bakıyordu, üzerindeki üniformadan çok bakışları etkili oldu sanırım. Sonra bana döndü:

"Marat'yı nereden biliyorsunuz siz?"

"Aygece Hanım anlattı. Fikret Bey'in mezuniyet sınavında jüriye çıkardığı kopyaymış."

"Banyoda mı intihar etmiş?"

"Evet. Görmek ister misiniz?"

"Halen orada mı?"

"Adli Tıp'a kaldırıldı öğleyin. Banyoyu görmek ister misiniz diye sordum."

Küveti gördüğünde Fikret'in öldüğüne ikna olmasını umuyordum, adamla konuşmak mümkün olmayacaktı yoksa. Gerçi adamlar ressamdı, küvetteki gibi kan izleri yap-

mak onlar için basit işler olduğundan durumun şaka olduğunu düşünmeye devam edebilirdi. Başını salladı, ben önde, o arkada banyoya gittik. Küveti gösterip Fikret'i ne şekilde bulduğumuzu tarif etmeye çalıştım. Kararlı bir sesle itiraz etti yine.

"Bakın, Fikret kendini öldürmez. Hele çıplakken hiç öldürmez. Fikret'i biraz tanısaydınız bilirdiniz."

"Biri mi öldürmüş diyorsunuz?"

"Kim öldürecek ki? Aklım almıyor bir türlü."

"Nasıl öldü o zaman?"

"Ne bileyim? Buradan çıkabilir miyiz, bunaldım ben biraz."

"Tabii, buyurun."

Bu kez o önde, ben arkada salona döndük. Kâmil depodaki taburelerden birini getirmiş, kapı önünde oturuyordu yine. Şahap'ın kapıya gittiğini görünce şaşırdım:

"Şahap Bey, nereye gidiyorsunuz?"

"Tamam değil mi? Eve gidip ailesini filan arasaydım ben. Babası kötü olmuştur şimdi."

"Sonra ararsınız. Olayla ilgili birkaç sorum olacaktı size."

Çaresiz dönüp kanepeye oturdu yine. Ben de sandalyeye oturdum. Sehpanın üstündeki şarap şişesine takıldı gözü:

"*Cabernet Merlot*... O zaman mı içmiş?"

"Öyle sanıyoruz. Çok içer miydi Fikret Bey?"

"Yok, içki midesini ekşitiyordu ama bir iki kadeh içerdi ara sıra."

"Bakın Şahap Bey, doktorun söylediğine göre Fikret Bey cuma gecesi sizinle konuştuktan sonraki bir iki saatlik zaman diliminde ölmüş. Konuşurken dikkatinizi çeken ya da size garip gelen bir şey söyledi mi?"

"Her zamanki gibiydi. Fikret telefonu sevmez, insanı tersleyiverir. Onu öyle rahat rahat arayabilen bir ailesi vardı bir de ben. Bizimle konuşurken bile, hadi hadi, işim var benim, deyip kapatıverirdi telefonu."

"Tam olarak ne konuştunuz?"

"Çok konuşmadık zaten. Ben sergide konuşulanları anlatayım diyordum işte. Boş ver milletin ne dediğini, sonra konuşuruz, dedi. Pazar günü görüşelim o zaman deyip kapattık."

"Yanında biri varsa bile bunu size söylememiş olabilir mi? Bir kadın filan..."

"Olabilir tabii, yanındaki kadınsa söylemez hatta. Şimdi düşünüyorum da konuşmayı bu kadar kısa kestiğine göre kesin bir kadın vardı yanında."

"Kesin mi?"

"Bence vardı. Şey olabilir mi, bıçakla oyun oynarken kaza olmuştur belki."

"Elde bıçakla çırılçıplak ne oyunu oynanır Şahap Bey?"

"Rol yapıyorlardı belki, kadını bıçakla tutsak almış gibi hani, duyuyoruz ya öyle fanteziler. İtiş kakış sırasında bıçak girivermiştir. Kadın da korkup kaçmıştır."

"Aygece Hanım dışında görüştüğü kadınlar var mıydı?"

"Olmaz mı? Kimbilir kaç tane."

"Aygece Hanım'ı aldatıyordu yani."

"Fikret öyle bakmaz bu olaya. İnsanların istedikleri insanla birlikte olabilmesi gerektiğini düşünür. Aygece biliyordur herhalde Fikret'in başka kadınlarla görüştüğünü."

"Bence bilmiyormuş. Çünkü Fikret Bey'in bu şekilde intihar ederek kendisine bir mesaj vermek istediğini söylüyor."

"Ne mesajı?"

"Fikret Bey, kendini Marat gibi öldürerek..."

"Daha bu olayı bile doğru dürüst bilmiyor. Marat kendini öldürmedi, Charlotte Corday adlı bir kadın tarafından öldürüldü."

"Nasıl yani? Bu Marat gerçekten yaşamış biri mi?"

"Evet. Jean Paul Marat, Fransız Devrimi'nin öncülerindendi. Sözü dinlenen bir Jakoben'di, burjuvaziyi sindirmek için aşırı şiddet kullanılması gerektiğini savunuyordu. Bu

yüzden kral yanlısı Jirondenlerle birlikte suçsuz bir yığın insan asıldı ya da giyotine gönderildi. Jakobenlerle Jirondenlerin çatışması an meselesiydi. Charlotte Corday çatışmanın önüne geçmek için Marat'yı öldürdü."

"Ama Marat'nın elinde bir intihar mektubu varmış."

"İntihar mektubu değil o, Charlotte'un Marat'yla görüşebilmek için yazdığı not."

"Bana pek görüşmek için yazılmış bir not gibi gelmedi: 'Mutluluğunuza katkıda bulunduğum için mahcubum.' Nasıl bir görüşme talebi ki bu?"

"Yanlış çevirmişler size, eski ve ağdalı Fransızcayla yazıldığı için yanlış çevrilmesi normal. Bir de sanatsal bir üslup kullanılmaya çalışılmış; hani bir şey söylersiniz de başka bir şey anlaşılmasını istersiniz ya, öyle bir cümle. Doğru çevirisi şöyledir: 'İyiliğinizdeki hakkımı size bildirdiğim için mahcubum.' Yani aslında diyor ki, siz herkese yardım ediyorsunuz, bana da yardım etmenizi söylemek zorunda kaldığım için utanıyorum. Bazıları bu cümleyi Marat'nın yakın arkadaşı olan David'in uydurduğunu söyler. Bazıları, karısı görüşmelerini istemediği için Marat'nın bu notu hiç görmediğini iddia eder. Sonuçta notun işe yaramadığını gören Charlotte, devrim karşıtı bazı Jirondenlerin saklandıkları yeri Marat'ya ihbar edeceği bahanesiyle yanına çıkar. Korsesine sakladığı bıçakla Marat'yı öldürür."

"Küvette mi öldürmüş? Çıplakken?.."

"Evet."

"Karısı, görüşmelerini istememekte haklıymış."

"Yok, öyle değil. Gerçi Munch da sizin gibi anladığı için bambaşka bir resim yapmıştır."

"Başka bir resim daha mı var?"

"Çok var, bu olayla ilgili çok resim yapılmıştır. Munch'un resminde Marat küvette değil yatakta bıçaklanmıştır. Charlotte da çıplak bir şekilde yatağın yanında durmaktadır. Oy-

sa Marat, devrimden önce kralın askerlerine yakalanmamak için kanalizasyonlarda saklanıyormuş. Oralarda kaptığı bir deri hastalığı yüzünden sürekli kaşındığı için küvetten çıkamayan bir adammış. Suya kükürt tozu karıştırıp küvete uzandığında rahatlıyormuş ama çıkar çıkmaz kaşıntıları artıyor, eklemleri şişiyor, çok acı çekiyormuş. Bu yüzden yazılarını küvette yazıyor, toplantılarını küvette yapıyormuş. Charlotte görüşmeye geldiğinde yine küvetteymiş."

"Munch neden yatakta resmetmiş?"

"David yüzünden. David, Marat'nın arkadaşıydı, hatta öldürüldüğü günün sabahı onu ziyaret etmişti. Ölümünden sonra onu yüceltmek, bir aziz gibi göstermek için klasik dönemin tekniklerini kullanarak öyle bir resim yaptı ki o çirkin, şiddet yanlısı Marat yardımsever, halkın iyiliğinden başka bir şey düşünmeyen bir kahramana dönüştü. Sanırım Munch bunu eleştirmek için Marat'nın Charlotte'la başka nedenlerle görüştüğünü vurgulamak istemiş."

"Siz bu konuyu nasıl bu kadar iyi biliyorsunuz?"

"Fikret, kopyayı çalışmaya başladığında üstünde epey konuşmuştuk o zamanlar. Eh, bir de sanat tarihi dersi veriyorum, olsun o kadar."

"Notun çevirisini Aygece Hanım söylemişti bana. O da Fikret Bey'den bu şekilde duymuş; mutluluğunuza katkıda bulunduğum için mahcubum, diye. Acaba Fikret Bey notu yanlış biliyor olabilir mi?"

"Mümkün değil, kız yanlış anlamıştır. Biz Fikret'le öyle çok konuştuk ki bu konuyu. Hatta notun ikinci bir anlamı olabileceğini bile düşünmüştük. İyiliğinizdeki hakkımı size bildirdiğim için mahcubum, diyor ya. Charlotte'a göre Marat'nın yapabileceği tek iyilik ölmesiydi. Aslında, ölümünüzdeki katkımı bildirdiğim için mahcubum, demek istemiş, düpedüz tehdit notuymuş diye esprisi bile olmuştu."

"Aygece Hanım, Fikret Bey'in kendisine olan aşkı yüzünden intihar ettiğini sanıyor. Epey de kötü durumdaydı sabah."

"Fikret aşk yüzünden intihar edecek olsaydı yirmi yıl önce kaybetmiş olurduk."

"Sergisine *Mavinin Reddi* adını vermesinin kendi gözleriyle ilgisi olduğunu söyledi."

"Bu doğru. Yıllardır özel bir çivit aradığını söyler dururdu. Aslında çocukluğundan aklında kalan, bir daha da karşılaşmadığı bir su rengi arıyordu. Bu yüzden başta serginin adını *Reddimai* koymayı bile düşünmüştü, hem maviye hem de suya gönderme olsun diye. Kızın gözlerini gördüğünde çocukluğundan hatırladığı o duyguyu hissettiğini söylemişti."

"Fikret Bey için özel biriydi yani."

"Sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla sadece göz rengini özel bulmuştu Fikret. Ya, bu Aygece öldürmüş olmasın bunu?"

"Aygece mi? Neden öldürsün ki?"

"Kıskançlıktan. Çok âşıktı kız. Fikret'in başka kadınlarla görüşmesine katlanamamıştır."

"Nasıl öldürecek? Cumartesi akşamı dönmüş İtalya'dan."

"Cuma dönmüştür belki. Yakalanmamak için öyle söylüyordur."

"Olur mu canım? Hangi uçakla döndüğünü biliyoruz. Bu işin bilet kaydı var, pasaport geçişi var; kontrol edildiğinde yalanının ortaya çıkacağını bilmez mi?"

"Doğru ya..."

"Fikret Bey hiç evlendi mi?"

"Evlenmedi. Ben iki kere evlendim, ikisinde de dalga geçti benimle. Sonunda kendine benzetti beni de."

"Siz de yalnızsınız sanırım."

"Yalnızım."

Fikret'e nasıl da imreniyor, nasıl da ona benzemeye çalışıyordu. Aygece'yi çok kıskanıyordu belli ki, ne kadar itiraz etse de Fikret'in kızı önemsediğinin farkındaydı. İki kez

evlendiğini söylemişti ama eşcinsel filan olabilir miydi bu adam?

"Cuma gecesi de yalnız mıydınız?"

"Yalnızdım... Siz ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Bunlar standart sorular, herkese soruyoruz. Fikret Bey'le konuştuktan sonra ne yaptınız?"

"İnternette dolaştım biraz. Bir arkadaşımla *chat* yaptım. Bir buçuk gibi yattım."

"Anlıyorum. Kontrol etmek için bilgisayarınızı isteyebiliriz. Bir süre elden çıkarmayın."

"Tabii... Ne kadar süre yani?"

"Dosya haftaya kapanır, siz yine de bir ay elinizde tutun."

"Kontrol edecekseniz şimdi alıp kontrol edin. Bozulur mozulursa başım belaya girmesin."

"Merak etmeyin, bozulsa da bakarız biz. Nerede oturuyorsunuz?"

"Cihangir'de."

"Fikret Bey bunalıma ya da çıkınaza girmiş olabilir mi? Bir sıkıntı, bir hastalık, ne bileyim, ödeyemediği bir borç."

"Ne borcu vardı ne hastalığı. Olsa bilirdim."

"Kavgalı olduğu birileri var mıydı ya da ölümünden çıkar sağlayabilecek birileri?"

"Yok, kavgacı biri değildir Fikret. Kendi köşesinde resimlerini yapar, kimseye bulaşmaz. Tanınmak, resimlerini satmak için de uğraşmaz ama böyle yaptıkça daha çok aranır oldu. Resimlerini toplayan önemli koleksiyonerler var."

"Resim ajanları Fikret'in görüşlerine önem veriyormuş. Birilerinin işine taş koymuş, resimlerinin satışını filan engellemiş olabilir mi?"

"Başkalarının neler yaptığıyla ilgilenmezdi ki. Ajanlar, yeni işlerini takip etmek için gelip gidiyorlardı yanına."

"Neden takma ad kullanıyordu?"

"Öğrenciyken Aryan kültürüyle epey ilgilenmişti. Mo-

da'ya taşındıktan sonra ilk kişisel sergisini açtı bu. Bir baktık, Fikret yerine Aryan diye bastırmış davetiyeleri. O zamandan beri Aryan adını kullanıyor."

"Aryan, Ari ırka mensup kişi anlamına gelmiyor mu? Hani Nazilerin söylediği..."

"O faşist zırvalıklarla ilgisi yoktu Fikret'in. Aryan kültürü çok eskidir ve sanatın temelidir. Varlıkların en sade halleriyle tasvir edilip hiyeroglife dönüştürüldüğü özel bir dönemdir. Fikret, hiyerogliflerin simgelediği varlıklar gibi durumların, anlamların ve duyguların da en sade halleriyle simgeleştirilip tuvale aktarılması gerektiğini savunuyordu. Karmaşadan hoşlanmazdı. Bir rengin peşine düşer, günlerce tüp tüp boya karıştırır, bulunca da aynı renkle bir yığın iş yapardı. Daha öğrenciyken bile üslubunu arayan, kendine bir yol çizmeye çalışan biriydi ama atölye hocası yaptığı işleri ikonik bulduğundan mezun olana dek zorluk çekti biraz. O zamanlar bu kadar ünlü olacağını kimse bilmiyordu tabii, adam da pişman oldu Fikret'e zorluk çıkardığı için, hatta özür filan diledi."

Kapı önünden sesler gelince döndüm, apartman görevlisi elinde bir tepsiyle Kâmil'in yanında duruyordu. Kapıya gittim, tepside iki sandviçle iki çay vardı.

"Sabahtan beri buradasınız. İçiniz ezilmiştir diye..."

"Ya, ne zahmet ettiniz? Biz kafeden alırdık bir şeyler."

"Ne zahmeti komiserim, hanım yaptı işte bir şeyler. Çok bir şey değil zaten."

"Ne demek, çok teşekkür ederiz."

Tepsiyi aldım. İkimizi de başıyla selamlayıp merdiveni çıkmaya başladı. Kâmil'e içeriye gelmesini işaret ettim. Sandviçle çayın birini alıp "Ben burada yiyeyim amirim," dedi. Salona döndüm. Tepsiyi sehpaya bırakırken Şahap ayağa kalktı.

"Başka sorunuz yoksa ben gidebilir miyim?"

"Sandviçi bölüşebiliriz."

"Teşekkürler, aç değilim."

"Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederim Şahap Bey. Aklınıza bir şey gelirse, önemli ya da önemsiz, lütfen aramaktan çekinmeyin."

"Cenazesi ne zaman kaldırılacakmış?"

"Erkek kardeşi almaya geliyormuş İzmir'den, orada defnedilecek sanırım. Bir aksilik olmazsa Adli Tıp yarın akşam cenazeyi teslim eder. Kardeşiyle konuşursanız daha iyi olur."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim."

Çantasını omzuna asıp yavaş adımlarla kapıya gitti. Kâmil'in yanında durup içeriye şöyle bir baktıktan sonra merdivene doğru ilerleyip gözden kayboldu. Kanepeye oturup sandviçi yemeye başladım. Ne koymuşlar bunun içine; peynir, domates, salatalık. Güzel. Çaydan bir yudum aldım, soğumuş sanki biraz.

Aslında şu sandviçten sonra bir kahve olsa ne güzel giderdi, bir de sigara yakardım. Kanepenin arkalığına yaslandım. Minder nasıl rahat nasıl yumuşaktı, biraz daha kaykılsam hemen uyuyabilirdim.

Uyuyabilir miydim? Dün gece ikide girmiştim yatağa, onca yorgunluğa rağmen yine uyuyamamıştım. Bir önceki gece Fikret'in öldüğü saatlerde, biz iki ekip arabalara doluşmuş Maltepe'ye gidiyorduk. Fındıklı Mahallesi'nde bankamatik kulübesinde uyuyan bir adam ölmüştü, kimse adını bilmiyordu. Sarındığı battaniyesi, şarapnel etkisi yaratsın diye plastik patlayıcıya yerleştirilmiş metal parçalarından koruyamamıştı onu. Kamera görüntülerinden bombayı yerleştiren kişinin kim olduğunu bulmak mümkün değildi; olay yerine yaya mı yoksa arabayla mı geldiğini bile tespit edememiştik. Sabaha kadar yakın sokaklardaki bütün evleri dolaşıp görgü tanığı aramış ama bulamamıştık. Sabah dükkân-

lar açılmaya başladığında çevredeki esnafla konuşmuş, güvenlik kamerası olan işyerlerini dolaşmıştık, yine yok. Hayatı boyunca adaletle işi olmamış bir adam için öldükten sonra adalet arıyorduk. Şimdi şubeler arasında gelip gidiyordu dosyası, adını kimse bilmiyordu hâlâ.

Boşa mı uğraşıyordum? En derinlerde saklanan sırları kim başkalarına anlatıyordu ki? Anlatan olsa da anlamaya çalışarak, hissederek dinleyen var mıydı? Çok üzüldüğü bir sorunu olsa Şahap'a anlatır mıydı Fikret? En yakın arkadaşıydı sözde ama telefonla konuşurken yanında biri olup olmadığından bile emin değildi, öyle ketumdu adam. Kimbilir ne sıkıntısı vardı; bir gece karar vermiş, kendini öldürmüştü işte.

Şimdi çekip gitsem ne olurdu? Herkes gitmişti. Bir Kâmil kalmıştı, o da evi teslim ettikten sonra gidecekti. Ben de gitsem kim ne diyebilirdi bana?

Dokuzuncu Bölüm

Gidecektim. Son bir işim kalmıştı, Aygece'nin İtalya dönüşünü kontrol edip eve dönecektim. Telefonumu çıkarıp Serdar'ı aradım. İki yıl aynı ekipte çalışmıştık Serdar'la, ben Cinayet Büro'ya geçtikten birkaç yıl sonra Atatürk Havaalanı'na atanmıştı o da.

"Ulen Hayta, sen beni arar mıydın ya?"

"İşim düştü oğlum, yoksa aramazdım."

"Aramazsın tabii, pis herif. Ne var ne yok?"

"Bildiğin gibi be Serdar'ım, ne uzuyor ne kısalıyoruz. Sen nasılsın?"

"Ne olsun, sürünüyoruz işte. Hakan hıyarı ne yapıyor? Aramıyor, sormuyor herif."

"Geçtiğimiz pazartesi iç güvenlik seminerine gideceklerdi Ankara'ya, dönmüşlerdir herhalde."

"Oğlum, bir de aynı binada olacaksınız, daha birbirinizden haberiniz yok. Ben de kızıyordum arayıp sormuyorlar diye."

"İşten başımızı kaldıramıyoruz ki Serdar'ım. Bak, cumartesi pazar demiyorum, olay yerindeyim hâlâ."

"Size hayırlı işler birader. Biz de arkadaşlarla toplandık, maça gidiyoruz."

"Hadi ya, ben de alandasındır diye..."

"Yok lan, köprüdeyiz şimdi. Ne vardı?"

"Bir girişe baktırmam lazım benim. Büroda da kimse yok."

"Ne girişi?"

"Yurtdışı, gelen yolcu. Bakabilecek tanıdık var mı alanda?"

"Demet Komiser var bizim. Numarasını yollayayım sana, benden aldığını söylersin."

"Tamamdır Serdar'ım. Size iyi eğlenceler."

"Eyvallah birader, görüşürüz."

Hemen geldi mesaj. Demet Komiser'i aradım. Aprondaymış, şimdi bakamayacakmış ama çok acilse Nihal Komiser'i arayabileceğimi söyledi. Numarasını alıp Nihal Komiser'i aradım, meşguldü. Bir iki dakika bekleyip yine aradım, yine meşgul. Saat üçe geliyordu, pasaport kuyruğu kaç tane sekiz çizmişti, kimbilir? Aslında sabah büroda kolayca baktırabilirdim ama bu işi burada kapatıp bir daha ilgilenmek istemiyordum. Tekrar arayınca yakaladım.

"Efendim."

"Cinayet Büro, Başkomiser Nedim Elermiş. İyi görevler Nihal Komiser'im."

"Teşekkür ederim, buyurun."

"Serdar Başkomiser'imden rica edecektim ama bugün alanda değilmiş. Dün akşam Roma uçağıyla gelen bir yolcu girişini teyit ettirmek istiyorum."

"Bakıp size dönsem olur mu? Başka ekrandayım şimdi."

"İşinizden alıkoymayayım sizi. Daha sonra arayabilirim."

"Sorun değil, on dakikaya ararın. Yolcunun adı nedir?"

"Aygece Solenkova. On altı Nisan, Roma..."

"Pardon, adını bir daha söyler misiniz?"

"Aygece... Solenkova... Roma uçağı, dün akşam yirmi bir otuzda inmiş."

"Tamam. On dakikaya kadar arıyorum."

"Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattım. On dakikaya kadar arayacaktı. Aygece'nin girişini teyit edecek sonra da eve gidecektim. Ya teyit etmezse ya cuma akşamı döndüyse Aygece... Olur mu canım, cuma dönmüş olsa yalanının ortaya çıkacağını bile bile cumartesi döndüğünü söyler mi? Cuma döndüm ama Fikret'in evine cumartesi akşam geldim, der. Dediği gibidir, cumartesi gelmiştir kesin. Ya cuma geldiyse? Belki haber vermeden döndü sürpriz yapmak için. Belki de apartmana girerken salondaki ışığın açık olduğunu fark edince pencereden baktı ve kanepede bir kadın çantası olduğunu gördü. Banyonun ışığı da açıktı, demek ki o kadınla birlikte duş alıyorlardı şimdi. Kimdi o kadın, nasıl gelmişti Fikret'in evine? Tanıdığı biriydi kuşkusuz, Aygece'nin İtalya'da olmasını fırsat bilip telefon etmiş, "Buradan geçiyordum da aklıma geldin, müsaitsen bir uğrayayım," demişti Fikret'e. Belki de bir iki gün önce tanışmışlardı; telefonlar alınıp verilmiş, sonra da aramıştı kadın, "Müsaitseniz uğrayıp çalışmalarınızı görmek isterim," demişti. Öyle ya da böyle evde bir kadın vardı işte. Kimseye görünmeden kadının gitmesini beklemişti bahçenin karanlık bir köşesinde. Sonra zili çalmış, Fikret kapıyı açtığında kollarını kaldırıp "Sürpriz!" diye bağırmıştı neşeyle. Fikret sevinmiş gibiydi Aygece'nin habersiz gelişine, beş dakika önce gelmiş olsa böyle sevinmiş görünemezdi herhalde. Aygece, son bir kez sevişmek istedi Fikret'le. Sonra duş almak için banyoya gittiler. Yerdeki ıslaklığı görünce içi acıdı Aygece'nin, duş perdelerinden ihanetin suları süzülüyordu yere. Fikret küvete girerken "Biraz bekle, hemen geliyorum," deyip mutfağa gitti. Eline ilk geçen bıçağı aldı. Usul adımlarla banyoya döndüğünde Fikret küvetin içine oturmuş kendisini bekliyordu. Yüzü diğer tarafa dönük olduğu için geldiğini görmemişti, küvete yaklaş-

tı sessizce... Telefonumun sesiyle irkildim birden, Nihal Komiser arıyordu.

"Buyurun Nihal Komiser'im."

"Kusura bakmayın, beklettim. Aygece Solenkova, on altı Nisan iki bin beş, yirmi iki on yedide pasaporttan geçmiş. Uçak bilgilerini de istiyor musunuz?"

"Yok. Dün akşam geçmiş değil mi, on altı Nisan."

"Evet, dün akşam."

"Teşekkür ederim, zahmet verdim. İyi görevler."

"Rica ederim. Size de."

Gidebilirdim artık, ayağa kalktım. Kâmil sehpadaki tepsiyi almak için salona girmişti, karşı binadaki kadınla konuşması aklıma geldi. Devrim Hanım, bahçeden geçen kadının bu apartmandan çıktığından emin miydi acaba? Bahçeden geçtiğine göre başka nereden çıkmış olabilir, diye mi düşünmüştü yoksa? Kâmil işini iyi yapan biriydi, emin olmasa bütün apartmanı dolaşıp hangi daireden çıktığını soruşturmazdı herhalde. Ama bu apartmandan çıkmış bile olsa, ödünç aldığı giysiyi geri vermek için Taksim dönüşü iki dakikalığına uğradığından ziyareti unutulmuş tanıdık bir mahalleli, o gece şehir dışında olan kocasını arayıp iyi geceler diledikten sonra çıktığı gece gezmesini açıklamanın zor olacağını düşünen bir apartman sakini ya da annesine yatıya gitmiş karısı öğrendiğinde sorun çıkacağını bilen bir kocanın sözünü etmekten kaçındığı bir misafir de olabilirdi.

Kâmil boş çay bardaklarını tepsiye koyup dışarıya bıraktıktan sonra sandalyeyi kapı önüne çıkarıp tabureyi yerine koymak için depoya girmişti. Gitmeden önce atölyeye son bir kez baksam iyi olurdu, arkasından ben de depoya girip iç kapıdan atölyeye geçtim. Kapı önündeki paravan, salondan depoya giren zayıf gün ışığını tümüyle kapattığından atölye karanlıktı. Kâmil de peşimden gelmişti; aslında hepimizde olması gereken ama tahminimce Kâmil'den başka hiçbi-

rimizde bulunmayan el fenerini çıkarmış, kapıya doğru tutuyordu:

"Işıkları açayım mı amirim?"

"Gerek yok, çıkarız şimdi. Sabah çilingir kapıyı açarken burada mıydın?"

"Buradaydım. Kapıyı beraber açtık, ben de yardım ettim."

"Yardım mı ettin?"

"Arkasında anahtar var diye kolayına kaçıp kilidin göbeğini kıracaktı. Ne çıkacağı belli olmaz, olay yeri bozulmasın diye kırdırmadım. Maymuncukla epey bir uğraştık."

"Bu tarafın kapısını açtığınızda projektörler açık mıydı?"

"Kapalıydı. Kapıcı gösterdi nereden açıldığını, ben açtım."

"Sigorta atmış mıydı peki?"

"Yok... Atmamıştı herhalde."

"Üstte sigorta düğmesi var. Oradan mı açtın, alttaki düğmelerden mi?"

"Üsttekine dokunmadım, alttaki düğmeleri indirince yandı ışıklar. Kapıcı, hepsini açma, sigorta atıyor, dediydi hatta."

"Girdiğinizde içerisi zifiri karanlıktı yani."

"Kapıdan ışık geliyordu biraz, deponun ışığı da açıktı."

"Deponun ışığı açık mıydı?"

"Evet."

"Sana zahmet, açsana tekrar."

Dönüp deponun ışığını açtı. Gözlerim karanlığa alışmıştı, depodaki lamba da yanınca duvarlardaki tablolar belli belirsiz görünür hale geldi. Dış kapıya gidip kilide, kapı tokmağına ve elektrik paneline bir daha baktım. Demek ki iç kapıdan atölyeye geçerken elektrik panelindeki düğmeleri görebilmek için deponun ışığını açık bırakıyordu. Peki, neden daireye dönerken kapatmamıştı? İntihar etmeye atölyede çalışırken karar verdiyse ışığın açık kalmasına aldırış etmemiş olabilirdi. O zaman projektörleri kapatmak da umurunda olmazdı, burada karar vermemişti demek ki. Belki de çalışır-

ken bunalmış, bir iki kadeh şarap içmek için daireye giderken biraz sonra döneceğini düşündüğünden açık bırakmıştı. Aman be, koca projektörleri, sıra sıra spotları sorun etmiyordu adam, deponun ışığını hiç kapatmıyor bile olabilirdi.

Belki de bir kadın arayıp resimlerini görmeye geleceğini söylemişti, atölyeye geçmek kolay olsun diye açık bırakmıştı deponun ışığını. Kadın geldiğinde kanepeye oturup sohbet etmeye başlamışlardı. Herifin evinde oturacak başka yer yoktu, mutlaka yanına oturacaktı biri geldiğinde. Sohbete eşlik etsin diye bir şişe şarap açmıştı hemen. Ama evde hiç içki yoktu, nereden bulmuştu şarabı? Midesini ekşitiyordu içki, evde bulundurmuyor olabilir. Belki de kadın aradıktan sonra çıkıp almıştı yakındaki bir marketten.

Kimdi o kadın? Eskiden mi tanıyorlardı birbirlerini yoksa yeni mi tanışmışlardı? O kadın mı öldürmüştü Fikret'i? Öldürdüyse neden öldürmüştü? Hayatında pürüz istemeyen biriydi Fikret, kendini öldürtecek kadar büyük bir sorunu çözmeden bırakmış olabilir miydi gerisinde? Hem öyle bir sorun olsa Şahap ya da Aygece bilirdi herhalde. Önceden tanıdığı biri değildi demek ki. Yeni tanıştığı biri neden öldürsün peki? Bir sorun mu çıkmıştı o gece? Nasıl bir sorun çıkmış olabilir ki bu şekilde öldürsün Fikret'i?

Kafanı topla, buradan yol alamayacaksın; neden öldürdüğüne değil nasıl öldürdüğüne odaklan. Ne kadar habersiz saldırırsa saldırsın bir kadının bir erkeği bıçakla öldürmesi zor. Neden illa kadın olsun, belki de erkekti misafiri. Devrim Hanım, bahçeden geçen kişinin elbiselerini bile seçememişti, ya erkekse gördüğü? Ama erkek de olsa karşı koymasına, debelenmesine fırsat vermeden nasıl öldürmüş olabilir? Hem bir erkeği gecenin bir yarısı neden evine kabul etsin ki Fikret, neden çırılçıplak öldürtsün kendini?

Erkek ya da kadın, o gece biri geldiyse bu eve, önceden telefon edip haber vermiş olabilirdi, öyle çat kapı gelen birini

eve alacak birine benzemiyordu adam. Telefonları kontrol etmeliydim, en azından o gece birileriyle görüşüp görüşmediğini kontrol etmeden buradan gidemezdim. Aceleyle depodan salona geçtim, yatak odasına gidip komodin çekmecesindeki cep telefonunu aldım. Salona dönüp kitaplıktaki şarj aletinin telefona uyup uymadığını kontrol ettim. Evet, telefonun şarj aletiydi. Televizyonun altındaki üçlü priz doluydu, fişlerden birini çıkarıp yerine şarj aletinin fişini taktım. Beş-on dakika bataryası dolsun, daha sonra açıp bakarın diye televizyon sehpasına bıraktım. Eski model bir telefondu, anımsadığım kadarıyla konuşulanlar listesi kısıtlıydı bunların, son on görüşmeyi gösteriyordu sadece. Aygece cumartesi günü bataryasını bitirene dek aradığına göre, kimbilir kaç sıra gerideydi cuma günkü görüşmeler. Olsun, telefonda bulamasam bile GSM operatöründen alabilirdim listeyi, işi bir gün daha uzatmak zorunda kalacaktım yalnızca.

Vestiyere gidip makinedeki yuvasından ev telefonunun ahizesini aldım. Kâmil kapı önündeki sandalyede oturuyordu yine. Kafalı biriydi bu çocuk. Komşularla görüşmesi için başka bir memuru göndermiş olsam büyük olasılıkla apartman dışına çıkmayacak, karşı binalarda oturanlarla konuşmayı işgüzarlık olarak görecekti. Diyelim ki konuştu, apartmandan çıkan bir kadın gördüğünü söyleyen biri olsa hangi daireden çıktığını soruşturmayı düşünmeyecekti. Diyelim ki soruşturdu, savcının olayı kapattığını öğrendiğinde beni aramak aklına gelmeyecekti. İşini seviyor, vakanın hak ettiği önemi ve saygıyı olabildiğince göstermeye çalışıyordu. Sabah çilingir, kilidin göbeğini kırmaya kalktığında engelleyip olay yerinin bozulmamasını sağlamıştı. Kapıcı ışıkların hepsini açmaması için uyardığında özellikle açarak sigortanın gerçekten atıp atmadığını kontrol etmek istemişti. Kendisine sormamıştım ama emindim, çünkü kapıcı aynı şeyi bana söylemiş olsa ben de hepsini açar, ne kadar sürede attığını

görmek isterdim. Söylediğim her işi gerektiği gibi yapıyor ve asla benim alanıma girmiyordu. "Bu işi çöz Kâmil," desem benden daha iyi yapacağına emindim.

"Kâmil, lakabın var mı senin?"

"Efendim?"

"Lakap taktılar mı sana?"

"Yapmayın amirim, siz de mi duydunuz?"

"Yok yahu, bir şey duymadım. Ne diyorlar?"

"Pimpirik."

"Pimpirik mi? Niye öyle diyorlar?"

"Ne bileyim amirim? İki yıldır tutturdular bir Pimpirik, öyle gidiyor."

"Seninki yine iyiymiş, bana Hayta diyorlar."

"Valla bana da Hayta deselerdi keşke."

"Oğlum, Hayta kötü bir şey."

"Olsun amirim, iyi bir şeymiş gibi geliyor bize."

"Nasıl iyi bir şeymiş gibi geliyor?"

"Sizin lakabınız ya; böyle çok akıllı, her işi bilen, her şeyi çözen, öyle bir şey."

"Hayta, serseri demek, işsiz güçsüz."

"Yok amirim, herkes sizi konuşuyor valla. Acayip cinayetçi diyorlar."

"Nasıl acayip?"

"Vadesiyle ölen adamın katilini bile bulur, diyorlar."

"Hadi ya, dalga geçiyor demek ki sıpalar."

"Valla değil amirim."

Elimi sallayıp gülerek kanepeye gittim. Demek, vadesiyle ölen adamın katilini bulur, diyorlar ha. Aslında haklılar. Al işte, her şey ortada, belli ki kendini öldürmüş adam, katilini bulacağım diye sabahtan beri kafa patlatıyorum. Güzel, ahizenin bataryası dolmuş. Sabah baktığımda "37 missed call" yazıyordu ekranda, o yazı nereye gitmiş? Bataryası bitip kapanınca silinmiş mi? "Menu" tuşuna bastım, "Contacts" ne,

kontak kurulanlar, yani aramalar mı? Yok, rehbermiş bu. Aygece'nin, Şahap'ın ve babasının numaraları kayıtlı. Kaydederken soyadlarını yazmamış, kardeşlerinin telefonları da kayıtlıdır mutlaka. Toplam on dört kayıt var, Fikret gibi birinin telefonunda sadece on dört kişi olması normal mi? Telefonu sevmiyormuş adam, hem ev telefonu bu, numarasını sadece çok yakınındaki insanlar biliyor olmalı. Diğerleriyle cep telefonundan görüşüyordu demek ki.

Rehberden çıktım, hemen altında "Call Log" var, tamam, son aramalar bu. Cebinden beklediğim sorun ev telefonunda karşıma çıktı bile, sadece son on aramayı gösteriyor, hepsi de Aygece; "04.17.2005 - 01:18 am" ile "04.17.2005 - 02:29 am" arasında on arama. Öncesinde ne kadar aradı, kimbilir? Pencerede otururken sehpadaki ahizenin ekranının ışıldadığını görüyordu sanırım. Arıyordu, birkaç kez çaldıktan sonra mesaja düşünce kapatıp tekrar arıyordu. Belki gecenin o sessizliğinde zilini de duyuyordu ama banyodan çıkıp gelmiyordu bir türlü Fikret. İki buçuktan sonra aramamıştı bir daha, pencere demirlerine dayanıp uyumuş muydu sonra? Yok, uyandığında arardı yine, cebinin şarjı bitmişti herhalde. Evet, sabah çantasını kontrol ederken baktığımda kapalıydı telefonu.

Ahizeyi sehpanın üstüne bıraktım. Cep telefonundan da bir şey çıkmazsa Telekom'dan cuma gününün, hatta önceki birkaç günün de kayıtlarını istemem gerekecekti. Cep telefonumu çıkarıp Merkez'i aradım.

"Emniyet Müdürlüğü."

"Cinayet Büro, Nedim ben."

"Buyurun amirim."

"Teknik'ten gelen oldu mu bugün?"

"Enver geldiydi galiba."

"Bağlayıversene sana zahmet."

Yerinde yokmuş, epey bir bekledim. Hat, santrale döndü, tekrar bağladılar. Tam kapatacaktım ki Enver cevap verdi.

"Efendim."

"Neredesin Enver'im, bir saattir arıyorum."

"Kiminle görüşüyorum?"

"Nedim ben, Cinayet Büro."

"Cihaz taşıyoruz da amirim, kapıya inmiştim. Buyurun."

"Kapalı bir cep var. Şifresini bilmiyorum. Açınam lazım."

"Getirin bana."

"Yok, burada açınam lazım. Savcı olay yerini kapattı, dışarı çıkaramam."

"Markasını, modelini söyleyin. Program gerekmiyorsa orada açabilirsiniz."

Markasını, modelini söyledim. Telefonun eski olması işe yaradı, tuş kombinasyonuyla açılabiliyormuş. Nasıl açacağımı tarif etti, beceremezsem tekrar arayın diye Enver'in cep numarasını alıp kapattım. Ellerimi kafamın arkasında birleştirip kanepenin arkalığına dayandım. Yeni takmıştım şarjını, prizin yanında ayakta durmaktansa bataryanın biraz daha dolmasını beklemek kolayıma geldi; yok mesajlardı, yok aramalardı, yok bu kimin numarasıydı derken epey uğraşacağımı biliyordum.

Vakanın hak ettiği önemi ve saygıyı göstermek; Akademi'de, suç bilimi dersinin konularından biriydi bu. Ders kitabı çeviriydi, içindeki vaka örneklerinin, uygulamaların ve önerilerin bizdekilerle ilgisi yoktu. Bu yüzden kitaptan çok saha deneyimi olan hocaların söyledikleri önemseniyordu. Sahada ayakta kalmanın sadece bir kriteri vardı; evrakın tamamlanması ve dosyanın kapanması. Evrak tamamlanacak diye mağdurun ya da yakınlarının daha da mağdur edildiği çok vaka görmüştüm. Oysa önemsemek ve saygı göstermek için anlamak zorundasınız. Marangoz'un kulakları çınlasın, anlamak zordu ama evrak tamamlamak kolay.

Bu vakaya gereken önemi ve saygıyı göstermiş miydim? Bizde bir vakayla ilgili soruşturmanın derinliği şüpheye bağ-

lıdır, temel işlemlerin ötesine geçip geçmeyeceğinize vakanın uyandırdığı şüpheye göre karar verirsiniz. Şüpheyse kişiden kişiye değişir; adli tabibin cinayet olabileceğini düşündüğü bir vakayı Olay Yeri İnceleme ekibi, olay yeri emniyet ekibi ve savcı intihar olarak görebilir. Aygece'yle konuşana dek doktorun şüphesini haklı bulduğumu söylemeliyim; Adli Tıp raporunda dosyanın yeniden ele alınmasını gerektirecek bir bulguya rastlanmasa bile hafta içinde parmak izi karşılaştırma raporuyla ev ve cep telefonu dökümlerini titizlikle incelemeyi, bilgisayarını kontrol ettirmeyi ve akrabaları dahil tüm yakınlarının ifadesini almayı düşünüyordum ama Aygece'nin, Fikret'in neden intihar ettiğine ilişkin açıklaması öyle ikna ediciydi ki hepsinden vazgeçmiştim.

Marat'nın Ölümü nasıl bir resimdi, gerçekten benziyor muydu Fikret'in ölümüne? David'le ilgili bir kitabı olmadığına göre kitaplıktaki sanat tarihi kitaplarını ya da ansiklopedileri karıştırmam gerekecekti. Sehpanın üstündeki dizüstü bilgisayara takıldı gözüm. Evde modem vardı, internete bağlanıp resmi görebilirdim. Kalkıp vestiyere gittim. Yeni çıkan ADSL modemlerden biriydi, düğmesine basıp açılmasını bekledim. Önündeki ışıklar yanıp sabitlenince kanepeye dönüp bilgisayarın kapağını kaldırdım. Klavyenin üstündeki floresan tozları belli belirsiz uçuştu, kenarından üfleyip iyice temizledim.

Neyse ki açılırken şifre istemedi bilgisayar. Masaüstünde pek bir şey yoktu; resimsiz, yazısız, gri bir duvarkâğıdı üstünde sol üst köşede "Bilgisayarım", sağ alt köşede boş olduğu belli "Çöp Kutusu" simgeleri vardı yalnızca, bilgisayarla pek işi olmuyordu belli ki. "Başlat"a tıklayıp programların arasından internet tarayıcısını buldum. Arama motoru sayfasıyla açıldı tarayıcı. "Ayarlar"dan daha önce girdiği sayfalara bakayım dedim, boş. Nasıl boş olabilir? Tamam, bilgisayarla pek işi olmasın ama hiç mi internete girmiyordu bu

adam? "Kapanışta sayfa geçmişini temizle" seçeneği de işaretli değildi, tarayıcıyı her açtığında geçmişi temizleyip öyle mi kapatıyordu? Başka bir tarayıcı kullanıyor olabilir mi diye programlara bir daha baktım, yok, bilgisayardaki tek tarayıcı bu. Belki de başkalarının bilmesini istemediği siteleri dolaştığında kendisi temizliyordu; internete son girdiğinde yine böyle bir siteyi ziyaret etmiş ve kapatmadan önce silmişti.

Arama kutusuna "Marat'nın Ölümü" yazıp arattım, sayfalar alt alta listelendi. "Resimler" sekmesini tıkladım. Sıralanan resimlerden ilkini seçip büyüttüm. İtiraf etmem gerekirse bu kadar etkileneceğini tahmin etmiyordum. Sabah, Fikret'in cesedini gördüğümde bile bu kadar canım sıkılmamıştı, kendisini bu resmin etkisiyle öldürmüş olduğunu bilmek sarstı beni sanırım. Tabii ki bire bir aynısı değildi; Marat'nın başındaki sargı, küvetteki örtüler, yandaki küçük masa, sağ elindeki tüy kalem, sol elindeki kâğıt yoktu Fikret'te ama gözlerinin aralık olmasından mı, yeşil duş perdelerinden mi, o küçük pencereden giren ışığın banyoyu aydınlatışından mı bilmiyorum, bir şekilde aynıymış duygusu uyandırıyordu bakarken. Sonra bir farklılık daha gördüm; Fikret'in yarası sol memesinin hemen altında ve ortaya yakın, Marat'nın yarası sağ köprücük kemiğinin hemen altında ve dışa doğruydu.

Marat her zamanki gibi küvette oturuyor, Charlotte küvetin biraz ilerisinde ayakta duruyordu. Marat "Jirondenlerin yerini bildiğinizi söylemişsiniz," dedi kıza. Charlotte davetkâr bir gülümsemeyle küvete yaklaştı, sol bacağını öne atıp eteğini yukarıya kaldırırken "Cazibeniz, arzularımı vaat ettiklerimden farklı kılıyor," diye cevap verdi. Marat heyecanlanmıştı, küvetin içinde hafifçe yan dönerek Charlotte'un fütursuzca sergilediği bacağına baktı. Charlotte, sağ elini çıplak bacağının üstüne koyup okşar gibi yavaşça yuka-

rıya doğru sıvazladı ve korsesinin içine soktu. Marat, iç çamaşırını çıkaracağını sanıyordu ama Charlotte bir bıçak çıkardı. Davetkâr gülümseyişi kararlı bir tehdide dönüşmüştü birden. Sadece bir hamle yapabileceğini, bu hamleyle ölümcül şekilde yaralayamazsa Marat'nın küvetten çıkarak karşı koyacağını biliyordu. O âna dek gösterdiği uysallığa hiç de uygun olmayan bir hızla öne doğru eğilip kendisine en yakın yerine denk gelecek şekilde bıçağı tüm gücüyle Marat'ya soktu.

David, Marat'yı öldükten hemen sonra, daha küvetten çıkarılmadan görmüş olmalıydı çünkü yarayı tam olması gereken yere çizmişti. Sağ tarafı size dönük şekilde küvette oturan birini öldürmek için bıçağı sağ üst tarafında bir yerine sokmanız gerekir, kalbine sokamazsınız. Artık emindim. İntihardı bu, kendini öldürmüştü Fikret.

Onuncu Bölüm

Olay yerini bir türlü bırakıp gidemeyişimi öyle ya da böyle kesin bir sonuca ulaşma çabası sanıyordum. İster intihar olsun ister cinayet, ikna olduğum bir sonuca ulaştığımda rahatlayacak, eve gittiğimde huzur içinde uyuyabilecektim. Tamamdı işte, Fikret'in yarası Marat gibi sağ tarafında ve dışarıya doğru olsaydı bu bir cinayet olabilirdi ama sol memesinin altında ve ortaya doğruydu; bir başkası bu şekilde nasıl öldürebilirdi Fikret'i? Daha ne arıyordum?

Bir Çerkez efsanesinde Nalmes'in peşindeki Balkar madencileri anlatılır. Nalmes en parlak, en göz alıcı, en değerli elmastır; bulunduğunda Balkarlar, zamanın sonuna dek mutlu yaşayacaklardır. Mingitav Dağı'nın derinliklerinde olduğuna inandıkları Nalmes'i bulmak için bin yıl boyunca kazarlar. Dağın zirvesinde Tur adında beyaz bir keçi yaşamaktadır. Tur, madencilere der ki "Daha derine inip karanlığın yurdunda kalmayın. Yoksa siz de karanlık olursunuz." Madenciler dinlemez, kazmaya devam edip Nalmes'i bulurlar ama öyle derine inmişlerdir ki yaktıkları ateşler, kazdıkları dehlizleri aydınlatmıyordur artık. Yüzlerce yıldır karan-

lıkta yaşadıklarından içlerine yılgınlık ve umutsuzluk çökmüştür. Nalmes'i bulmuş olsalar da Balkarlar o zamandan beri yılgınlık ve umutsuzlukla yaşamaktadır.

Fikret'in karanlığında çok mu kalmıştım? Bu kasvetli, herkesten çok uzaktaymış duygusu veren ev mi huzursuz ediyordu beni? Fikret'i yılgınlığa ve umutsuzluğa sürükleyen de bu ev olabilir miydi? Mezun olduktan sonra buraya yerleşmiş adam, nereden baksan yirmi yıldır burada yaşıyordu. Hiçbir şey kendi renginde değildi evde, her şey soluk, hatta ölüydü. Bu yüzden mi renklerin peşindeydi? Çocukluğundan aklında kalan o özel maviyi bulmuştu sonunda, yaşasaydı hangi rengin peşine düşecekti?

Tarayıcı penceresini kapattım. Bilgisayarın düğmesine uzandım, tam kapatacaktım ki programların arasında gördüğüm ICQ aklıma geldi. Şimdi yerini başkaları almış olsa da üç-dört yıl öncesine dek oldukça yaygın bir sohbet programıydı ICQ. Telefonu gibi programları da eskiydi adamın. Hayatına giren şeylerden vazgeçemeyen insanlardan mıydı Fikret, bu yüzden mi ayrılamamıştı bu ışıksız evden?

ICQ'ya tıkladım. Boş bir pencere ekranın sağ üst köşesine yerleşti. Rumuzu Sfumato'ymuş, Japon bir çizgi film karakteriydi herhalde. Kayıtlı hiç kimse yoktu listesinde; yeni mi kurmuştu programı, çoktan beri vardı da hiç mi kullanmıyordu? Durum simgesi yeşile döndü. Ağa bağlanmıştı, pencerede dokuz-on haneli bir numara belirdi birden. Bir saniye bile geçmeden numara, "cobaltblue" yazısına dönüştü ve bir mesaj penceresi açıldı yanında. Pencerede "(15.04.2005-20:45) <cobaltblue> ok" yazıyordu sadece.

Rumuzu Cobaltblue olan kişiden, on beş Nisan akşamı yirmi kırk beşte gönderilen "ok" yazılı bir mesaj gelmişti. Ne olduğunu anlamıştım. Cuma akşamı Fikret, Cobaltblue ile sohbet ediyordu. Bir süre sonra sohbetin sona erdiğini düşünerek programı kapatmıştı ama Cobaltblue, Fikret'in hâlâ

çevrimiçi olduğunu sanıp "ok" yazılı bir mesaj daha göndermişti. Tekrar çevrimiçi olana dek beklemede kaldığından ancak şimdi gelmişti mesaj.

"Cobaltblue" rumuzuna sağ tıklayıp "History" seçeneğine bastım. Neler konuştuklarını görmek istiyordum ama açılan sayfada yeni gelen "ok" mesajından başka bir şey yoktu. ICQ geçmişini de silmişti herif. Neden silmişti peki? Aygece'nin görmesinden mi korkmuştu? Aygece, bizim kızlar gibi meraklı biri değildi, kimliğine bile bakmamıştı adamın. Hem Aygece'yle ayrılmışlardı o gün, silmesine gerek yoktu ki. İntihar etmeye karar verince bilgisayarındaki her şeyi temizlemek mi istemişti yoksa?

Cobaltblue'nun "Info" seçeneğinde de hiç bilgi yoktu, "Kimsiniz?" diye bir mesaj göndermek geçti aklımdan ama hemen vazgeçtim bundan. Çevrimiçi değilmiş gibi görünüyordu ama "Görünmez ol" seçeneğini işaretlemiş de olabilirdi. Belki de sadece arkadaş listesindekiler görebiliyordu çevrimiçi olup olmadığını. Cep telefonumu çıkarıp Enver'i aradım.

"Efendim."

"Enver'im, Nedim ben, Cinayet Büro."

"Ha, amirim, açılmadı mı telefon?"

"Yok, telefon değil. Bu herif öldüğü gece ICQ'da biriyle sohbet etmiş ama geçmişi silmiş. Bulabilir miyim bu sohbeti?"

"Geçici dosyalarda duruyordur."

"Nasıl bulacağım?"

"Sistem klasörü altında ama karışıktır biraz. Cihaz, internete bağlı mı şu anda?"

"Bağlı. Başındayım ben."

"Durun, ben halledeyim."

Sonrasını Enver'e bıraktım. Bilgisayarın IP numarasını alıp bağlandı. Kendiliğinden siyah bir pencere açıldı ekranda, ya-

zılar birbiri ardına sıralanmaya başladı pencerede. Bazen yanında başka küçük pencereler de açılıyor ama ne yazdığını okuyamadan hemen kapanıyordu. Bilgisayarın bataryası bitmesin diye kitaplıktaki kablosunu alıp prize bağladım, bir yandan da telefonu kulağımda tutuyordum. Kanepeye oturdum tekrar. Siyah pencere kaybolmuştu, boştu ekran.

"Amirim, ICQ kayıtlarını buldum. Hangisini istiyorsunuz?"

"Çok var mı sohbet ettiği kişi?"

"Otuz-kırk kadar ICQ numarasıyla bağlantı kurmuş. Listesinde sekiz kişi varmış ama on altı Nisan'da hepsini silmiş, bütün konuşmaları da temizlemiş."

"On altı Nisan'da mı? Saat kaçta?"

"Yarıma doğru. Sıfır sıfır yirmiyle yirmi beş arası."

"İnternete bağlı değil miymiş o sırada?"

"Değilmiş. On beş Nisan, yirmi elli birde internet bağlantısı kesilmiş. Sonraki ilk bağlantı on yedi Nisan, on altı sıfır dokuz; şimdi sizin bağlandığınız herhalde."

"Evet. Cobaltblue diye biri var, on beş Nisan akşamı sohbet etmiş. Görüyor musun?"

"Görüyorum. Kısa bir konuşma zaten, bir saniye."

Ekranda bir not defteri sayfası göründü. Sfumato ile Cobaltblue arasındaki sohbeti kopyalayıp ekrana yapıştırmıştı:

"Cobaltblue Message Dialog

(20:38) <cobaltblue> merhaba

(20:41) <sfumato> merhaba

(20:41) <sfumato> ne o

(20:41) <sfumato> seninki yok galiba

(20:42) <cobaltblue> yok

(20:42) <cobaltblue> barbican la toplantiya gitti

(20:42) <sfumato> yarın gelsene

(20:42) <sfumato> şu meseleyi konuşalım

(20:43) <cobaltblue> yarin donuyor gelemem

(20:43) <sfumato> şimdi gel
(20:43) <cobaltblue> tamam
(20:43) <sfumato> ne zaman gelirsin
(20:44) <cobaltblue> yarim saate sende olurum
(20:44) <sfumato> tamam görüşürüz
(20:44) <cobaltblue> gorusuruz
(20:44) <sfumato> ok
(20:45) <cobaltblue> ok"

Bu Cobaltblue her kimse mutlaka bulup konuşmalıydım. Şahap'ın ve Aygece'nin bilmediği bir meselesi vardı Fikret'in, Cobaltblue'yu eve çağırmış ve o meseleyi konuşmuşlardı. Sonra kadını göndermiş ve intihar etmişti.

"O akşam başka biriyle sohbet etmiş mi?"

"Yok, on beş Nisan tarihli tek kayıt bu."

"Cobaltblue'nun kim olduğunu bulabilir miyiz?"

"IP'sini görüyorum. Statik değil ama adresini bulabiliriz."

"Nasıl?"

"Telekom'daki arkadaşlarla bir konuşayım bakalım o saatte bu IP'yi kim kullanıyormuş. Sonra dönerim size."

"Tamamdır. Hadi kolay gelsin."

"Sağ olun amirim, size de."

Cobaltblue'nun kadın olduğundan emindim ama sohbet kaydından aralarında ilişki olup olmadığı anlaşılmıyordu pek, samimi iki arkadaş gibi konuşmuşlardı. Barbican kimdi acaba; Fikret'in "seninki" dediği kişi, Barbican'la bir yerlere toplantıya gitmişti. Cobaltblue'nun kocasından söz ediyorlarsa sekreteri olabilirdi, işadamı filansa herif. Cobaltblue'nun kızdan "Barbican" diye söz etmesi kıskançlıktandı herhalde; süslü püslü, uzun boylu, zayıf, mini etekli, biraz da güzel bir kızsa yakışırdı bu lakap.

Cobaltblue, kobalt mavisi... Fikret'in çocukluğundan beri peşinde olduğu mavi olabilir mi bu? Eğer o maviyse kadın neden bu rumuzu seçmiş? Belki de eskiden sevgiliydiler; o

zamanlar kullanmaya başlamıştı bu rumuzu, sonra da değiştirmedi. Fikret'le ayrıldıktan sonra kadın evlendi ama gizli gizli görüşmeye devam ettiler.

Nerede oturuyordu acaba? "Yarım saate sende olurum," dediğine göre yakın bir yerde olmalıydı. Duş al, hazırlan, makyaj yap; yarım saatte evden çıkamaz bir kadın, bir de cuma akşamı trafiği. Konuşmasına bakılırsa zaten hazır da olabilirdi, Fikret'in kendisini hemen çağırmasını ister gibi "Yarın dönüyor, gelemem," demişti. Bu durumda ne diyebilirdi bir erkek, "Şimdi gel," diyecekti tabii.

Ya mahalleden biriyse, bunca yıldır burada oturuyor adam, parkta filan tanışmış olabilirler. Devrim Hanım, bahçeden yan sokağa geçtiğini söylemişti gördüğü kadının, bir arka sokaktaki evine gitmiş olabilirdi oradan. Belki de kocası ne zaman toplantıya gitse Fikret'e geliyordu kadın; geceleri el ayak çekildiğinde geliyor ve Barbican'la ilişkisinin öcünü alıyordu kocasından. Sabah apartman girişinde ya da merdiven başındaki kalabalığın içinde bile olabilirdi, belki kocası da vardı yanında. Pazar kahvaltısı için parka gidiyorlarken kalabalığı görünce ne olduğunu merak etmişler ve Fikret'in intihar ettiğini öğrenmişlerdi. Şeritle kapatılmış merdiven başından üç beş dakika aşağıdaki koridora baktıktan sonra "Hadi gidelim," demişti kocası. Üzüntüsünü saklamak için çaresiz başını eğip apartmandan çıkmıştı kadın, "Bu adamı tanıyordum ben, kendini neden öldürdüğünü de biliyorum," diyememişti.

Nasıl bir maviydi kobalt mavisi, Fikret'in resimlerindeki maviye benziyor muydu ya da Aygece'nin gözlerine? İnternet tarayıcıyı açtım yine, arama kutusuna "cobaltblue" yazıp "enter"a bastım. Bulunan sayfalar sıralandı aşağıya doğru. Resimler sekmesine tıkladım. Kimisi laciverde yakın, farklı tonlarda bir yığın mavi; bazıları gerçekten kızın gözlerini andırıyor. Daha berrak olması gerek, daha kristal, daha duru. Bir de güneşli bir günde ağaçların gölgesinde kalmış derin

koyların kıyılarındaki kıpırtısız sular gibi belli belirsiz yeşile çalan hüzmeler olmalı, o hareler yok bu resimlerde. Bu mavi örümcek de ne? Resmi tıklayıp sayfasını açtım. "Cobaltblue tarantula" diye bir örümcek varmış. İngilizceydi sayfa, "kobalt mavisi tarantula" yazıp tekrar arattım. Bulduğum Türkçe sayfalardan birine girdim: Burma ve Tayland'a özgü bir türmüş; erkekleri bir, dişileri on bir yıl yaşarmış.

Arama kutusuna "sfumato" yazdım. Balkar madencileri gibi kazdıkça kazıyor, Fikret'in karanlık dehlizlerinde onu öldüren Nalmes'i arıyordum. Bir samuray kahramanı beklerken ilk kez Rönesans döneminde kullanılan bir resim tekniği çıktı: Gölgede yitip giden, duman gibi havaya karışıp yok olan anlamına geliyormuş. Ayrıntıları net bir şekilde göstermek yerine bulanık çizimlerle betimleyip resme bakanın hayal gücünü kullanarak eksik kısımları tamamlamasını bekliyorlarmış. Ressam kadar bakan kişi de biçimlendiriyormuş resmi; hayal gücü ve dağarcığı ne kadar zenginse o kadar çok şey görüyor, o kadar çok anlam buluyormuş resimde. Baktığınızda çok ayrıntı var sanılıyormuş ama bütün o ayrıntılar aslında resme bakan kişinin anılarından başka bir şey değilmiş. Tam Fikret'e uygun bir rumuzdu; evin gölgelerinde kaybolup gitmişti adam, gölgelere bakanların hayal gücü ne kadar zenginse o kadar çok şey buluyorlardı ölümünde. Telefonum çaldı, Enver arıyordu:

"Enver'im, buldun mu bir şeyler?"

"Kaçar mı amirim, İnziva diye bir kafe var Caddebostan'da, oradan bağlanmış."

"İnziva mı dedin?"

"Evet, İnziva Kafe, Caddebostan İskele Sokak'ta."

"Hadi ya, ev değil yani."

"Değil, dizüstü bir bilgisayarla mekândaki kablosuz ağa bağlanmış."

"Daha önceki konuşmalarına bir baksana Cobaltblue'yla."

"ICQ'da mı?"

"Evet."

"Bir saniye, bakıyorum hemen."

Siyah pencere açıldı yine ekranda, satırlar akmaya başlayınca kayboldu pencere. Neden evden değil de kafeden bağlanmış? Bağdat Caddesi'ne çıktı herhalde, gezip tozduktan sonra bir şeyler içeyim diye kafeye oturdu. Gezmeye çıkmış olsa neden bilgisayarını yanına alsın? Var öyle insanlar, kafelere bilgisayarla gidiyorlar. Belki de Fikret'le görüşürken dışarıda olmak istedi, evde güvenlik duvarı filan varsa kocası kontrol ediyordur hangi sitelere girdiğini, neler yaptığını. Fikret'le görüşmeyi kafasına koyduysa hazırlanıp çıkmıştır evden, her zaman gittiği kafeye oturup ICQ'ya bağlanmıştır. Sonra da geçmişi temizlemiştir Fikret gibi.

"Amirim, tek görüşme bu."

"Nasıl tek görüşme bu? Bunlar görüşüyor olmalı Enver'im, tanıyorlar birbirlerini. Adlarını bile söylemeden direkt girmişler konuya."

"Valla yok amirim. ICQ numarasını tarattım doksan dokuza kadar. İki kere baktım."

"Doksan dokuza kadar mı?"

"Doksan dokuzda alınmış elinizdeki bilgisayar."

"Peki, Cobaltblue'nun bilgisayar modelini görebiliyor muyuz? Dizüstü dediydin galiba."

"Aldım hepsini; markası, modeli, anakartın seri numarasına kadar var."

"Hah, fatura bilgileri, kim kullanıyor filan, bulabilir miyiz bunları?"

"Buluruz. Bugün biraz zor olabilir ama ben bakıp bilgi vereyim size."

"Bir bak bakalım, olmazsa yarın bakarız. Bir şey bulursan geç oldu filan deme, ara mutlaka. İskele Sokak, şu balıkçıların olduğu sokak değil mi, Caddebostan'daki?"

"Evet amirim, Barlar Sokağı."

"Tamam Enver'im. Hadi görüşürüz."

"Görüşürüz."

Not defterindeki sohbeti bir daha okudum; evet, bunlar daha önce kesinlikle ICQ üzerinden konuşmuşlar ama neden kaydı yok? Olsa bulurdu Enver. Belki de Cobaltblue, kadının sadece rumuzu değil aynı zamanda lakabıydı, Cobaltblue dendi mi o geliyordu akla. ICQ üzerinden ilk mesajı gönderdiğinde rumuzunu gördüğü an kim olduğunu anlamıştı Fikret. Hayır, lakabıyla özdeşleşmiş olsa bile ilk mesaj geldiğinde, "Bu sen misin?" diye sormaz mı insan? Ya kendisine ait değilse, kafenin bilgisayarından filan görüştüyse? Kafenin bilgisayarından niye görüşsün, internet kafe değil herhalde. Belki de kafenin sahibi ya da çalışanlarından biridir. Sahibi olsa o saatte işi bırakıp gelebilir mi? Bırakıp gelse "seninki" denilen kişinin haberi olmayacak mı çıktığından? Çalışanlarından biri de olamaz, iş sırasında sohbet etmesine izin vermezler. Gidip şu kafeye bir bakayım, kamera filan vardır belki.

Bilgisayarı kapatıp kablosunu kitaplıktaki yerine koydum. Cep telefonunun şarjını çıkarıp kanepeye oturdum tekrar. Enver'in söylediği tuş kombinasyonunu denedim, ilk seferde açıldı telefon. Tahmin ettiğim gibi son aramalar kısıtlı; on arama var, hepsi Aygece. Son arama on altı Nisan günü on beş otuzda olduğuna göre cumartesi üç buçuk gibi şarjı bitmiş telefonun. Gönderilen mesaj yok, gelen kutusundaki on mesajın hepsi yine Aygece'den; ev telefonundaki sesli mesajların yazılı tekrarları. Sonuncusu biraz farklı sanki, cumartesi öğleye doğru on birde göndermiş: "Yanimdaydin ama aklin cok uzakti benden. Belki bizi yakınlastirir diye oyle soyledim, daha da uzaklasmana neden oldu."

Evet, farklıydı; önceki mesajlarında hep kendi kafasının karışıklığından söz ederken bu defa Fikret'i suçlamış, aklı-

nın başka yerde olduğunu söylemişti. Cobaltblue'yla konuşmak istediği sorun yüzünden mi aklı başka yerdeydi Fikret'in? Neydi sorunu, o sorun yüzünden mi öldürmüştü kendini? Bu kadar büyük bir sorunu olsa neden sevdikleri, yakınları bilmesin? Ne kadar ketum olursa olsun ağzından bir şeyler kaçırırdı herhalde, taş olsa çatlar. Şahap inanamamıştı kendini öldürdüğüne, her sorunu halledebilecek biri olarak görüyordu demek ki.

Kaçırdığım bir şey vardı, ortada ama fark edemediğim bir şey. Dokuza çeyrek varken sohbet etmişler, yarım saat sonra sendeyim, demiş kadın. On birde Şahap aramış, yanında biri olduğundan her zamankinden kısa kesmiş konuşmayı. Devrim Hanım, gece bir gibi apartmandan çıkan siyahlı bir kadın görmüş. Demek ki Cobaltblue birde çıkmış evden. Doktor ne demişti ölüm saati için; akşam sekiz ila gece iki arasında. Kadın evdeyken intihar etmeyeceğine göre birle iki arasında öldürmüş olmalı kendini. Aygece kaçta aradığını söylemişti, Türkiye saatiyle bir filan. Fikret o saatte daha intihar etmemişti, Aygece aradığında neden açmamıştı telefonu? Belki de kadın çıkmak üzereydi Aygece aradığında, onun yanında açmak istememişti. Belki de kadın gitmişti ama hayatının en önemli ve son kararını vermişken Aygece'nin aramasını önemsememişti. Hayır, bu değil, başka bir şey.

Nasıl öldürmüştü kendini? Yatak odasına gidip soyunmuştu önce, hayır, belki de kadın giderken çıplaktı zaten. Ne yapmıştı sonra? Bıçağı almak için mutfağa gitmişti. Hayır, bıçağı almadan önce internette gezindiği sayfaları silmiş, ICQ'da sohbet ettiği kişileri ve geçmişi temizlemişti. Enver kaçta demişti, kişileri sildiği saat için; yarıma doğru, sıfır sıfır yirmiyle yirmi beş arası. Kadın birde gittiğine göre... Evet, işte bu; ICQ'yu temizlerken kadın gitmemişti henüz, evdeydi daha.

Sadece ICQ geçmişi değil, tarayıcı geçmişini de silmiş. Kimbilir, başka neler sildi; bilinmesini istemediği yapışkan notlar, anılarını yazdığı belgeler, proje dosyaları, elektronik postalar filan, hepsini silmiş demek ki. Kadın daha evdeyken neden bilgisayarındaki tüm geçmişi temizlesin ki bu adam? Yatak odasına gidip cep telefonunu komodinin üst çekmecesine bıraktım. Hızlı adımlarla salona dönüp kapıya yöneldim. Kâmil gideceğimi anlamış, ayağa kalkmıştı.

"Kâmil, ben kaçıyorum. Sen evi teslim edersin."

"Tamamdır amirim."

"Yalnız evi teslim ettiğin kişiye söyle, cep telefonu ve bilgisayarı isteyebiliriz. On-on beş gün ellerinden çıkarmasınlar."

"Başüstüne."

"Hadi sana kolay gelsin."

"Sağ olun amirim, size de."

Tokalaştık. Koşar adım merdiveni çıkıp kendimi apartmandan dışarıya attım. Cobaltblue'yu mu kovalıyordum yoksa evden mi kaçıyordum, bilmiyorum.

On Birinci Bölüm

Arabaya bindim. Stadın önünden sahil yoluna çıkıp Caddebostan'a geçmeyi düşünüyordum ki formalı birkaç çocuk ellerindeki bayrakları sallaya sallaya çay bahçelerinin önünde tezahürata başlayınca aklıma geldi; iki saat kalmıştı maça, stadın çevresi ana baba günüydü şimdi. Mesafe epey uzasa da minibüs yolundan Bağdat Caddesi'ne inmek daha az zamanımı alacak gibi görünüyordu.

Moda Caddesi kilitlenmişti, ara sokaklardan güçbela tramvay yoluna çıkıp Kadıköy Meydanı'na döndüm. Rıhtım da geçilecek gibi değildi, Yeldeğirmeni'nin ara sokaklarına girip Acıbadem Caddesi'ne çıktım. Yıldızbakkal'dan belediyenin önüne inip minibüs yoluna girdiğimde altıya çeyrek vardı saat. Bu yol da sıkışıktı ama nankörlük etmemeliydim, adım adım da olsa gidebiliyordum hiç olmazsa.

"Bıçakla oyun oynarken kaza olmuştur belki." Öylesine söyleyivermişti Şahap, pek aklıma yatmadığından üstünde durmamıştım ama nelerle karşılaşmıştım bunca yıldır. Yatağın altında, karyola demirine bağladığı ipi boğazına dolayıp kendini tatmin etmeye çalışırken ölen birini bile gör-

müştüm, çıplaktı o da. Karısı işten döndüğünde yatağın altında olduğunu fark etmemişti kocasının, sabah giydiği kıyafetleri ortalığa bıraktığına göre eve erken gelmiş ve üstünü değiştirip bir yerlere gitmişti herhalde. Cep telefonu yoktu o zamanlar, nerede olduğunu sormak için birkaç tanıdığı aramış, gece yarısı olup hâlâ gelmeyince polise haber vermişti. Bir iki gün daha gelmezse tekrar arayın, demişti polis. Sabah odayı toplarken dili bir karış sarkmış halde yatağın altında olduğunu görünce çıldırmıştı kadın. İfadesini alırken anlamıştım, kocasının ölmesini değil gece boyunca bir ölünün üstünde uyumuş olmasını kabullenemiyordu bir türlü. Kaç yıllık evliydiler, kocasının böyle huyları olduğunu bilmiyordu hiç. Belki de biliyordu ama söylemek daha da utandıracaktı onu.

Fikret bu tür oyunları seven biri olabilir miydi? Öyle biriyse Aygece'yle konuştuğumda neden söylememişti bunu? Nasıl korunduklarını söylerken çok utanmıştı, böyle bir şey olsa kendiliğinden nasıl söylesin, sorsam bile zor anlatırdı herhalde. Belki de Cobaltblue'nun arzusuydu bu; esir alınmış da işkence görüyormuş, tecavüze uğruyormuş gibi oyun oynamak istiyordu kadın, Fikret de ayak uydurmuştu ona.

İlk görüşmeleri miydi bu yoksa kadın çoktandır gelip gidiyor muydu Fikret'in evine? Yok, ICQ'daki konuşmalarına bakılırsa ilk görüşmeleri olamaz. Üstelik yedek anahtarla atölye kapısından çıkıp ev içeriden kilitlenmiş gibi bir izlenim yaratmış kadın; ilk kez gidilen bir evde o kadar korkulu, endişeli ve heyecanlıyken akla gelebilecek bir şey değil bu. Giderken de sokak lambasının altından geçmemek için bahçenin yan kapısından çıkmış, oradan yan sokağa çıkan bir kapı olduğu ilk bakışta fark edilmiyor bile. Hem fanteziler, oyunlar filan ilk görüşmelerde ortaya çıkmaz, zamanla gösteririz karanlık tarafımızı karşıdakine.

Demek ki çoktandır görüşüyorlar, her görüşmede karan-

lık taraflarını biraz daha gösteriyorlardı birbirlerine. Belki bir gece yatakta Fikret'in kulağına "Herkesin karanlık bir tarafı vardır. Seninki ne?" diye fısıldamıştı kadın. Fikret, "Ne karanlık tarafım olacak, her şeyim ortada işte," diye cevap vermişti çıplak bedenini ima ederek. Kendisi hakkında daha çok şey öğrenmek istediğini sanıyordu ama kadın, onu değil kendisini düşünüyordu o sırada; adamın verdiği cevapla ilgilenmiyor, aynı soruyu kendisine sormasını istiyordu. Böylece onu, geleneklerin ve kuralların sıradanlığından kurtarıp dilediklerini yapabilecekleri ve daha mutlu olabilecekleri kendi karanlığına götürebilecekti. "En değerli elmas en derinde gizlidir," demiş ve derinliğin karanlığından korkmadan Nalmes'i arayan madencilerin hikâyesini anlatmıştı sonra.

Adam, mutluluğu hüzünde bulduğunu ilk o zaman fark etmişti kadının, "Sen ne gizliyorsun en derinlerinde? Nasıl bir elmas var sende?" diye sormuştu. "Benim en derinimde sen varsın. Bana tümüyle sahip olmanı, her şeyimi ele geçirmeni istiyorum. Kölen olmak istiyorum," diye cevap vermişti kadın. Sonraki gecelerden birinde biraz daha göstermişti karanlık tarafını, "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin," demişti. Anlamamıştı adam, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sormuştu. "Ben senin kölen değil miyim? Ne istersen yapabilirsin," diye üstelemişti kadın. Adam bilmiyordu ne yapması gerektiğini, kadın yol göstermişti ona, "Zorla sahip ol bana," demişti. Adam itiraz etti buna, kadın yol gösterdi yine; köle pazarından elleri bağlı satın alacaktı kadını, ipinden tutup eve götürecek ve zorla sahip olacaktı.

Böyle başlamıştı oyunları. Her buluşmalarında kadın daha fazla direniyor, adam daha fazla zor kullanmak durumunda kalıyordu. "Her yerimi bağla," dedi kadın, "ellerimi, ayaklarımı, bacaklarımı, her yerimi bağla. Böylece sana karşı koyamam." Sonra aşağılanmak istedi kadın, hakaret edilmek,

kötü sözler duymak istedi. Bunu da kabullendi adam, kadın direndikçe hakaret etmeye başladı. Sonra da vurmasını istedi adamın; istediğini elde edebilmek için canını yakmalı, dövmeliydi kadını. Adam denemeye çalıştı ama itiraz etti kadın, "Gerçekten canımı yakmazsan beni nasıl razı edebilirsin? Bir erkek gibi döv beni," dedi. İlk karşılaştıklarında yüzüne bakmaya kıyamamıştı adam, şimdi nasıl yapabilirdi bunu? Deliler gibi âşık olduğu kadına nasıl vurabilir, canını nasıl yakabilirdi? Kesin bir dille yapmayacağını söyledi. Kadın öfkelenmişti o zaman, "Sen nasıl erkeksin? Kadınına bile sahip çıkamıyorsun!" diye bağırmıştı. Telefonum çalıyordu. Baktım, Enver. Açıp hoparlöre aldım:

"Sen çalışıyor musun daha? Paydos etmiştir diyordum."

"Nerede amirim, Mali Şube'nin şirket incelemesi var. Toplayıp gelmişler cihazları, sabahtan beri çıktı alıyorum, yarısına bile gelmedim. Başımda bekliyorlar valla."

"Ne diyeyim Enver'im, kolay gelsin. Var mı bir haber?"

"Ha, sizin şu Cobaltblue'nun cihazı yurtdışı faturalıymış. İki bin birde Tayvan'da üretilmiş, aynı yıl İngiltere'deki dağıtımcı firmaya gönderilmiş."

"Kesin mi bu?"

"Şirketin San Francisco'daki merkeziyle yazıştım."

"Kime satılmış, belli mi?"

"Son kullanıcı bilgisini vermiyorlar, İngiltere'yle resmî yazışma gerekiyor. Gümrükteki arkadaşlara baktırdım ama bizde kaydı yok."

"Gümrük kaydı olmadan nasıl girmiş ki?"

"Yurtdışında okuyan öğrenciler, turist olarak gidenler filan yanlarında getiriyorlar. Yolcu yanında tek cihaz olduğunda sorulmuyor."

Hiç umudum yoktu ama sabah, yazısını gönderecektim yine de. Bürodan şubeye, şubeden genel müdürlüğe, genel müdürlükten içişlerine, içişlerinden dışişlerine, dışişlerin-

den İngiltere'ye, bir de onların kendi bürokrasileri, üstelik cevabın da aynı yolu izleyerek gelişi kaç ay sürecekti kimbilir? Bu tür yazışmalarda bir bahane uydurulur, bilgi verilmezdi genellikle. Fatura bilgisini alsak bile bilgisayarı Türkiye'ye sokan kişi ucuza getirmek için İngiltere'deki ikinci el pazarlarından ya da rehincilerden almış olabilirdi. Hem yurtdışından bu şekilde gelen bilgisayarlar birkaç yıl kullanıldıktan sonra Doğubank'ta ya da Yazıcıoğlu'nda faturasız satışa çıkarılır, kime satıldığı da belli olmazdı. Dört yıllık bilgisayar; kim getirdi, kim sattı, kime satıldı, nereden bulunacak? Belki gerekir diye markasını ve modelini aldım Enver'den.

"Peki, takip edebiliyor muyuz cihazı?"

"İnternete çıksa ederiz de bağlı değil. Ara ara yokluyorum ben."

"ICQ'dan mı bakıyorsun? Çevrimdışıydı en son baktığımda."

"Yok amirim, internete bağlansa yeter. ICQ'ya gerek yok."

"Tamamdır Enver'im, daha fazla zamanını almayayım. Sana kolay gelsin."

"Sağ olun amirim, size de."

Canım nasıl da kahve istiyordu. Öğleden beri içmemiştim ama nasılsa kafeye gidiyordum, orada içebilirdim. Hava kararmaya yüz tutmuştu, aslında bir şeyler yesem iyi olurdu ama canım istemiyordu pek. Bağdat Caddesi'ne inmiştim, neyse ki maça çok az kaldığından korktuğum kadar sıkışık değildi. Kafedekilerle konuşup bir an önce gitsem iyi olurdu buradan, maç bittiğinde ne hale gelecekti, kimbilir? Işıklarda durdum, Caddebostan İskele Sokak solumda ama sola dönüş yasağı var. Evet ya, tek yönlüydü bu sokak. İlerideki bir sokaktan sahil yoluna inip aşağıdan girmem gerekiyor.

Hayır, evliydi kadın; aşağılanmak, zorla sahip olunmak tamam ama vücudunda iz bırakacak bir şey yapmasını isteye-

mezdi Fikret'ten. Dövmek, canını yakmak yerine korkutmalıydı kadını, ölümüne korkutmalıydı ki sahip olabilsin. Nasıl korkutacaktı? Bir bıçakla tabii.

Önce Fikret'in elindeydi bıçak. Yatak odasında başladıkları oyuna banyoda devam etmek istediklerinde rolleri de değişmişlerdi, bıçağı ele geçiren kadın, Fikret'i tutsak almıştı bu kez. Küvete girmesini istemişti Fikret'in, sonra da kucağına oturmuştu elinde bıçakla. Fikret karşı koyuyormuş gibi yapıyor, kadın bıçakla tehdit ederek Fikret'in karşı koyuşlarına aldırmadan devinmeyi sürdürüyordu kucağında. O ânın heyecanıyla nasıl olduğunu anlayamadan girivermişti bıçak Fikret'in kalbine. Hiç hareket etmiyordu Fikret, kasılıp kalmıştı öylece. Göğsünden kan akmaya başlayınca elindeki bıçağı yere atıp banyodan kaçmıştı kadın, yatak odasına gidip bir köşeye büzülmüştü korkuyla.

Bir süre sonra bu durumdan nasıl kurtulacağı telaşı almıştı korkusunun yerini. Kocası öğrendiğinde evliliği bitecekti kuşkusuz. Sadece evliliği mi; kimseyi ikna edemeyecekti oyun oynadıklarına, hapse girecek, hayatı da bitecekti. Üstelik olay duyulduğunda hakkında neler söylenecekti kimbilir, hep bu olayla anımsanacaktı bundan sonra.

Bir olay, kimse bilmiyorsa olmuş sayılmaz. Aklını başına toplayıp giyindi. Banyoya gidip yere attığı bıçağın üstündeki parmak izlerini sildi ve Fikret'in eline tutuşturdu. Onu bu şekilde bıraktığında adamın mezuniyet sınavındaki kopya işine benzediğinden habersizdi belki. Salona gitti. Bilgisayarı açıp ICQ'daki tüm konuşmaları temizledi ve listedeki herkesi sildi. Fikret belki kendisini merak edip adını aratmıştı tarayıcıda, tarayıcı geçmişini de silip bilgisayarı kapattı. Sehpadaki küllüğü mutfağa götürdü, bulunabileceği endişesiyle çöpe dökmekten vazgeçip kendi içtiği sigara izmaritlerini aldı ve bir poşete koydu. Elinde poşetle salona döndü, sehpadaki kendi şarap kadehini de koydu içine. Banyoya gitti

tekrar, bıçağı temizlediği bezi alıp evde dokunduğu her yeri dikkatlice sildi. Tamamdı, artık gidebilirdi.

Şansına kapıdaki anahtarlıkta ikişer tane vardı anahtarlardan, atölye kapısının anahtarlarından birini aldı. Kalan anahtarları güzelce sildi ve daire kapısını içeriden kilitleyip anahtarlığı kapıda bıraktı. Bezi de poşete koyup depoya yöneldi. Atölyeye geçerken deponun ışığını açık bıraktı ki kapıyı görebilsin. Sessiz adımlarla kapıya gidip dışarıyı dinledi. Deli gibi çarpan kalbinden ve kontrol edemediği soluğundan başka ses duymuyordu. Yavaşça kapıyı açtı, biraz daha çevreyi dinledikten sonra koridora çıkıp kapıyı kilitledi. Anahtarı da poşete koyup yavaş adımlarla merdiveni çıktı. Apartman kapısından dışarıya baktı, gelip geçen kimse yoktu. Sokak lambasının altından geçmemek için bahçeye inip yan sokağa açılan kapıdan çıktı. Elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak arabayı park ettiği yere doğru yürümeye başladı.

Arabayla mı gelmişti acaba, taksiyle mi? Taksiyle geldiyse dönerken de taksiye binmiş olabilir. Sokağın başında taksi durağı vardı ama bu kadar tedbirli biri evin yakınlarında bir yerden taksiye binmezdi herhalde. Poşeti sokaktaki bir çöp kutusuna atmış olabilir mi? Yok, atmamıştır, atsa bile iki gün geçti üzerinden, çöp kamyonu geçmiştir mutlaka.

Sahil yolundan İskele Sokak'a girdim. Sağ tarafa arabalar park etmişti, boş bir yer bulup yürüyerek devam edebilirdim. Bir yandan levhalara bakıp İnziva Kafe'yi arıyor bir yandan park yeri arıyordum. İşe giden olmadığından herkesin arabası evinin önündeydi bugün. Maça da mı giden olmamıştı hiç? Olur mu, maça niye arabayla gitsin buradan? Hazır park edecek yer bulmuş, biner taksiye, dolmuşa, hatta yürüyerek gider. Sonunda bir kebapçının önünde boş yer buldum. Daha arabadan inmeden koşarak geldi birisi, kapının önünde durup beklemeye başladı. Kebapçının adamla-

rından değildi, sokağa park edenlerden para kesmeye çalışan serserinin biriydi herhalde. Kapıyı açtım, arabadan inerken pardösümün önü, sol kolumun altındaki askılı kılıf görünecek kadar açıldı ister istemez. Geri döndü hemen, geldiği gibi koşarak bir ara sokağa girip gözden kayboldu. Kebapçının önüne bir garson çıktı. Dikkatlice bana bakıyor, park parası toplayan herifin niye kaçtığını anlamaya çalışıyordu:

"Hoş geldiniz abi. Buyurun, maç yayınımız var."

"Sağ ol kardeşim, görevdeyim. İnziva diye bir kafe varmış, nerede o?"

"Yüz metre kadar aşağıda, sağda."

"Sağ ol. Bir konuşup geleceğim, araba burada dursa sorun olur mu?"

"Yok abi, bakarız biz, merak etme."

"Eyvallah."

Geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Önünden geçmişim ama neden göremedim kafeyi? Pelican Bar'ın öbür tarafındaki işte, İnziva değil "Inn Ziva" yazıyor levhasında. Yedi-sekiz arabalık özel park yeri var önünde. Evet, park yerinde boş yer olduğunu görüp girsem mi diye düşünmüş, vazgeçmiştim sonra. Levhaya pek dikkat etmemiştim o sıra, keşke girseymişim. Epey kazık bir yere benziyor, kahve filan içilmez burada. Hayır, önce müşteri gibi oturup sahiplerine, çalışanlarına filan bir bakınam gerek. Aman, kaç paradır ki bir kahve? On milyon olsun, yeni parayla on lira, ayda yılda bir verilir. Park etmiş arabaların arasından geçip girişe yöneldim. Kapıda bekleyen silindir şapkalı görevli kapıyı açtı, içeriye girdim. Salona açılan büyük kapının önünde elinde açık bir ajanda tutan bir kız duruyordu:

"Hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mıydı?"

"Yok, bir kahve içip gitmeyi düşünüyordum."

"Elbette. Salonda mı oturmak istersiniz, bahçede mi?"

Salona baktım, yirmi kadar masanın ikisi doluydu sade-

ce, maç yüzünden herhalde. Yok, masaların çoğunda rezerve notu var, böyle bir yere yemeğe gelmek için henüz erken olmalı. Bahçede oturmak istediğimi söyledim, kendisini takip etmemi istedi kız.

Arka taraftaki bahçeye geçerken salondaki duvarlara ve sütunlara şöyle bir göz attım, hiç kamera görünmüyordu. Yan duvarı baştan sona kaplayan çok büyük, siyah beyaz bir resim vardı: Bir elinde içki bardağı, diğerinde tespih olan pos bıyıklı, şalvarlı ve kasketli bir adam, yan yana dizilmiş çarşaflı ölü kadınlar, acıyla meleyen bir koyun başı, kirpikleri kadına benzeyen kösnül bakışlı bir eşek, melek kanatlı bir şeytan, bir eliyle yukarıdan kâğıt paralar alıp diğer eliyle aşağıya bozuk paralar veren bir semazen, tipide yol almaya çalışıyormuş gibi öne eğilerek yürüyen insanlar ve yıkık evler vardı resimde; kesik biçikti hepsi, karikatür gibi çizilmişlerdi.

Bahçeye çıktık, salonun tüm aydınlığı ve tenhalığına karşın bahçe epeyce loş ve kalabalıktı. Tavan dahil her tarafı camlarla kapatılmış, camları ayıran metal direklere sokak lambalarına benzeyen aplikler konulmuştu. Köşelere, bazıları tropikal ağaçlara benzeyen büyük yapraklı bitkilerin olduğu kocaman saksılar yerleştirilmişti. Tangoya benzer bir şarkı çalıyordu. Hayır, tango değil bu, filmlerde filan duyduğumuz hani şu titrek sesli kadınların söylediği Fransızca şarkılardan biri. Birkaçı dışında bütün masalar doluydu; üç beş kişilik arkadaş grupları, olabildiğince yakın oturup mırıltıyla konuşan sevgililer, konuşacak bir şeyleri kalmadığından öylece oturup içkilerini yudumlayan çiftler, bilgisayarında bir şeylere bakan, kitap ya da dergi okuyan yalnızlar. Kıyıya köşeye gizlemedilerse hiç kamera yoktu burada da.

Köşede boş bir masa vardı, kız oraya kadar eşlik edip "Böyle oturmak ister misiniz?" diye sordu, teşekkür edip oturdum. Kız gitti, garson geldi, bir orta kahve söyledim. Si-

gara tabakamı ve çakmağımı çıkarıp masanın üstüne koydum, bu sefer kahve gelene dek bekleyecektim. Dışarısı epey serinlemiş olsa da sıcaktı bahçe, pardösümü çıkarsam mı diye düşündüm ama vazgeçtim sonra.

Bu sokakta birkaç mekâna gelip gitmişliğim vardı; gürültüden yanındakini duyamadığın kim kime dum duma duman altı barları, bir keman bir darbukayla masa masa dolaşan teklifsiz fasılcıların kulak yorduğu salaş balıkçıları ya da televizyonun karşısına sıralanmış sandalyelerde maç seyrederken ağzının ayarını tutturamayan erkeklerden ibaret kafeleri biliyordum. Apartmanların arasına sıkışmış bu küçücük boşlukta şehrin alışılmış nobranlığını unutturacak bir incelik, görünüşündeki tüm iddiaya karşın alçakgönüllü bir kendi halindelik vardı. Adı gibi bir yerdi, İnziva, hayır, Inn Ziva.

Neden İnziva değil? Televizyonda filan adının önünde "Inn" olan yerler görmüştüm, onlara mı öykünmüşler? İlk bakışta yabancı bir admış gibi algılanıyor ancak dikkatli okunduğunda Türkçe bir anlamı olduğu fark ediliyordu; aferin, bu sıradışı yaratıcılığınız yüzünden ta nereye park etmek zorunda kaldım. Oturduğum yerden yan binanın altındaki Pelican Bar'ın eski gemici kandilleriyle aydınlatılmış bahçesini görebiliyordum. Derme çatma kerestelerle iskele üstü balıkçı barakalarına benzeyen bir harabe yapmışlardı bahçeye; duvarlarına can simitleri, tekne dümenleri asmışlar, tavanına balık ağı germişlerdi. Al işte, neden Pelikan değil? Pelican deyince başınız göğe mi eriyor?

"Barbican'la toplantıya gitti." Barbican, rumuz olabilir mi? ICQ'da niye aratmadım ki ben bunu, olmadı internete bakardım, arkadaşlık sitelerinde filan bulurdum belki. Sabah bakayım mutlaka, bir sürü de iş birikti sabaha. "Yarın dönüyor, gelemem," demiş, yani cuma günü toplantıdaymış kocası, cumartesi dönecekmiş. Toplantı dediğin mesai saatleri içinde olur, cumartesi zaten tatil. Neden toplantı bittikten

sonra cuma akşamı dönmüyor da cumartesi dönüyor? Barbican'la yalnız bir gece geçirmek için mi? Garson, kahvemi getirip masaya bıraktı. Tabakayı açtım. Beş sigara kalmış içinde. Cuma gecesi Fındıklı'ya gitmeden önce koymuştum sigaraları, iki günde beş tane içmişim demek ki.

Hava iyice kararmış, bulutlar seçilemiyor artık. Dışarıdayken bu kadar kararmış görünmüyordu, koyu cam kullanmışlar herhalde. Bu şarkılar neden bu kadar hüzünlü? Hızlı da yavaş da olsa insana yalnızlığını anımsatan, çaresizlik hissettiren bir tını var hepsinde. Bu kör ışıltılar yüzünden mi böyle çöktüm şimdi ben, kadının sesi yüzünden mi? Sözlerinin hiçbirini anlamıyorum, belki de güzel bir aşk hikâyesi anlatıyor şarkı. Hatta komik bile olabilir.

İki akşam önce bu masalardan birinde oturmuştu kadın, bilgisayarını açıp ICQ'ya bağlanmış ve mesaj göndermişti Fikret'e. Belki de hiç aklında yoktu Fikret'e mesaj göndermek; bir şeyler yemek, bir kahve ya da şarap içmek için gelmişti buraya, yalnız olduğundan bilgisayarını da almıştı yanına. Oturdukça bu ışıklar, bu şarkılar Fikret'i getirmişti aklına. Buradan yarım saatte gidilir mi Moda'ya? Trafik yoksa on dakikada gidilir; hesabı öde, kalk, sokaktan geçen bir taksiye bin, caddeden sallandın mı Moda'dasın zaten. Trafik nasıldı acaba? Maç da yoktu o gün, rahat gitmiştir herhalde. Hem trafik olsa ne olacak, yarım saatte değil de bir saatte gitsin, adamın evine gidiyordu nasılsa.

Ya gelip gidenlerden biri değil de çalışanlardan biriyse... Bahçedeki garsonlardan ikisi, salondakilerden biri kız, bir de kasada duran kız var. Servis için salondaki merdiveni kullandıklarına göre mutfak aşağıda olmalı. Mutfakta çalışan kaç kadın var acaba? Hayır, çalışanlardan biri olamaz, sahibi ya da yöneticilerinden biri kadınsa olabilir. Onlar daha serbesttir, internete bağlanıp sohbet edebiliyor, işleri çıktığında birkaç saatliğine bir yerlere gidebiliyorlardır. Gelen-

leri karşılayan, eli ajandalı şu kızdan başlayabilirim, kimliğimi açıklamadan önce konuşturabildiğim kadar konuşturmalıyım kızı.

Kahve iyi gelmişti, toplamıştım kendimi biraz. Tabakada dört sigara daha vardı, dört saat sonra birini daha içecek, kalan üçünü çöpe atacaktım. O gece sigarayı ikinci kez bırakacağını bilmiyordum daha.

On İkinci Bölüm

Ama önce hesabı ödemeliydim, kimliğim ortaya çıktıktan sonra ödemeye kalktığımda almak istemiyorlardı genellikle. Tabakayı ve çakmağı cebime koyup kalktım, bahçeden salona geçip kasaya gittim. Masaların yarısına yakını dolmuştu salonda, yarım saate kadar hiç yer kalmayacaktı herhalde. Maça rağmen bu kadar kalabalık oluyorsa cuma akşamı nasıldı, kimbilir? Cobaltblue, müşterilerden biriyse çok zordu işim. İki gün geçmişti aradan, görünüşüne dair hiçbir şey bilmediğim bir kadını bu kadar gelip giden arasından nasıl anımsayacaklardı? Yedi liraymış kahve, cüzdanımdan bir on lira çıkarıp kıza verdim. Para üstünü beklerken salon kapısında duran ajandalı kız yanıma geldi:

"Kahveyi beğenmişsinizdir umarım."

"Çok güzeldi. Teşekkür ederim."

"Her zaman bekleriz."

"Mutlaka geleceğim. Buranın sahibi kim?"

Sahibi çok bilinen bir holdingmiş, hizmet sektörüne de yatırım yapmaya başlamış birkaç yıldır. Kasadaki kız para üstünü verdi. Bir lirayı bahşiş kutusuna atıp ajandalı kızı diğerinden uzaklaştırmak için salon kapısına doğru yürümeye

başladım. Tahmin ettiğim gibi uğurlamak için peşimden geldi. Kapıda durup kıza döndüm:

"Gelip gidenlerle hep siz ilgileniyorsunuz galiba."

"Evet. Bir arkadaşım daha var, sırayla ağırlıyoruz misafirlerimizi."

"Kablosuz bağlantı var mı burada?"

"Elbette. Hem bahçede hem salonda yarar..."

"Şifreli mi bağlantı?"

"Şifreli ama dilediğiniz zaman personelimizden..."

"Hiç güvenlik kamerası yok sanırım."

Başını kaldırıp "Ne oluyor?" der gibi gözlerime baktı. Gelip giden olabilir diye aceleci davranıp kızı tedirgin etmiştim. Mafyası var, iti kopuğu var, aklına bir yığın şey gelebilirdi, mecburen cüzdanımı çıkarıp kimliğimi gösterdim:

"Polis. Birkaç sorum olacak size."

"Ne hakkında?"

"Sizinle ilgili değil, burayla bağlantılı bir konu hakkında."

"Sizi Yurdal Bey'le görüştüreyim, müdürümüz."

"Yurdal Bey'le ayrıca görüşeceğim. Sizin adınız nedir?"

"Müge... Müge Kerpiçli."

"Müge Hanım, dizüstü bilgisayarınız var mı?"

"Var."

"Nerede?"

"Evde."

"Neden getirmediniz?"

"Çalışırken zaman bulamıyoruz pek."

"Kullanan yok mu hiç?"

"Yurdal Bey kullanır. Bir de Nami Bey'de var, personel ve muhasebeye bakıyor."

Dış kapıdan bir çift girdi. Kız elindeki ajandayı açtı, karşılamaya gidecekti ki konuşmamız bitinceye dek işini başka bir arkadaşına devretmesini istedim. Başını salladı, ajandayı kasadaki kıza vermeye gitti. Aralarında kısa bir konuşma ol-

du, Müge bana doğru gelirken diğeri telefona sarılmıştı bile. Girişteki masaların çevresi daha boştu, duvar dibindeki ilk masayı gösterip oturmasını söyledim. Oturdu. Karşısına oturdum ben de. Bilgisayarının markasını sordum, Enver'in söylediği marka değildi.

"Peki, Yurdal ve Nami Bey dışında internete bağlanan personeliniz var mı?"

"Yok."

"Buraya dizüstü bilgisayar getirip internete bağlanan personel oluyor mu ara sıra?"

"Hayır. Çalışma saatleri içinde yasak, kimse bilgisayar getirmez personelden."

"Kasada da bilgisayar var."

"Evet?"

"İnternete bağlı değil mi?"

"Adisyon için kullanıyoruz onu, başka program çalışmıyor o bilgisayarda."

Beklediği kişi gelmiş gibi salon kapısına doğru bakınca dönüp baktım ben de. Otuz-otuz beş yaşlarında, kadife ceketli biri kapıdan girmiş, kasadaki kızın yanına gidiyordu, Yurdal'dı herhalde. Kasadaki kız bir şeyler söyledi, ikisi de bize doğru baktılar. Müge'ye döndüm tekrar. Yurdal'daydı gözü, bir an önce yanımıza gelmesini bekler gibiydi.

"İki gün önce, on beş Nisan cuma akşamı yirmi otuz ile yirmi bir arasında burada mıydınız?"

"Cuma akşamı... Evet, buradaydım."

"Şimdi iyi düşünün lütfen; cuma günü, akşam sekiz buçukla dokuz arası müşteriler arasında yirmi beş-otuz beş yaş arası, yalnız oturan bir kadın..."

Konuşurken Yurdal'ın oturduğumuz masaya yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum, adam yaklaştıkça Müge'nin gerginliği artıyordu. Cümlemi tamamlayamadan araya girdi adam; "Siz ne hakla personelimi alıkoyuyorsunuz?"

Epey de yüksekti sesi, diğer masalarda oturanlardan bazıları dönüp bize baktılar. Adama döndüm. Erkek garsonlardan birini de yanında getirmişti, yavaşça ayağa kalkıp kimliğimi çıkardım. Aramızda on beş-yirmi santim kalacak kadar yaklaşıp gözlerimi gözlerine diktim. Bir arkadaşımla konuşur gibi sakindi sesim:

"Cinayet Büro Amirliği, Başkomiser Nedim Elermiş. Bakın beyefendi, cuma sabahından bu yana iki saatlik uykuyla duruyorum. Bugün dinlenirim diyordum ama şüpheli bir ölüm vakası yüzünden sabah bir olay yerine gittim yine. Bu vakanın işyerinizle bir bağlantısı olduğu ortaya çıktı. Buraya geldim, müşterilerinizi rahatsız etmemeye özen göstererek gerekli ön incelemeyi yaptım. Sonra da Müge Hanım'la konuşmak için buraya oturduk ama bütün iyi niyetime rağmen bana bu şekilde bağırarak hitap etmeniz beni çok incitti. Ben sizin karınız, çocuğunuz ya da köpeğiniz değilim. Böyle söylediğim için beni affetsinler ancak tavrınız, sevenlerinize karşı şimdilik nedenini anlayamadığım bir kızgınlığa sahip olduğunuz kanısı uyandırdı bende. Başka bir meslektaşım olsa işyerinizin saygınlığını benim kadar düşünmeyebilir, burayı olay yerine dahil edip olay aydınlanana dek kapatabilirdi. Bugün izinli olanlar, siz, hatta yönetim kurulunuz dahil bütün çalışanları Merkez'e toplayıp ifadelerini alabilir, cep telefonlarına ve bilgisayarlarına el koyabilirdi. Şüpheli ölüm diye açılan dosya vergi kaçırmaktan tutun sigortasız işçi çalıştırmaya kadar dallanıp budaklanabilir, Mali Şube işe karışıp defterlerinizi filan incelemeye kalkabilirdi. Yanlış anlamayın, alengirli işleriniz vardır diye demiyorum ama incelemeye girdiğinizde olabiliyor bunlar. İlla vergi kaçırmanız gerekmiyor, inanın öyle çocuklar yetişti ki bizde, bilgisayarı ellerine aldıklarında sildim, kurtuldum dediğiniz mailleri, telefonunuza baktıklarında çok zaman geçti dediğiniz mesajları çat diye koyuveriyorlar önünüze. Yeterli öze-

ni de gösteremiyorlar bazen; mesajlarınızı, maillerinizi, gezdiğiniz sitelerin listesini filan evinize yahut şirketinizin genel merkezine gönderebiliyorlar, yani karınız ya da patronunuz gördüğünde ne düşünecek diye akıllarına gelmiyor. Ben daha özenli olmaya çalışıyorum ama bu kadar yorgun olunca dikkatim dağılıyor tabii biraz. Bir de ne dediğini bilmeyen, zarafetten, incelikten nasibini almamış kişilerle karşılaşınca yöntem mi değiştirsem diye düşünmeden edemiyorum. Şimdi izin verirseniz bu tavrınızı görmezden gelip Müge Hanım'la konuşmaya devam edeceğim. Onunla konuşurken lütfen şu masaya oturup bekleyin. Bu sırada telefon etmeyin, personelinizden herhangi biriyle konuşmayın ve gözümün önünden ayrılmayın. Sonra da sizinle konuşacağım. Söylediklerimi anladınız mı?"

Ara sıra benim de eğlenmeye ihtiyacım oluyor, fırsatını bulduğumda karşımdakinin duygularını gözlerinden anlamaya ve konuşarak başka bir duyguya yönlendirmeye çalışıyorum. Bazıları etkiye daha açık oluyor, konuştukça kararsızlık, çaresizlik, öfke ve bezginlik arasında gidip geliyorlar. Karşımdaki sinirlendiğinde bunu sindirmesi gerektiğini kavrayabileceği bir cümleyle devam etmek, bir çıkış yolu bulduğunu sandığında yapacak hiçbir şeyi olmadığına ikna etmek, köşeye sıkışan herkes gibi isyana kalkışacağında yıldırmak, karşı koyabileceğini sandığında başka bir yerden vurmak ve sonunda mutlaka sıkıştığı köşede yığılıp kalmasını sağlamak; yıllardır yapıyordum bunu. Yurdal, "Anladım," deyip gösterdiğim masadaki en yakın sandalyeye oturdu. Yanında getirdiği garsona çevirdim gözlerimi. Yurdal oturunca yalnız kalmıştı, gözlerini kaçırıp mutfağa inen merdivene doğru yürümeye başladı. Dönüp Müge'nin karşısına oturdum. Yurdal'la konuşurken epey kısıktı sesim, söylediklerimin ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama teslim olmuş gibiydi.

"Müge Hanım, cuma akşamı saat sekiz buçukla dokuz arasında burada olan kişileri anımsayabiliyor musunuz?"

"Çok kalabalıktı, sürekli gelen misafirlerimizden bazılarını hatırlıyorum ama..."

"Gözünüzün önüne getirmeye çalışın. Yalnız bir kadın, yirmi beş yaş üstü, otuzlu yaşlarda da olabilir. Yalnız oturuyor ve dizüstü bilgisayarı var. Büyük olasılıkla bahçede oturmuş, bilgisayarıyla uğraşmıştır."

"Söylediğiniz şekilde çok misafirimiz oluyor bizim. Bir fotoğrafı filan yok mu aradığınız kişinin?"

"Sekiz kırk beşle dokuz arasını düşünün, o saatlerde kalkıp giden bir kadın anımsıyor musunuz? Yalnız oturuyor da bilgisayarını filan toplayıp gidiyor birden."

"Hiç hatırlamıyorum. Tarif edebilir misiniz kadını, belki tanıdığımız biridir."

"Tamam, bunu geçelim. Cuma akşamı sekiz kırk beş ile dokuz arasında kestiğiniz kaç tane fiş varsa adisyonlarıyla birlikte getirin lütfen."

"Şimdi mi?"

"Evet."

Kalkıp kasaya doğru gitti kız. Yurdal'a işaret ettim, gelip karşıma oturdu. Belli etmemeye çalışıyordu ama sinirliydi hâlâ. Ellerini kucağında kavuşturmuş, sabit bir şekilde masanın kenarındaki peçete sepetine bakıyor, belli belirsiz öne arkaya doğru sallanıyordu:

"Yurdal Bey, oldukça güzel bir yermiş burası ama neden güvenlik kameranız yok?"

"Yakında kuracağız. Kamera denetimiyle mi ilgili geldiniz siz? Öyle bir zorunluluk yok diye biliyorum ben."

"Hayır, Cinayet Büro'dan geldiğimi söyledim ya."

"Cinayet Büro mu? Ne cinayeti?"

O kadar lafı boşa etmişim, söylediğim hiçbir şeyi anlamamış. Otur desem oturacakmış zaten, sinirli değilmiş meğer,

korkuyormuş garibim. Holdingdeki büyükbaşlardan birinin yakını filandı herhalde; bizimki mezun oldu kolejden, şuraya müdür olsun durumu.

"Bir vaka nedeniyle aradığımız bir şahsın cuma günü buraya gelmiş olabileceğini düşünüyoruz. Güvenlik kamerasını o yüzden sordum."

"Karar alındı o konuda, yakında kurulacak."

"Peki, hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim."

"Ne mezunusunuz siz?"

"Şarap ve İşletmecilik Enstitüsü'nü bitirdim, Paris'te."

"Çok güzel bir okul, kutlarım."

"İyi bir okul ama bence yeterli değil. Bordeaux'da bir okul var, bakalım, zaman bulabilirsem gitmeyi düşünüyorum."

Yorgundum, dinlenmem gerekiyordu, işi doğru götüremiyordum artık. Müge'yle konuşurken hata yapmış, Yurdal'ı ise yanlış anlamıştım. Sesi biraz yüksek çıktı diye egoma yenilmiştim, karşısına geçip bir ton laf edeceğime durup anlamaya çalışmalıydım oysa. Ne olduğunu bilemediğim zihinsel bir sorunu vardı adamın; çok zor bir işi çok iyi yapan ama çocukların bile kolaylıkla yapabileceği işlerde beceriksiz olan dahilere benziyordu. Ondan beklenenleri bir şekilde yerine getiriyordu herhalde, yoksa böyle bir yerin müdürlüğünü yaptırmazlardı adama. Salon kapısından geldiğine göre tuvaletlerin karşısındaki koridorda olmalıydı odası, gelip gidenlerle hiç ilgilenmiyordu belli ki.

Konuşmanın bir yararı yoktu ama adisyonlar gelene dek bekleyecektim nasılsa. "Yurdal Bey, siz biliyorsunuzdur, *Cabernet Merlot* nasıl bir şarap?" diye sordum. Birden öyle değişti ki adam, benimle dalga geçtiğini, hatta karşı bir hamleyle duygularımı yönlendirmek istediğini düşünmedim değil. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı; o sarsak, buzda yürümeye çalışıyormuş gibi güvensiz halinden eser kalmamıştı:

"Hangi *Cabernet*? *Sauvignon* mu, *Franc* mı?"

"Bilmiyorum, *Cabernet Merlot* diye geçti laf arasında."

"Harman bir şarap. Genellikle *Cabernet Sauvignon* ve *Merlot* üzümüyle yapılır. İsterseniz güçlü, kompleks, ahenkli ve uzun şarapları olan birkaç şato tavsiye edebilirim."

"Pahalı mıdır?"

"Üreticisine ve yılına bağlı. Şişesi on dolar olan da var, on bin dolar olan da."

"Bir şişesi mi on bin dolar?"

"Evet ama market fiyatı bu. Müzayedelerde şişesi iki yüz bin dolara satılan da var."

Ara sıra eve dönerken tütün almak için mahalledeki tekel bayisine uğradığımda fiyatı uygun bir şarabı gözüme kestirip akşamları bir iki kadeh içtiğim oluyordu ama güçlü, kompleks, ahenkli ve uzun mu diye merak etmemiştim hiç. Zaten etmemeliydim, müzayedelerde satıldığını söylediği şarabın bir şişesiyle iki yeni daire alınırdı bizim mahalleden. Fikret'in evindeki sehpada duran şişenin markasını söyledim. Hoşuna gitmemiş gibi yüzünü buruşturdu:

"Nereden buldunuz onu? Ev yapımı Melnik şaraplarından. Yüz-iki yüz dolara şarap turuna çıkmış turistlere satmaya çalışırlar, ne denk getirirlerse."

"İyi bir şarap değil mi?"

"Belli olmaz ki... Ev yapımı şarapları toplayıp etiketliyorlar; bir şişesi çok iyi, hemen yanındaki çok kötü olabilir. Dudakları, dili filan acayip boyar."

"Nasıl boyar?"

"Gövdeli hissi yaratmak için sıkmadan önce on beş-yirmi gün kabukta bekletiyorlar bunu, mayşe kararıp gidiyor iyice. Filtreden filan da geçirmiyorlar. Böyle dudaklarınız, diliniz, hatta dişleriniz bile mosmor olur içtiğinizde."

"Bu akşam yarım şişe içsem mesela, ne kadar sürer bu morluk?"

"Sabah bol su içip sık sık ağzınızı çalkalarsanız öğleye kadar geçer."

"Çalkalamazsam?"

"Bir şeyler yiyip içtikçe bir iki günde geçer kendiliğinden."

"Diyelim ki iki gün hiçbir şey yiyip içmedim. Kendiliğinden geçer mi yine?"

"Bilmem... Geçmez herhalde."

Doktor, "Gözbebekleri ve diline baktım..." derken iki eliyle ağzını açmıştı Fikret'in, ne dilinde ne de dişlerinde morluk vardı. Şarabı Cobaltblue içti demek ki, sehpadaki kadeh de onun kadehi. Silmediyse parmak izi karşılaştırmasında belli olur mutlaka, kadehteki izlerin Fikret'e ait olup olmadığını kontrol etmeliyim rapor çıktığında. Dibinde tortu vardı kadehin, DNA örneği alınabilir mi acaba tortudan? Alınsa bile kiminle karşılaştırılacak? Cobaltblue'nun kim olduğunu bulamazsam hiçbir işe yaramaz.

"Kusura bakmayın, beklettim," dedi Müge'nin sesi. Döndüm, elindeki birkaç belgeyi kontrol ederek sıraya sokuyordu hemen yanımda.

"Nami Bey erken çıktı da bugün, uzun sürdü biraz."

"Önemli değil, oturun lütfen."

Elindeki fişleri ve adisyonları önüme koyup Yurdal'ın yanına oturdu. İki fiş, iki de adisyon vardı; fişlerden biri yirmi kırk bir saatli, dört yüz altmış lira, diğeri yirmi bir sıfır üç saatli, doksan beş lira.

"Söylediğiniz on beş dakikalık dilimde hiç fiş yok. En yakın bu ikisi vardı."

"Anladım. Bu doksan beş liralık fişi anımsıyor musunuz, kime ait?"

"Hayır ama B7'de oturmuşlar, bahçedeki büyük masalardan. Adisyona bakarsanız, dört-beş kişilik bir grupmuş o."

Adisyonuna baktım fişin; iki kola, bir enerji içeceği, iki su, iki pizza, bir makarna, bir salata. Doğru söylüyordu kız, en

az dört kişilik bir hesap bu. Dört yüz altmış liralık fişin adisyonuna baktım; bir şarap, bir biftek.

"Bu biftekle şarap kimin?"

"Mert Bey'in. Kendisi sürekli misafirlerimizdendir."

"Yalnız mıydı Mert Bey?"

"Evet."

Doğrulup arkama yaslandım. Çekiştirebileceğim ucu kalmamıştı ipin, kamera olmadığını gördüğümde zor olacağını anlamıştım zaten. Biraz şansım olsaydı sürekli gelen müşterilerden biri çıkar, Müge de anımsardı kim olduğunu. Sürekli gelmese bile hesabı kredi kartıyla ödemiş olsa tamamdı iş. Şu doksan beş liralık hesap ödeyen gruptan biri bile olabilir; arkadaşlarıyla otururken bir yandan Fikret'le ICQ'da sohbet etmiş, kalktıklarında ayrılıp Moda'ya gitmiştir. Belki de başka bir grupla birlikte oturuyordu, Fikret'le sohbet ettikten sonra izin isteyip kalktı masadan, arkadaşları kaldı burada.

Fikret ölürken Cobaltblue'nun da evde olduğundan emindim artık. Şahap'ın söylediği gibi bir kazayla ölmüştü Fikret. Önce ne yapacağını bilememiş, sonra kendini kurtarmak için evdeki bütün izlerini silmişti kadın. ICQ kayıtlarının evden çıkmadan yarım saat önce silinmiş olması ele vermişti onu, bir de şarabı kendi içtiği halde Fikret içmiş gibi ortada bırakması. Bu kadar dikkatliyken neden şarabı ortada bırakmıştı? Neden öteberiyi koyduğu poşete atıp kurtulmamıştı şaraptan?

Belki dili, dişleri filan boyamayan başka bir şişe daha vardı, iki şişe şarap içmişlerdi o gece. İlk şişe bittikten sonra ikinci şişe açılmış ama Fikret bu şişeden içmediği için boyanmamıştı ağzı. Otopside Fikret'in midesinden şarap çıkmasına rağmen evde hiç şarap olmadığında şüphe çekeceğini düşünmüş olabilirdi kadın. Boş şişeyi poşete koyup yarısı dolu olanı sehpada bırakmıştı bu yüzden.

Sabah Cobaltblue'nun bilgisayarının fatura bilgilerini istemek için İngiltere'ye gönderilecek yazıyı hazırlayacaktım. Sonra Fikret'in ev ve cep telefonu kayıtlarını isteyecek, son bir hafta kimlerle konuşup mesajlaştığına bakacaktım. Sonra da kardeşini çağırıp konuşacaktım, bakalım, var mıydı bildiği bir şey. Gelirken Fikret'in bilgisayarını getirmesini isteyecek, ne var ne yok bir baksın diye Enver'e teslim edecektim. Parmak izi karşılaştırma raporları öğleye gelmiş olurdu; şarap şişesi, kadeh ve bilgisayardaki parmak izlerini kontrol edecektim. Akşama doğru Adli Tıp raporu da gelirdi; midesinden şarap çıkıp çıkmadığına ve yara derinliğinin bıçak namlusundan uzun olup olmadığına bakacaktım. Yine de içimden bir ses bütün bunlardan hiçbir şey çıkmayacağını, boşa kürek çektiğimi söylüyordu bana. Bir şey daha yapacaktım, neydi o? Sabah şunu da yapayım, çok da iş birikti sabaha demiştim, neydi? O çok güvendiğim belleğime ne oldu? Yorgunluktan mı?

Sadece bir şekilde bulabilirdim kadını, Fikret'le sohbet ettiği dizüstü bilgisayarı açıp internete bağlanırsa... Hiç umudum yoktu gerçi, kendisini ele verecek her şey için önlem almaya çalışmıştı kadın. Kimbilir, farkında olmadığım başka ne önlemler almıştı, internete filan bağlanmazdı o bilgisayarla. Elimdeki adisyonu masanın üstüne bıraktım. Müge pes ettiğimi anlamıştı, defolup gitse şu herif, diye düşünüyordu herhalde. Yurdal önceki haline dönmüştü, gözleri tuzluğa sabitlenmişti bu kez, hafif hafif sallanıyordu yine. Kalkmayı düşünüyordum ki dışarıda bir bağırış koptu. Yurdal dalgın bir sesle, "Gol oldu," dedi, gözleri tuzluktaydı hâlâ. Diğer masalarda oturanlardan ayağa kalkıp birbirini kutlayanlar, komşu masalara laf atanlar oldu. Telefonum çalıyordu, baktım, Enver arıyor. Yakaladı mı yoksa bilgisayarı?

"Enver'im, var mı bir haber?"

"Sizin cihaz internete çıktı da amirim, haber vereyim dedim."

"Vallahi mi diyorsun? Adresi belli mi?"

"Şimdi aldım Telekom'dan, Caddebostan yine."

"Hadi ya! Inn Ziva Kafe'deyim ben şu an."

"Çok yakın o zaman size; Ogün Sokak, yirmi sekiz numara, Karakedi Apartmanı, daire yedi. İskele Sokak'tan girince soldan ikinci bina."

"Ogün Sokak dedin, değil mi?"

"Ogün Sokak, evet. İnternet hattı Yağız Sonder üzerine."

"Yağız Sonder. Tamamdır, gidiyorum şimdi."

"Kilitleyebilirim isterseniz cihazı, kaçak maç yayını veren bir sitede şimdi."

"Yok kilitleme, şüphe uyandıracak bir şey yapmayalım."

"Tamamdır amirim, kolay gelsin size."

"Çok sağ ol Enver'im, görüşürüz."

Telefonu cebime koyup Ogün Sokak'ın nerede olduğunu sordum Müge'ye. Elli metre kadar yukarıda, soldaymış. Teşekkür edip kalktım, kapıya doğru yürümeye başladım. Bu kez uğurlamak için peşimden gelmedi kız.

On Üçüncü Bölüm

Silindir şapkalı görevli kapıyı açtı, dışarıya çıktım. Hiç boş yer kalmamıştı park yerinde. Sokakta farları açık bir araba duruyordu, biri indi arabadan, "Beyefendi, aracınız var mıydı?" diye sordu. Valeymiş, "Yok," dedim, arabaya binip geri geri giderek binanın öbür tarafındaki ara sokağa girdi. Yukarıya doğru yürümeye başladım. Ne kadar sakin ortalık, tek tük araba geçiyor sokaktan, ara sıra açık pencerelerden, balkon kapılarından "Hadi! Vur be! Ah be!" sesleri geliyor. "Sola dönülmez" levhası var ileride, Ogün Sokak'ın girişi herhalde. Daha da yukarıdaki kebapçının önüne park ettiğim aracı görmeye çalıştım, evet, duruyordu orada.

Sokaklar, evler ışıl ışıl. Çoğu evde masaya oturulmuştur şimdi, güle oynaya yemek yiyorlardır. Polis kolejindeyken gün çabuk geçerdi; dersler, etütler derken akşam oluverirdi birden. Hep birlikte yerdik akşam yemeğini. Sonra kimileri ödev yapar kimileri oyun oynar kimileri televizyon seyrederdi, gece geçmek bilmezdi bir türlü. Yemekhanede, yatakhanede, koridorlarda, tuvaletlerde insana biraz sonra kör

olacakmış hissi veren ölgün ışıklı floresan lambalar vardı, elimi siper edip korumaya çalışırdım gözlerimi.

Bazen akşama doğru Hakan'la etütten kaçıp Fıstıkağacı'na gider, kız lisesinin dağılmasını beklerdik. Hepsinin burnu bir karış havadaydı, hiç yüz vermezlerdi bize. Birkaçının peşine düşüp gidebildiğimiz kadar takip eder, sonra geriye dönerdik. Evlerin ışıkları yanmaya başlardı o zaman, ışıl ışıl olurdu evler. İçlerini göremesek de bilirdik; anne, baba, çoluk çocuk sıcacık evde hep birlikte sofraya oturmuşlar, neşeyle yemeklerini yiyorlardı. Sahile inip bir banka oturur, evlerin ışıklarına bakarak sigara içerdik. Herkes sevdikleriyle bir arada ve mutluydu, güzeldi hayatları; bir biz böyle yalnız ve mutsuzduk, öyle sanıyorduk o zaman.

Ogün Sokak'a girdim. Soldan ikinci bina, yirmi sekiz numara, bu olmalı. Girişi yandanmış, bahçe kapısını açıp bina girişine doğru ilerledim. Kapı önündeki soluk ışığın altında elli yaşlarında bir adam merdivene yığdığı çöp torbalarını daha büyük bir torbanın içine tıkıştırıyordu. Bahçeye girdiğimi fark edince doğrulup bana bakmaya başladı, apartmandan biri olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu herhalde. Biraz daha yaklaşınca kapının üstündeki camda apartmanın adını gördüm, tamam, burası.

"Polis. Apartman görevlisi misin sen?"

"Buyurun, ne vardı?"

"Yedi numarada Yağız Sonder diye biri oturuyormuş."

"Evet."

"Bu Yağız Sonder'in karısının adı ne?"

"Karısı yok ki onun. Öğrenci onlar, iki çocuk kalıyorlar."

"Öğrenci mi?.. İkisi de erkek mi?"

"Erkek."

"Kaç yaşında bunlar?"

"On dokuz, yirmi filandır anca."

"Gel bakayım benimle."

Apartınana girmek üzereyken evlerden, sokaklardan bir bağırış çığırış daha yükseldi. Bu seferki çok daha şiddetliydi, bir-bir oldu demek ki. Üçüncü kattaymış yedi numara, asansörle çıkıp kapıyı çaldık. Gençten bir çocuk açtı kapıyı, bir apartman görevlisine bir bana baktı. Maçı anlatan spikerin kesik kesik sesi geliyordu içeriden.

"Polis. Yağız sen misin?"

"Yağız maça gitti. Atakan ben."

"Şu maç seyrettiğin bilgisayarı getir bakalım Atakan."

"Tamam."

İçeriye gitti, spikerin sesi kesildi hemen. Bir dakika ya geçti ya geçmedi, kapıya geldi tekrar. Elindeki dizüstü bilgisayarı bana uzattı.

"Hanginize ait bu bilgisayar? Senin mi, Yağız'ın mı?"

"Valla suç olduğunu bilmiyordum ben."

"Neyin suç olduğunu bilmiyordun?"

"Maç seyrediyordum linkten."

"Ya bırak maçı, senin mi bu bilgisayar?"

"Yağız bulmuş, bana verdi."

"Nereden bulmuş?"

"Sokak başındaki çöp konteynerinden."

"Ne zaman?"

"Evvelsi gün."

"Cuma günü mü bulmuş?"

"Evet. Caddeye çıkmıştı akşam, dönerken bulmuş."

"Saat kaçta bulmuş tam olarak?"

"Tam saatini bilmiyorum. Dokuz-dokuz buçuk gibi geldi eve. Gelirken buldum, dedi."

Cuma günü dokuz-dokuz buçuk gibi nasıl bulmuş olabilir, bir yanlışlık var bunda. Yağız'ın cep telefonu olup olmadığını sordum, varmış. Telefonumu çıkardım cebimden, "Söyle numarasını," dedim. "Bir dakika," deyip içeriye gitti. Kendi telefonunu getirip rehberinden bakarak numara-

sını söyledi. Aradım, çalıyor ama açılmıyordu telefon. Biraz bekledim, gürültüden duymuyordu herhalde, devre arasında arayabilirdim tekrar. Kapatıp Atakan'a döndüm:

"Atakan, iyi düşün. Yağız bu bilgisayarı kesin cuma günü mü getirdi?"

"Evet, cuma günü getirdi. Hatta güç kablosu yoktu, dün gidip Kadıköy'den kablo aldım."

"Yağız'ın eve geldiği saatten emin misin? Dokuz-dokuz buçuk arası mı?"

"O saatlerde gelir hep. Dokuz buçuktan sonra babası ev telefonundan arayıp kontrol ediyor, dışarıda mı diye."

"Bir şey değiştirdin mi bilgisayarda? Format filan attın mı?"

"Bir şey yapmadım. Dili İngilizceymiş, Türkçeye çevirdim sadece. Sahibi yabancıymış galiba, klavyesinde Türkçe karakterler yok."

"Bak Atakan, bir suçla bağlantısı olduğu için bilgisayara el koymak zorundayım. Özel bir şeyin var mı içinde; fotoğraf, video ya da başka bir şey?"

"Yok. Mail hesabını tanıtmıştım yalnız..."

"Merak etme, hesabını kaldırırız. Hadi iyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Asansörle inerken apartman görevlisi, "Çok iyi çocuklardır bunlar. Yağız biraz gezer tozar ama Atakan evden çıkmaz, ders çalışır hep," dedi. Atakan nasıl çıksın evden, zengin çocuğun yanındaki gariban ev arkadaşı o. İstemez mi o da maça gitsin, Cadde'ye çıksın, kızlarla takılsın; kiranın kendisine düşen kısmını bile ödeyemiyor, eksikleniyordur Yağız'a karşı. Çöpten bulunmuş bilgisayarı bile çok görüyor ona hayat.

Apartmandan çıktık, bahçe kapısına kadar yanımda geldi adam. "Hadi kolay gelsin," deyip sokak başına doğru yürümeye başladım.

Sabah ilk iş Kadir'i arayıp dosyayı büroya göndermesini

isteyecektim. Her şey değişmişti, dönülmez bir noktadaydım artık. Beş dakika öncesine dek Fikret'in bir fantezi oyunu sırasında kazayla öldüğünü düşünüyorken olayın bir cinayet olduğundan emindim şimdi. Kazayla ölmüş olsa Cobaltblue, Fikret'le sohbet ettiği bilgisayarı gece birden sonra çöpe atardı. Oysa akşam dokuz civarında atmıştı, yani Fikret'in evine gitmek için Inn Ziva'dan çıktıktan sonra. Her kimse bu Cobaltblue, Fikret'in evine giderken onu öldüreceğini biliyordu.

Demek ki bu yüzden kendini bu kadar iyi saklayabildi, bütün ayrıntıları baştan düşündüğü için. Birbirlerini tanıdıkları kesin, Fikret'in bilgisayarında daha önce sohbet ettiklerine ilişkin bir kayıt olmasa da çoktandır görüştükleri ortada. Bir nedenle Fikret'i öldürmek istiyor kadın. Gidip ikinci el bir bilgisayar satın alıyor. Bilgisayara ICQ yükleyip cuma akşamı sekiz buçukta Inn Ziva'ya geliyor. Oturup Fikret'e bir mesaj gönderiyor. Evden mesaj gönderse bulunacağını tahmin ediyor olmalı; pek sık gitmediği, kalabalık, kamerası olmayan bir yerden göndermeli ki takip edilemesin. Fikret cevap verince sohbete devam ediyorlar. Evine davet etmesi için yönlendiriyor Fikret'i, onun da konuşmak istediği bir mesele var zaten. Dokuza çeyrek varken Inn Ziva'dan çıkıp bir taksiye biniyor. Hayır, taksideyken bilgisayarı çöpe atması dikkat çeker, arabası var, arabasına biniyor. Bilgisayarı, İskele Sokak'taki bir çöp konteynerine atıp Bağdat Caddesi'ne çıkıyor. Bilgisayarı nereye atacağını bile önceden planlamıştır, çevresinde kamera olmayan bir yerdir, kesin.

Sokak başında durmuş, Yağız'ın, bilgisayarı hangi konteynerden bulmuş olabileceğini kestirmeye çalışırken telefonum çaldı. Biraz önce aradığım numara bu, Yağız:

"Alo."

"İyi akşamlar, Yağız ben. Atakan aradı da beni, bilgisayarı sormuşsunuz galiba."

"Yağız, sen bu bilgisayarı cuma akşamı mı buldun?"

"Cuma akşamı, evet. Bizim sokağın girişindeki çöp konteynerinde."

"İskele Sokak'tan Ogün Sokak'a girerken mi?"

"Evet. Üç konteyner var orada, en sağdakinde."

"Saat kaçta buldun?"

"Dokuz buçuğa geliyordu. Dokuz çeyrekle buçuk arasıdır."

"Ne arıyordun sen çöpte?"

"Pet şişe vardı elimde, onu atacaktım. Bir baktım, siyah bir poşetin içinde bilgisayar var, en üstte. Aldım ben de."

"Başka bir şey var mıydı poşette?"

"Sadece bilgisayar vardı."

"Poşet nerede şimdi? Evde mi?"

"Yok, bilgisayarı alıp poşeti attım geri."

"İyi halt ettin," diyecektim ama bir bağırış çığırış koptu tekrar. "Aha, golü kaçırdım," dedi Yağız, rahat konuşabilmek için tribünden çıkıp gürültünün daha az olduğu arka tarafta bir yerden aramıştı herhalde. Poşeti sormuştum ama boşa olduğunu biliyordum, üstünde parmak izi bırakmayacağı belliydi kadının. "Aklına bir şey gelirse ara," deyip kapattım telefonu. Açlıktan midem bulanmaya başlamıştı, hemen bir şeyler yemeliydim.

Yağız'ın söylediği çöp konteynerleri köşedeki binanın İskele Sokak tarafındaydı. Apartman girişine, duvarlara, yandaki büfenin sağına soluna, sokağın karşısındaki binalara baktım iyice, tahmin ettiğim gibi hiç kamera görünmüyordu çevrede. Inn Ziva'ya dönüp bilgisayarı göstersem mi diye geçti aklımdan, belki bahçedeki garsonlardan birinin dikkatini çekmiştir. Ne dikkatini çekecek, herkesinki gibi siyah bir bilgisayar, hiçbir farklılığı yok.

Büyük olasılıkla bir şey çıkmayacaktı ama yine de sabah bir baktırsam iyi olurdu. Belki kendini ele verecek bir şeyler yükleyip sonra da kaldırmıştır, silse bile bulur çocuk-

lar. Hiç mi hata yapmadı bu kadın, her şey planladığı gibi mi gitti?

Arabaya giderken sağda bir dürümcü gördüm, camına "Urfa Dürüm, Ayran, 5 YTL" yazılı bir kâğıt yapıştırmışlardı. Küçücük bir dükkân; içeride üç masa var, iki masa da dışarıda, hiç müşteri yok. Elindeki telefona dalmış bir garson oturuyor içeride, tezgâhın arkasında tel fırçayla mangal temizleyen bir de usta var; maç sonu kafelerden çıkacak kalabalıkta adrenalinden karnı acıkmış, ucuz yer arayan birileri olur diye bekliyorlar. Tezgâhın altındaki camekânlı dolapta duran şişlere şöyle bir baktım, eh, temiz gibi.

Dışarıdaki sandalyelerden birine oturup bilgisayarı masanın üstüne koydum. Garson, oturduğumu görünce "Bu da nereden çıktı şimdi?" der gibi bir bakışla kalktı, yanıma gelip ne istediğimi sordu. Her gün sabahın köründen gece yarılarına dek burada olmak bıktırmış çocuğu. Bir Urfa dürüm bir de ayran söyledim. İçeriye girecekken kol kola önümüzden geçen iki kıza takıldı gözü ama her akşam gelip geçen kızlara bakıp bakıp yutkunmak da bıktırmış olmalı ki çok da ilgilenmeden işine döndü yine. Ah, "Cadde kızları", saçlar, makyajlar yapılmış, taytlar, mini etekler giyilmiş, oyuncak bebek gibiler. Aşağıda bir bara gidiyorlar herhalde.

Evet ya, Barbican'ı aratacaktım ICQ'da ben, sabah büroda aratırım demiştim. Bilgisayarın kapağını açtım, uykudaymış, kendiliğinden açıldı ekran. Duvarkâğıdı Liv Tyler'ın iki-üç yıl önceki bir filminden alınma sivri kulaklı bir fotoğrafı, kesin Atakan'ın işidir bu. Birkaç müzik ve film klasörü, bir de "CV" adlı bir belge var masaüstünde. Belgeyi açtım, Atakan'ın iş başvurusuymuş; otellerde, restoranlarda yarı zamanlı iş arıyormuş çocuk. ICQ var mı diye programların arasına baktım, yok. Çöpe atmadan önce kaldırmıştır tabii kadın.

Garson geldi tekrar, soğan isteyip istemediğimi sordu. İstediğimi söyledim. Kablosuz bağlantı olup olmadığını sor-

dum ben de. Yokmuş ama yandaki şarap evinin şifresini biliyormuş, çekiyormuş buradan. Şifreyi alıp bağlandım. ICQ programını indirip kurmayı düşünüyordum ama tekrar kurunca inceleme sırasında sorun çıkarabileceği aklıma geldi. Telefonumu çıkarıp Enver'i aradım. Bataryası da bitmek üzere telefonun, şarj cihazı var mıdır ki burada?

"Amirim, şahsı buldunuz herhalde."

"Yok Enver'im, çöpe atmış bilgisayarı, öğrenci çocuklar bulmuş. Baktım şimdi programlarda ICQ var mı diye, yok. Sen bir baksana, kaldırmış mı, ne yapmış?"

"Amirim, çıkmıştım ben, duraktayım. Döneyim isterseniz."

"Ha, çıktın mı? Mali Şube'nin işi bitti demek."

"Yok, yarın devam edelim, deyip gittiler. Çıktım ben de."

"Dönme o zaman. Ben buna tekrar ICQ kursam incelemede sorun çıkarır mı sana?"

"Çıkarmaz ama isterseniz bir şey yapmayın şimdilik."

"Tamam Enver'im, yarın görüşürüz. İyi akşamlar."

"Görüşürüz amirim, iyi akşamlar."

Haklıydı. Bilmediğim bir iş, yeniden kurulduğunda önceki kurulumun hesabını filan sıfırlıyor olabilir, yarın baksın Enver. Garson dürüm ve ayranı getirdi. Telefonu gösterip, şarj cihazı var mı, diye sordum. Şansıma onunkiyle aynı markaymış. Telefonu alıp içeriye götürdü, şarj cihazını takıp kasanın bulunduğu masaya koydu. Beş on dakika dursa yeter, nasılsa birazdan dönerim eve. Aslında bir de kahve içebilirim burada. İkinci devre yeni başlamıştır, kaçacak zaman var daha. Şu dürümü bitireyim önce.

Tamam, ICQ kurmayayım ama internette aratabilirim, sağda solda kullanıyordur belki bu rumuzu. Tarayıcıyı açıp arama motoru sayfasına girdim. Kutuya "Barbican" yazıp arattım. Listelenen sonuçlara şöyle bir baktım; hiç rumuza benzer bir şey yok, Barbican Centre diye bir yerle ilgili sayfalar hep. Pek Türkçe sayfa da yok, olanlar da Avrupa'ya tur

düzenleyen seyahat şirketlerinin siteleri. Londra'da görülmesi gereken önemli yerlerden biriymiş. Sanat merkeziymiş; tiyatro, sinema, sergi, dans, konser ve konferans salonları, restoranlar, kafeler, kütüphaneler, hepsi bir aradaymış. Binlerce sayfa var, tek tek bakarak bir yere varamayacağımı anlayınca yanına "Barbican" yazıp "rumuz, uye, nickname, member" sözcükleriyle ayrı ayrı arattım; yine bir şey yok, hep sanat merkezi.

Rumuz değil, Cobaltblue'nun kadına yakıştırdığı bir lakap herhalde bu. Nasıl geçmişti sohbette? Fikret, "Seninki yok galiba," diye yazmış, Cobaltblue, "Yok. Barbican'la toplantıya gitti," diye cevap vermiş. Fikret, kim olduğunu biliyormuş ki "Barbican kim?" diye sormamış, "Yarın gelsene, şu meseleyi konuşalım," diye devam etmiş. Garip. Cobaltblue'nun kocasının toplantıya birlikte gittiği kadını Fikret niye tanısın, niye ilgilensin kadınla?

"Barbican'la toplantıya gitti." Böyle yazmış ama "Barbican'daki yetkililerle toplantı yapmaya gitti," demek istemiş olabilir mi? Belki Cobaltblue'nun kocası da sanatla ilgili biridir, ressamdır belki o da. Barbican'da sergi salonu varmış, sergi açmak için görüşmeye gitti belki adam. Bir iş daha çıktı sabaha; Barbican'a, cuma günü bir Türk ressamla toplantı yapılıp yapılmadığı, yapıldıysa ressamın kim olduğu bilgilerinin istendiği bir yazı gönderilecek.

Ama kadın, Fikret'i öldürmeye önceden karar vermiş, kocasının Barbican'a gittiğini yazar mı açık açık? Bu kadar önlem almış, her şeye dikkat etmiş, böyle bir hata yapması mümkün mü? Evet, Fikret'in bilgisayarındaki kendisini ele verecek şeyleri silmiş ama silse de bulunabileceğini düşünerek atıp kurtulabileceği ikinci el bir bilgisayarla iletişim kurmayı akıl etmiş. Sildiklerine ulaşılabileceğini tahmin ediyorsa neden Barbican'dan söz etsin?

O an yazıp da sonrasında fark ettiği bir hata olabilir mi

bu? Belki de Fikret'in bilgisayarını bu yüzden temizledi, Barbican'dan söz ederek hata yaptığını fark ettiği için. Yok, biliyordur herhalde silinse de bir yerlerde durduğunu, sohbet sırasında kendisini ele verecek bir sözcük bile yazılmış olsa Fikret'i öldürmekten vazgeçer ya da ertelerdi. Hayatın cilvesi işte; Fikret, kadınla sohbet ederken adıyla hitap etmiş olsa yaşıyor olabilirdi şu an.

Yalan söylemiştir kadın. Fikret, "Seninki yok galiba," dediğinde sadece "Yok," diye cevap verse Fikret belki "Nereye gitti?" diye soracak, ardından başka sorular gelecek, sohbet uzayacaktı. Planlamadığı şeyler söylemek istemiyorsa sohbeti kısa tutmalıydı. Barbican'la toplantıya gittiğini baştan söylediğinde Fikret'in bununla ilgili başka bir şey sormayacağını tahmin ediyordu demek ki. Tabii ki Barbican'a filan gitmemişti kocası. Nereye gitmişti peki? Bir yere gitmiş olmalı adam, kocası evdeyken akşamın bir vakti Fikret'in evine gidip gece birlere, ikilere kadar orada kalacak değil ya.

Kocasının Barbican'a gittiğini söylediğinde Fikret'in başka soru sormayacağını tahmin ediyorsa bu alışılmış bir şey demek ki. Adam sürekli Londra'ya gidip gelen birisi, Fikret de bunu bildiği için "Barbican'la toplantıya gitti," dediğinde başka soru sormayacağını umuyor. Öyleyse Londra'daki sanat merkezleri ve galerilerle bağlantıları var adamın, Barbican'la olmasa da Londra'daki başka bir yerle toplantısı olabilir. "Yarın dönüyor," dediğine göre cumartesi günkü uçaklardan biriyle dönmüştür.

Bilgisayarı alıp içeriye girdim. Tezgâhtaki usta hesap ödeyeceğimi sanıp kasaya geldi, telefon edeceğimi söyleyince yerine döndü tekrar. Bilgisayarı masaya bıraktım. Telefon yerdeki prize bağlı ama biraz eğilirsem şarjı çıkarmadan konuşabilirim. Nihal Komiser'i aradım. Kapalı telefonu, onun da şarjı bitti herhalde. Yok, mesaisi bitti bunların, ka-

patmış olabilir telefonu. Kimbilir, ne angaryalar için arıyorlardır kızcağızı, telefonu kapatıyordur mesai bitince. Demet Komiser vardı bir de, onu arasam mı? Gündüz alandaydı o da, çıkmıştır herhalde. Bir arayayım bakalım, maça gidenlerden birinin yerine mesaiye kalmış olabilir belki. Çıktıysa da alandaki birinin telefonunu alırım.

"Efendim."

"Demet Komiser'im, Cinayet Büro, Başkomiser Nedim ben. Bugün aramıştım sizi."

"Evet başkomiserim."

"Bu saatte aradım ama görevde değilseniz yarın da arayabilirim."

"Görevdeyim başkomiserim, buyurun."

"Dün Londra'dan İstanbul'a kaç sefer varmış, bakabilir misiniz?"

"Bakıyorum hemen. Dün dediniz, değil mi?"

"Evet, on altı Nisan tarihli Londra-İstanbul seferleri."

"Üç sefer görünüyor. Türk Hava Yolları uçağı on üçte inmiş. British Airways uçağı on beş sıfır beşte inmiş. Yine Türk Hava Yolları uçağı on dokuz on beşte inmiş."

"On üçte inen Türk Hava Yolları uçağında kaç yolcu varmış?"

"Yüz elli dört."

"Demet Komiser'im, çok işiniz vardır ama bu uçaktaki otuz ila elli yaş arası, Türk vatandaşı, erkek yolcuların listesini çıkarabilir miyiz?"

"Otuz ila elli yaş arası, Türk vatandaşı, erkek... Her biri için ayrı arama yapmam gerekiyor, beş on dakika sürer. Kapatın isterseniz, ben sizi arayayım."

"Aramanıza gerek yok. Listeyi yazıcıdan çıkartıp İskele Karakolu'na faks çekebilir misiniz, Kadıköy'deki?"

"Elbette. Koltuk numarası filan gerekiyor mu listede?"

"Yok yok, adı soyadı, bir de kimlik numarası yeterli."

"Tamam, birazdan gönderirim faksı."

"Çok teşekkür ederim Demet Komiser'im. Kolay gelsin."

"Sağ olun başkomiserim, size de."

İskele Karakolu dedim ama Kadir stattadır şimdi. Karakolda birileri vardır herhalde, haber vereyim de yanlış geldi sanıp faksı çöpe filan atmasınlar.

Garson elindeki telefonu bırakmış, dikkatlice bana bakıyordu. Eğilince pardösümün önü açılmıştı, bir düğmesini iliklerdim ki koltuk altım görünmesin. Tezgâhın iç tarafındaki taburede oturan usta ayağa kalkıp "Başkomiserim, ayakta kalmayın, oturun isterseniz," dedi. Yazar kasanın bulunduğu masadaki sandalyeyi işaret ediyordu, "Yok, dışarıya çıkacağım şimdi, rahatsız olmayın siz," dedim. Telefon defterinden karakolun numarasını bulup aradım.

"İskele Karakolu."

"Cinayet Büro, Başkomiser Nedim ben."

"Amirim, buyurun. Tuncay ben, sabah görüşmüştük."

"Tuncay'ım, kolay gelsin. Sana mı bıraktılar tekkeyi?"

"Piyango bana vurdu amirim, kaldık burada."

"Tuncay, on beş-yirmi dakika içinde Atatürk Havaalanı'ndan bir faks gelecek oraya. Yolcu listesi istedim, gelince haber versene bana."

"Başüstüne amirim, ararın hemen."

"Numaram çıktı, değil mi?"

"Çıktı, çıktı."

"Tamam, hadi görüşürüz."

"Görüşürüz amirim."

Telefonu masanın üstüne koydum tekrar. Türk kahvesi var mı, diye sordum, yokmuş. Nasıl da kahve çektiydi canım, bilgisayarı alıp dışarıya çıkarken garson aşağıdaki kafeden getirebileceğini söyledi ama istemedim. Dışarıya çıkıp oturdum. Tarayıcıda bir İstanbul haritası açıp Kadıköy ilçesini baştan sona görebileceğim şekilde büyüttüm.

Fikret'le ICQ'da sohbet etmek için neden bu sokakta bir yer seçti kadın? Moda Caddesi'nde bir yere otursa Fikret'in evine daha çabuk gidebilirdi, neden burası?

Belki de Fikret'in kendisine cevap verip vermeyeceğini bilmiyordu; evden çıkıp buraya gelecek, Fikret'e mesaj gönderip iletişim kurmaya çalışacaktı. Kurabilirse Moda'ya gidecek, kuramazsa bir başka akşam tekrar denemek üzere eve dönecekti. Öyleyse yakında bir yerde oturuyor ya da yolunun üstü bir yer burası. Bağdat Caddesi üstündeki mahallelere baktım. Zordu, samanlıkta iğne arıyordum.

Demet Komiser, üç uçak indiğini söylediğinde ilk inen THY uçağındaki yolculardan ayrım yapmasını istemiştim. British Airways'le döneceğini düşünmüyordum zaten. Kadın, ICQ sohbetinde "Yarın dönüyor," demişti kocası için. Demek ki öğle saatlerinde inecekti adam, akşam inecek olsa cumartesi gündüz de gidebilirdi Fikret'in yanına. Gerçi öldürmek için gidiyordu, gündüz cesaret edemezdi buna. Üstelik planını cuma akşamına göre yaptığı için yalan söylemiş olabilirdi, belki daha sonra dönecekti adam. Ama yalanların kontrol edilebilecek tarafları çoğunlukla doğrudur; Fikret, kocasını tanıyorsa ve ne zaman döneceğini bilme olasılığı varsa yalancı durumuna düşmek istemez, doğru söylemiştir bu yüzden. Telefonum çalıyor, bilgisayarı alıp içeriye girdim. Kayıtlı olmayan bir cep telefonu numarası, Tuncay herhalde. Eğildim masanın üstüne yine:

"Efendim."

"Amirim, Tuncay ben. Sizin faks geldi."

"Hah, geldi mi? Senin iş durumun nasıl, müsait misin?"

"Maç sonuna kadar işim yok amirim. İskeleye çıkacağız sonra."

"İyi. Faksa bak bakalım, listede kaç kişi var?"

"Bir buçuk sayfa bu, altmış-yetmiş kişi kadar var. Bir saniye amirim, sayıyorum hemen."

"Yok, sayma. Şimdi listedeki herkesin GBT'sine bakacaksın, ilçesi Kadıköy olanlar kalacak, olmayanları çizeceksin."

"İlçesi Kadıköy olanlar kalacak."

"Kadıköy olanların da medeni durumuna bakıp bekârları çizeceksin, evli olanlar kalacak."

"İlçesi Kadıköy olup evli olanlar..."

"Evet. Kalanların mahallesini yanlarına yaz. Bitince ararsın beni."

"Başüstüne amirim."

"Sağ ol Tuncay'ım, hadi kolay gelsin sana."

"Sağ olun amirim."

Tuncay'la konuşurken bir gol daha olmuştu. Garsonun telefonuna mesaj geldi, "Alex atmış, iki-iki oldu," dedi ustasına. Saat yedi buçuğa geliyordu, yarım saate kalmaz arapsaçına dönerdi trafik. Cüzdanımı çıkarıp "Borcum ne kadar?" diye sordum ustaya, "Bu sefer bizden olsun başkomiserim," dedi adam. Yeni bir beş liralık vardı cüzdanda, masaya bırakıp telefonu ve bilgisayarı aldım, "Hadi size hayırlı işler," deyip çıktım dükkândan.

Arabaya binip Bağdat Caddesi'ne çıktım. İleriden tekrar sahil yoluna inip Caddebostan Parkı'nın önüne yanaştım. Burada bekleyecektim. İçimdeki ses kadının yaşadığı evin, yolun devamında bir yerlerde olduğunu söylüyordu, maç sonu trafiğine yakalansam bile daha rahat gidecektim buradan.

Nereye gidecektim? Tuncay arayacaktı birazdan, ne bulmasını bekliyordum listede? Cobaltblue'nun evli olup olmadığını bile bilmiyordum; Fikret'in "seninki" dediği kişi, kocası değil sevgilisi olabilir pekâlâ. Hadi evli olsun, kocasının Barbican'la toplantıya gittiğini söylemesinin yalan olduğunu düşünmeme rağmen Londra'dan döndüğünü nasıl varsaymıştım, başka bir yere de gitmiş olabilir adam. Londra'ya gitmiş olsa bile cumartesi döndüğünden nasıl emin olabilir-

dim; Fikret'in kendisini cuma akşamı davet etmesi için yalan söylemiş olamaz mı kadın? Cumartesi dönmüş olsun, ilk uçakla döndüğüne nasıl karar vermiştim peki; British Airways'le ya da akşam uçağıyla dönmüş olamaz mı? Belki Türk vatandaşı bile değildir kocası, belki de yabancı biriyle evli kadın. Zayıf önsezilerle oluşturduğum bu kıstaslardan biri bile yanlış olsa Tuncay'ın elindeki listeyle bir sonuca ulaşamazdım.

Ne arıyordum burada, neden eve gitmiyordum? Savcı gittiğinde bitmişti iş, herkes gibi çekip gitmek yerine neden zorlamıştım bu kadar? Anlamak mı istiyordum yine; Fikret'in, Aygece'nin, Cobaltblue'nun en derinlerindeki karanlığı görmek mi istiyordum? Bunun iyi bir şey olmadığını önceden biliyordum oysa.

On Dördüncü Bölüm

Pazar akşamıydı, maç vardı, yine de sıkışıktı sahil yolu. Arabaların, dolmuşların, otobüslerin içinde binlerce hayat akıp gidiyordu, kimi yalnız kimi çift kimi kalabalık. Parkta gezinenler, koşanlar, bir yerlere oturmuş sohbet edenler vardı. Yol boyunca uzanan ışıl ışıl evlerde binlerce hayat; yemek yiyenler, televizyon seyredenler, sevişenler, kavga edenler; kimi yakın kimi uzak, hepsi birer vaka olacak. "Kimse kendiliğinden ölmez, herkesi bir şey öldürür," derdi Marangoz, "araştırsan her ölünün bir katili vardır mutlaka."

Arabanın içinde sabahlara kadar ne çok beklemiştim böyle, hayır, işle ilgili olanları söylemiyorum, Ridade'yi görmek için. Ayrıldıktan sonra onu hiç tanımadığımı fark etmiştim, sadece bana gösterdiği kadar ve gösterdiği şekilde biliyordum hayatını. Ailesiyle arası nasıldı, arkadaşları nasıl insanlardı, yalnız kalıp da içindeki gerçek Ridade ortaya çıktığında nasıl biri oluyordu, anlamak için hiç çaba göstermemiştim. Belki gördüğünde konuşuruz, belki hâlâ istiyordur beni, belki tekrar bir araya geliriz diye değil, tanımak, bilmek, anlamak için; aksine onu izlediğimi fark etmesin diye epey uğraşmıştım.

Birlikteyken neden benimle olmak istediğini de pek düşünmemiştim. Yazgının, insanlara yaşamı boyunca bir iki kez sunduğu nadir armağanlardan biri gibiydi, nedenini düşünmeden kabullenmeyi tercih etmiştim. Ayrıldıktan sonra çok düşündüm; birlikte geçirdiğimiz her ânı, söylediği her sözü, bir şeyler anlatırken elinin havada salınışını, gülümsediğinde burnunun üst tarafının kırışmasını, hüznüne de neşesine de eşlik eden gözlerindeki o buruk hazzı, her şeyi. Yıllar sonra karşılaştığımızda evlendiğini, çocuklarının olduğunu söylemişti. Aradığını bulmuş muydu, mutlu muydu, mutsuz muydu, bilmiyorum. Yok, hayat öyle değil ki, biraz hüzün, biraz neşe, geçip gidiyor işte.

Tanıştığımız akşam ev telefonumu vermiştim. İstanbul'a döndükten altı gün sonra bir pazar sabahı aramıştı, akşam da aramış ama evde yokmuşum. Sesinde, nerelere gittin sen bakayım, der gibi bir sitem vardı, hoşuma gitmişti. Gazi Mahallesi'ne göreve gittiğimizi, gece on birde ancak dönebildiğimi söylediğimde şaka yollu "Tamam, affettim o zaman sizi," demişti. Öğleye doğru Üsküdar İskelesi'nde buluşup Çengelköy sahiline kahvaltı etmeye gitmiş, akşam vapura binip Eminönü'ne geçmiştik birlikte. Fatih'te, sınıf arkadaşı iki kızla birlikte okuluna yakın bir evde oturuyordu, kapısına kadar eşlik edip dönmüştüm geri.

Yol boyu onu düşünmüştüm dönerken. Çok güzeldi, kış günü bir yerden geçse bahar geldi sanılacak kadar güzel. Dikkat çekmekten hoşlanmadığı için makyaj yapmamış, dişiliğini öne çıkartacak şeyler giymemiş, saçlarını üstünkörü toplayıp bağlayıvermişti ama o eski kot pantolon nasıl da yakışmıştı ona. Burnu yere düşse eğilip almayacak kadar mağrur, herkesin bir değer olduğuna inanacak kadar da alçakgönüllüydü. Kendine has bir dünyada yaşıyordu; hiç tanımadığım yazarlardan, bilmediğim yönetmenlerden, adını bile duymadığım bestecilerden söz etmişti. Hayır, çok şey bildi-

ğini göstermek için değil, başucu kitaplarını, beğendiği filmleri, sevdiği şarkıları bilirsem onu daha iyi anlayacağını düşünüyordu.

Sonraki hafta sonu görevliydim, bir sonraki cumartesi tekrar buluştuk. *Esaretin Bedeli* diye bir film oynuyordu sinemalarda, o izlemiş ama benimle bir daha izleyebileceğini söyledi. Sinemadan çıktığımızda hava kararmıştı, vapura binmek için iskeleye gittiğimizde "O kadar yol gelip bir de geri dönüyorsunuz, üzülüyorum," deyip evine bırakmamı istemedi. Evet, beni düşündüğü için söylemişti ama ilişkimizi şekillendiren bir şey söylediğini çok sonra fark edebildim. Ne zaman buluşsak Üsküdar'a gelip sonra da yalnız döndü hep; yaşadığı evde, okulunda ya da arkadaşlarıyla birlikteyken pek göremedim onu.

Üçüncü buluşmamıza geç kaldım. Etiler Lisesi'nde çete kavgası çıkmış, bir çocuk döner bıçağıyla karşı gruptan birini öldürmüştü, eksik ifadelerin tamamlanması için cumartesi sabahı olay yerine gitmiştim. Öğleye kadar nasılsa dönerim diye haber vermemiştim, geç kalacağını anladığımda aradım ama arkadaşı açtı telefonu, çıkmış evden. İşimi olabildiğince çabuk halletmeye çalıştım, yine de Üsküdar'a döndüğümde buluşma saatinin üstünden iki saat geçmişti. Çoktan gitmiştir, diyordum, iskelede beklediğini görünce öyle şaşırdım ki yanına gittiğimde sarılıverdim birden. O da sarıldı bana, "Çok merak ettim sizi," dedi kulağıma, "eğer sarılmasaydınız böyle, haliniz haraptı."

O gün çok şeyler oldu. İlk aşkını o gün anlattı; birinci sınıftayken tanışmışlar, dışişleri istihbaratında çalışan bir polismiş o da. Bir dersin ödeviyle ilgili araştırma yaparken bilgisine başvurmak için randevu istemiş, öyle görüşmüşler ilk. Bir yıl sürmüş ilişkileri, aileler tanışmış, söz kesilmiş, nişana günler kala evli bir kadına âşık olduğunu anlamış adamın. O kadınla birlikte olamayacağını biliyormuş ama yine

de ayrılmış adamdan. Şimdi gülerek anlatsa da ayrıldıklarında çok acı çekmiş, uzun süre unutamamış.

Yanlış olduğunu bile bile "Şimdi karşılaşsanız ne hissedersiniz?" diye sormuştum o zaman. "Benim için bir önemi yok artık," diye cevap vermişti, altı aydır yurtdışında görev yapıyormuş zaten, karşılaşmaları mümkün değilmiş. Sonra yersiz bir şey söylediğini fark edip aklı hâlâ ondaymış gibi anlaşılınanın verdiği rahatsızlıkla "Ama hep benden konuşuyoruz. Peki, sizin ilk aşkınız kimdi?" diye sormuştu, "Daha önce hiç âşık olmamıştım," diye cevap vermiştim. Dondurmasını bitirmiş olmasına rağmen elindeki kaşığı dudaklarının arasına alıp gözlerime bakmış ama hemen kaçırmıştı gözlerini. Belli belirsiz bir gülümseme vardı yüzünde, bir de o zamanlar henüz tanımlayamadığım o buruk ifade.

Salacak'ta bir kafede oturuyorduk, hava kararmaya yakın kalkıp iskeleye doğru yürümeye başladık. Yolun yarısında bardaktan boşanırcasına bir yağmur bastırdı, koştuk ama iskeleye varana dek ikimiz de sırılsıklam olmuştuk. Daha karşıya geçecek, bir de tramvaya binecekti, bu kadar ıslanmışken gitmesine izin veremezdim. "Bana gidelim isterseniz, yarın dönersiniz," dedim. Başını öne eğip "Öyle yapayım bari," dedi.

Sabaha karşı uyuduk o gece. Çok güzel birkaç kadın tanımıştım ama çok yakından bakıldığında bile güzelliğini yitirmeyen kadın hiç tanımamıştım. Kendi ışığı vardı sanki, gecenin karanlığında yastığa yayılmış saçlarının çevrelediği yüzü nasıl da aydınlıktı. Neden durduğumu anlamak için gözlerini açıp bana bakmıştı. "Kara geceye doğmuş ay gibisin," demiştim, "nasıl da parlıyorsun." Gözlerimin içine bakıyordu, o buruk haz akıyordu gözlerinden. "Seni yansıtıyorum çünkü," diye fısıldamıştı. Kesik kesik çıkmıştı sesi, anlamadığımı sanıp "Beni böyle güzel yapan sensin," demişti sonra.

Eski evimizin bahçesinde evcilik oynadıkları çocukluk günlerini anlattı o gece. Biz taşındıktan sonra yeni sahipleri kapatmışlar bahçeyi, oynayamamışlar bir daha. Dayısından söz etti uzun uzun, rüyasında görüyormuş hâlâ. Birkaç gece önce görmüş yine, yatağı olmayan tel örgülü bir karyolaya bağlıymış dayısı. Kimse yokmuş yanında, yardım ister gibi Ridade'ye bakıyormuş. "Nasıl işkence ettiler, kimbilir?" deyip susmuştu. Ağlayacak gibiydi, sarılmıştım ama ne kadar teselli olabilirdi ki bu?

Sonraki iki hafta sonunda cuma akşamı gelip pazar akşamına dek bende kaldı. O evdeyken bir soruşturmaya gitmem gerekti, eşlerini işe gönderen kadınlar gibi uğurladı beni. Ben yokken biraz ders çalışmış, biraz evle ilgilenmiş, çeşit çeşit yemekler, salatalar yapmış. Akşama doğru ancak dönebildim, kapıda karşıladı geldiğimde, gün boyu beklemekten aç ve sabırsız. On gün sonra Kurban Bayramı'ydı, Afyon'a birlikte gitme planı yaptık. Sonraki cuma buluşacaktık yine ama babası hafta sonları bende kaldığını öğrenmiş, okuldan almakla tehdit etmiş. Artık bu şekilde buluşamayacağımızı söyleyince annemi aradım hemen, bayramda Ridade'yi istemeye gideceğimizi söyleyip ailesine haber vermesini istedim. Zil takıp oynamadığı kaldı annemin.

Bayramda söz yüzüklerini taktık. Bir ay sonra okullar kapandı, yazı Afyon'da geçirmek zorundaydı. Anne-babasının evde olmadığı akşamlar telefonla hasret gidermeye çalışıyorduk, olabildiği kadar. Yıllık iznimi alıp Afyon'a gittiğimde de yalnız kalamadık pek. Sonbaharda İstanbul'a döndü ama babası rahat vermedi yine, cumartesi-pazar evde mi diye sabah akşam telefon ediyordu adam. En zor dönemiydi okulunun, hafta içi görüştüğümüzde gece yarısı gelip sabah erkenden dönmek zorunda kalıyor, dersleri aksıyordu. Neyse ki nişanlandığımızda evlilik tarihi belli olunca babası gevşetti iplerimizi de rahat ettik biraz.

Sonraki üç buçuk ayın tüm hafta sonlarını birlikte geçirdik, bayram nedeniyle yine Afyon'a gittiğimiz, bir de sınavları yüzünden gelemediği iki hafta sonu hariç. Aslında güzeldi her şey, sorun yok gibiydi aramızda. Olağanüstü bir kadındı; ne düşündüğümü hemen anlıyor, beklediğim gibi davranıyor, istediğim gibi konuşuyordu hep. Ne kavga ne tartışma, bazı özel anlar dışında sesimizi bile yükselterek konuşmadık hiç birbirimizle. Yine de istediği adam olup olmadığımı sorgulamama engel olamadı bunlar ya da istediği gibi bir adam olup olamayacağımı. Hayır, başka birine âşık olduğunu ya da ilk aşkını unutamadığını filan düşünmüyordum, aşk diye o en derinlerindeki karanlıkta aradığı elmastı beni korkutan. Elimden tutmuş, alıştıra alıştıra beni de götürüyordu o karanlığa, her seferinde bir adım, sonra bir adım daha.

İlişkimizin yeni başladığı günlerde seksen darbesi sonrasında karakolda işkence gören bir adamın hikâyesini anlatan bir filme gitmiştik. Filmi izlerken "Siz de işkence ediyor musunuz şüphelilere?" diye sormuştu. Normaldi sorusu, insan hakları ilkelerini öğretiyorlardı okulunda. "Artık eskisi gibi değil," diye cevap vermiştim, "ama ufak tefek olaylar oluyor tabii ara sıra." Kulağıma iyice yaklaşıp fısıltıyla sormuştu tekrar, "Sen hiç işkence ettin mi birine?" Garipti sesi, bir saat önce evde yalnızken kulağıma fısıldadığı cümlelerle aynı tonda sormuştu. Şaşkınlıkla dönüp yüzüne bakmış, "Etmedim tabii ki," demiştim. Perdeden yüzüne yansıyan loş ışıklar da yanıltmış olabilir beni, arzuyla bakıyordu sanki gözlerime. Dönüp filmi izlemeye devam etmişti sonra. Çok üzerinde durmamıştım; çevremizde oturanları rahatsız etmemek için öyle sormuştu herhalde, fısıldayınca yanlış anlamıştım.

Bir hafta sonra da derinliğin karanlığından korkmadan Nalmes'i arayan madencileri anlatmıştı; birbirimize sarıl-

mış uyumaya çalışıyorduk, sabaha karşı ve yorgun. Elması bulmalarına rağmen madencilerin neden yılgın ve umutsuz olduklarını anlamamıştım, "Çünkü güzel bir şeye sahip olmanın bedeli vardır," demişti. Alçakgönüllü tavrından ödün vermeyen birinin böyle konuşması şaşırtmıştı beni, ona sahip olmak için nasıl bir bedel ödeyecektim? "Hayır, güzel olan ben değilim, güzel olan birlikte olmamız," demişti o zaman, "birbirimizi mutlu etmek için en derinimizde saklı o en güzel elması arıyoruz. Bunun için bedel ödeyeceğiz." Neydi o bedel, o elması bulduğumuzda yılgın ve umutsuz mu olacaktık madenciler gibi? Konuşmanın gittiği yönü beğenmediğimde hep yaptığım gibi işi şakaya vurmuştum:

"Ben biraz önce buldum o elması."

"Hayır, herkesin birbirinde bulabileceği sıradan bir şey buldun. Daha da derinlerde o en güzel elmas var."

"Ben bulduğum şeyden fazlasıyla memnunum."

"Ama yetmeyecek aşkım, zamanla alışılmış bir şey haline gelecek. O zaman beni sevmeyeceksin. Başka bir şey arayacaksın o zaman."

"Nereden biliyorsun? Belki de sen beni sevmeyeceksin."

Bir şey söylemek yerine göğsüme yasladığı başını kaldırıp gözlerime bakmış, sonra üstüme çıkıp uzun uzun öpmüştü beni. O da benim gibi kaçıyordu zor sorulardan, belki de kaçınılmaz sonumuzu görmezden gelmeye çalışıyordu, bilmiyorum. Saçlarından tutup altıma almış, kollarını, bacaklarını, tüm bedenini hapsetmiştim gövdemle, hoşuna gidiyordu böyle kıstırılmak. Teslim olmuştu hemen, "Beni hep böyle sevmezsen katlanamam buna," demişti kulağıma fısıltıyla, "Seni hep seveceğim," demiştim ben de.

Babası ilişkimizi öğrenip hafta sonu buluşmalarımız sona erdiğinde birbirimizi özlemekten unutmuş gibiydik bu konuşmaları. Araya yaz girdi, sonbahar geldi, İstanbul'a döndüğünde on-on beş günde bir gece yarıları bana gelip saba-

ha karşı evine gittiği kaçamaklarımız başladı ama eskisi gibi değildi hiçbir şey. Aynı tutkuyla başlıyordu bir araya gelmelerimiz ama o ilk zamanlardaki titremeler, çığlıklar, kendinden geçmeler yerine şefkatli öpücükler, anlayışlı sarılmalarla bitiyordu daha çok. Dönemsel bir sorundu ona göre; belki babası bende kalmasını istemediği halde gizli gizli bana geldiği için, belki bana geldiği gecelerde yeterince uyumayıp derslerine gereken ilgiyi gösteremediğini düşündüğü için suçluluk duyuyor, yarım yamalak oluyordu her şey. Ama nişanlandıktan sonra babasının bizi rahat bıraktığı dönemde de devam etti bu sorun. Ona göre sorun yoktu gerçi, böyle de güzeldi onun için ama eskisi gibi olmasını istiyordum ben. Bir akşam, lisedeyken köşedeki evin bahçe demirlerine başını sıkıştırdığında yaşadıklarını anlattı. Arada şöyle bir cümle çıkmıştı ağzından: "Yalnız böyle olabiliyorum sanırım." Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak "Baştan beri rol mü yapıyordun yani?" diye sormuştum, "Hayır bir tanem, geçici bir şey bu, büyütme bu kadar," diye cevap vermişti.

Sonrası bataklık gibiydi, çırpındıkça çaresiz kaldığımız. Gözleri bağlamakla başlayıp elleri, kolları, ayakları, bacakları bağlamakla ve tecavüz oyunlarıyla devam etti. Dipsiz bir kuyuydu arzu, her seferinde biraz daha derine iniyor ama indiğimiz derinlikten geri dönemiyorduk. Bir gece onu ısırmamı istedi. Isırdım, daha şiddetli ısırmamı söyledi. Isırdım yine, "Korkma, ısır," diye üsteledi. O an balkonda yan yana otururken yüzüne bakamasam da ışığına esir düştüğüm, göz göze geldiğimizde tüm duygularını, acılarını, sevinçlerini, her şeyini anladığımı sandığım, gülümseyişine, konuşmasına, elinin salınışına, tüm hareketlerine eşlik eden zarafetine hayran olduğum kadını görebilmek için başımı kaldırdığımda yüzündeki o buruk hazzın acı çeken, yaralı, tutsak bir hayvanın bakışına dönüşmüş olduğunu gördüm.

Kafesin içindeydi, güçlükle duruyordu ayakta. Islaktı, si-

yah tüyleri bedenine yapışmıştı. Arkası bana dönüktü, ıslak tüylerinin arasından kanlar sızıyor, kafesin ahşap tabanına damlıyordu. Sinekler konuyordu yaralarına, kafes demirine bağlanmış zinciri yüzünden dönüp kovamıyordu sinekleri. Kimse yoktu bahçede, kafese yaklaştım biraz daha, dönüp bana baktı. Çaresizdi, yardıma ihtiyacı vardı, kimse yoktu yardım edecek. Sadece ben yardım edebilirdim ama korkuyordum, çocuktum daha.

Gözlerime bakarak "Isır! Erkek ol biraz!" dedi. Doğrulup yatağın kenarına oturdum, daha ileriye gidemezdim, buraya kadardı. "Aşkım, ne oldu?" diye sordu, iplerini çözmeye çalışıyordu bir yandan. Kalktım, salona giderken arkamdan, "Bir tanem, oyun olsun diye öyle söyledim," dedi, cevap vermedim. Kanepeye oturdum, bir şey eksikti, ne olduğunu bilmiyordum. Yanıma gelip oturdu, neden böyle davrandığımı sordu. Baktı konuşmayacağım, yatak odasına gitti tekrar, gelmedi bir daha. Kanepede uyudum o gece. Sabah uyandırdı beni, hazırlanmış, evdeki öteberisini bir poşete koymuştu. Yüzüğünü çıkarıp kanepenin yanındaki küçük sehpaya bıraktı, "Sanırım ben sürdüremeyeceğim artık," dedi. O eksik şey aklıma gelmişti gece:

"Sigara içecektik birlikte."

"Sigara mı?"

"Sana söz verdiğim için sigarayı bırakmıştım ben."

"Ne zaman?"

"Tanıştığımız akşam balkonda otururken... Çok güzeldi o akşam."

"Ben o akşamla ilgili çok üşüdüğümü hatırlıyorum yalnızca."

Gidişini kabullenmiş gibi mırıltıyla konuşmuş, yüzüne değil, halıdaki bir motife bakmıştım kıpırdamadan. Gitme, dememi bekledi mi, desem kalır mıydı, bilmiyorum. Gitmişti sonra, ne yerimden kalkmış ne bir şey söylemiş ne de ar-

kasından bakmıştım giderken, halıdaki o motife bakıyordum hâlâ. Kapının kapandığını duyduğumda öyle hafiflemiştim ki kollarını çırpsam uçabilirim gibi gelmişti, giyinip çıkmıştım hemen. Yakındaki koruya gidip kahvaltı etmiş, üstüne kahve söyleyip bir de sigara yakmıştım.

Annem hasta oldu üzüntüsünden. İzin alıp Afyon'a gittim, bir hafta kaldım yanında. Babası konuşmak istedi oradayken, "Ben de bilmiyorum," dedim, "kızınız ayrılmak istedi. Onunla konuşun."

Döndüğümde işe verdim kendimi. Ne var ki ilk günlerde hoşuma giden hafifliğin yerini gün geçtikçe artan bir huzursuzluk almaya başlamıştı. Eskiden çok sevdiğim yalnızlıktan korkar olmuştum, eve gitmek istemiyor, gitsem de uyuyamıyordum. Gidişiyle hayatının orta yerinde kocaman bir delik açılmıştı, ne yaparsam yapayım dolduramıyordum. Birkaç ilişki yaşadım ama aksi, geçimsiz birine dönüştüğümden uzun sürmedi, zaten onunla karşılaştırdığımı fark ettiğim anda kim olursa olsun vazgeçmiş oluyordum. Sonra fark ettim ki birlikte olduğumuz zamanlarda düşündüğümden daha fazla düşünmeye başlamışım onu.

Uyumaya çalışırken onu düşünüyordum, uyandığımda aklımda yine o oluyordu. Gündüzleri işteyken en yoğun anlarımda bile çıkmıyordu aklımdan; tanıştığımız akşamdan ayrıldığımız sabaha dek ne olduysa sıraya koyuyor, bu noktaya nasıl geldiğimizi bulmaya çalışıyordum.

Masum oyunları yanlış mı anlamıştım, çoğu ilişkide olan şeyler miydi istedikleri? Gece olup kendi karanlığına çekildiğinde neler yaşadığını bilmiyordum ki kimsenin, anlatılmazdı bunlar; her ilişkide rastlanabilecek sıradan oyunlardan korkup güzel bir ilişkiyi ziyan mı etmiştim?

Beni bir yere götürmeye çalıştığını düşünüp gittiğimiz yerde daha kötü şeyler olabileceğini kurmuştum hep kafamda; belki de daha fazlasını istemeyecekti, kalacaktık son dur-

duğumuz yerde. Belki de düzelecekti her şey, ilk günlerdeki gibi güzel olacaktı yine.

Bir ilişki yaşamış, evlenmeyi hayal ettiği adamın başka birine âşık olduğunu anlayınca yüz çevirmişti adamdan. Sonra beni bulmuş, kadınca içgüdüleriyle kendisine hep âşık kalmamı sağlayacak oyunlar planlamıştı; hangi sahip, kendisine bu kadar bağlı bir köleden vazgeçerdi? Belki, "Bu oyunlara gerek yok aşkım, seni hep seveceğim," desem bu duruma düşmeyecektik. Belki de başka bir nedeni vardı bu oyunların, hiç sormamıştım ki. Onu tanımak için hiç çaba göstermemiş, anlattığı kadarıyla yetinmiştim hep.

Geç kalmış olsam da onu tanımalı, gerçekte nasıl biri olduğunu, başkalarıyla ilişkisini nasıl sürdürdüğünü bilmeliydim. Yeniden bir araya gelmek için değil, onu anlamak için yapmalıydım bunu. Mezun olduktan sonra Zeytinburnu'nda bir hukuk bürosunda çalışmaya başlamış, birkaç ay sonra da arkadaşlarından ayrılıp Fındıkzade'de bir eve çıkmıştı tek başına. Aylarca takip ettim onu; işlerden fırsat bulabildiğim tüm zamanımı neler yaptığını izlemekle, görüştüğü insanları araştırmakla geçirdim. Oturduğu evin sokağına park edip sabahlara dek arabanın içinde bekledim; eve kaçta gelip sabah kaçta çıktığını, arkadaşlarıyla ilişkisini, çalıştığı hukuk bürosunun ortağı olan sevgilisiyle arasının nasıl olduğunu anlamaya çalıştım. Beklediğimden de fazla sıkıntı veriyordu bu, takip ettiğimi anlamasın diye yeterince yaklaşamadığım için pek bir şey de öğrenemiyordum. Sonunda şube müdürü işleri savsakladığım için savunma isteyince vazgeçtim.

Başka bir takip yöntemi buldum sonra; sevdiği yazarların kitaplarını alıp okumaya, sözünü ettiği yönetmenlerin ve oyuncuların filmlerini izlemeye, sevdiği bestecilerin ve şarkıcıların albümlerini dinlemeye başladım.

Sürekli acı çeken karakterleri anlatmaktan hoşlanan yazarlar, peşinde olduğu anlamın kavrandığından emin olana

dek başka bir sahneye geçmek istemeyen yönetmenler, organ tuşlarında uyuyakalmış kilise kedilerine öykünen besteciler, bir bozlaktan çok da yetkin olmayan şarkılar söyleyen zenci kadınlar; hiç sevemedim önce. Zamanla her birinin önceden farkında olmadığım bir değer taşıdıklarına, deneyimlerimin ötesinde duyguları açımladıklarına, hiç bilmediğim anlamları sorguladıklarına inandım. Neyi seviyorsa sevdim, neyi takip ediyorsa peşine düştüm.

Yüzünü bile görmeden yıllar geçti böyle. Savcıya yetiştirilmesi gereken bir dosyayı yolumun üstü diye almış teslim etmeye giderken Sultanahmet'teki adliyenin sokağında karşılaştık bir kez, "Bütün kadınlar elinden kayıp gider senin," dedi bana. Söylediklerini önemsemedim; birlikteyken bile onu anlamamıştım, bu kadar yıldan sonra kendini ele verecek şeyler söylemeyecekti nasıl olsa. Beni gördüğünde yüzünde beliriveren o buruk haz anlatıyordu her şeyi, ödenmesi mümkün olmayan bir borcum vardı ona.

Yıllar önce bana sığınmış, yardım istemişti benden, bırakıp kaçmıştım. Nedenini düşünmeden, sorgulamaya kalkmadan yardım etmeliydim oysa; edemesem de yanında kalabilir, neyi varsa ortak olabilirdim ama bir çocuk gibi kaçmıştım. Hayatımı bu borçla geçirecek, bu borçla ölecektim.

On Beşinci Bölüm

Tuncay arayınca uyandım. Park ettiğimde kapıları kilitlemiş olsam da yılların alışkanlığıyla koltuk altımı yokladım hemen, sorun yok, yan koltuğa bıraktığım bilgisayar da yerinde duruyor. Saat dokuza beş var, on beş dakika filan uyumuşum demek ki. Telefonu açtım:

"Tuncay'ım, ne yaptın? İskeleye çıkmadınız mı?"

"Birazdan çıkacağız amirim, Kadir Başkomiser'imi bekliyoruz."

"Bakabildin mi listeye? Seni de uğraştırdım epey..."

"Ne demek amirim, görevimiz. Listede altmış iki kişi var, hepsine baktım tek tek. Dokuzu Kadıköy'e kayıtlı, bunlardan altısı evli."

"Altı kişi kaldı ha... Mahallelerine bakabildin mi?"

"Baktım amirim. Biri Acıbadem'de, biri..."

"Acıbadem olmaz, çiz üstünü."

"Acıbadem'i çizdim. Biri Göztepe'de."

"Göztepe... O kalsın."

"Suadiye."

"O da kalsın."

"Rasimpaşa."

"Çiz."

"Koşuyolu."

"Çiz."

"Sonuncusu Bostancı."

"Kalsın. Üç tane mi var kalan?"

"Evet; Göztepe, Suadiye, Bostancı."

"Göztepe'de oturanın eşine baksana, vukuatı filan bir şeyi var mı?"

"Bir saniye amirim... Karısına bakacağım, değil mi?"

"Evet."

"Bir saniye, kimlik numarasını alayım... Hah, açıldı. Sabıkası yok. Kapanmış iki davada adı geçiyor. Dört de ifade tutanağı var."

"Davalara baksana, neymiş?"

"İki bin birde, kiralananın tahliyesiyle ilgili bir davada davacıymış. İki bin dörtte, mudi zararının telafisiyle ilgili bir davada şube müdürüyle birlikte dava edilmiş."

"Bankacı mıymış kadın?"

"Evet, kararda kambiyo yetkilisi olarak geçiyor."

"Kaç yaşında?"

"Altmış dokuzlu... Otuz altı yaşında."

"Çiz onu da. Suadiye'de oturanın eşine bak, bir şey var mı?"

"Bir saniye... Açılıyor şimdi... Hah, sabıkası yok. Adının geçtiği dava yok. Bir ifade tutanağı var sadece. Doksan dokuzda bir olayla ilgili ifadesi alınmış; öğrenciler arasında kavga çıkmış kantinde, camlar filan kırılmış."

"Hangi okulda?"

"Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi."

"Mimar Sinan mı? Adı ne bu kadının?"

"Sumru Hasçeri. Tutanakta Sumru Tarçın diye geçiyor, kızlık soyadı herhalde."

"Kavgaya mı karışmış?"

"İfadesi şöyle: Resim Bölümü dördüncü sınıf öğrencisiyim. Müessir fiilde bulunan şahıslar bizim bölümden olmayıp herhangi bir tanışıklığım ve alakam yoktur. Olay başladığında hemen dışarıya çıktığımız için camları kimin kırdığını, kantin büfesini kimin..."

"Kaç doğumlu bu?"

"Yetmiş sekiz."

"Adresi ne?"

"İfadedeki adresi mi?"

"Yok, şimdiki kaydına bak, Suadiye'deki."

"Bir saniye... Su Yanı Sokağı, numara yirmi altı, Beliz Apartmanı, daire sekiz."

"Ne apartınanı dedin?"

"Beliz... Beliz diye girmişler. Balıkesir, Edirne, Lüle..."

"Ben şimdi sahil yolundayım, Caddebostan'da. Tarif etsene, nasıl gideceğim?"

"Düz devam edin amirim. Suadiye ışıklarda sola giriş vardır, Suadiye levhasını görürsünüz zaten. Oradan girip ilk sağa dönün, Su Yanı Sokağı'na bağlanır."

"Tamamdır Tuncay'ım, hadi sana kolay gelsin."

"Bostancı'ya bakmayacak mıyız?"

"Ha, yok. Gerekirse ben bakarım sonra."

"Faksı ne yapayım? Uğrayıp alır mısınız siz?"

"Yarın alırım. Akşama kadar gelmezsem at gitsin."

"Anlaşıldı amirim, hayırlı görevler."

"Sağ olasın, sana da."

Arabayı çalıştırıp yola koyuldum. Yol boyunca ışıl ışıl evler, ben de bir eve gidiyorum işte. Gittiğim evde konuşacağım kişinin aradığım kişi olup olmadığından emin değilim. Önemli değil. Kapıyı çalacak, kendimi tanıtıp bir soruşturmayla ilgili ifadelerini alacağını söyleyeceğim. Kadınla ayrı kocasıyla ayrı konuşacak, söyledikleri her şeyden bir çıkarım yaparak o ışıl ışıl evlerdeki bir hayatı daha öğrenmiş olacağım.

Sumru Tarçın... Cobaltblue olabilir mi bu kadın? Mimar Sinan'da okumuş, Resim Bölümü'nde. On yıl var aralarında ama Fikret'i tanıyordur herhalde. Doğrusu hiç umudum yoktu listeden, böyle bir bağlantı çıkmasını beklemiyordum. Rastlantıdır belki, aslında sabahı bekleyip haklarında bir şeyler öğrendikten sonra konuşsam daha iyi olurdu. Ne iş yaptıklarını, adamın Londra'ya neden gittiğini bilsem konuşmaya bile gerek kalmayabilirdi; belki kocasıyla Londra'daydı kadın, cuma gecesi burada değildi. Demet Komiser'i arayıp yolcu listesine baktırsam mı acaba, kadın uçakta mıymış diye? Hayır, gidip kendileriyle konuşayım en iyisi, bir şey çıkmazsa sabah diğer iki uçağın yolcularını kontrol ederim.

Ama böyle rastlantı da olmaz ki... Barbican'ın Londra'da bir sanat merkezi olduğunu öğrenince adamın Fikret gibi resimle ilgili biri olduğunu düşünmüş, kadın, "Yarın dönüyor," dediği için cumartesi günkü ilk uçakla Londra'dan döndüğünü varsayıp olabileceği yaşlara göre daraltılmış bir yolcu listesi istemiştim. Sonra da Caddebostan'daki bir kafeye oturup işler istediği gibi giderse Moda'ya gitmeyi planlayan birinin evinin nerede olabileceğini kestirmeye çalışarak listeyi daha da daraltmıştım. Tüm kıstasları zayıf önsezilerle oluşturmuş olsam da geriye kalan üç kişiden birinin Fikret'le aynı bölümde okuduğu ortaya çıkmıştı, rastlantı olabilir mi bu? O üç kişiden biri de otuz altı yaşındaydı, Aygece'yle karşılaştırıldığında Fikret'in ilgilendiği yaş aralığının epey dışında. Geriye bir tek Sumru kalıyor. Yok, bir de Bostancı vardı, niye baktırmadım ki ona, en azından yaşını öğrenseydim.

Neyse, Sumru'dan bir şey çıkmazsa sabah bakarım. Yolcu listesi kıstaslarını da gözden geçirsem iyi olur. Otuz ila elli yaş arası dedim mesela, adam elli bir yaşında olsa boşa kürek çekmiş olurum, yirmi beş ila altmış yaş arası yapayım onu. Türk vatandaşı kıstasını da kaldırayım, hatta bu şekilde ilk uçak için bir liste daha isteyeyim.

Ya cumartesi dönmediyse adam. Ya Londra'ya değil de Paris'e gittiyse, Barbican diyerek yalan söylediyse kadın. Belki de ilk aklıma gelen doğruydu, Barbican derken kocasının sekreterinden söz ediyordu. Öyleyse neden Londra'ya gitmiş olsun, belki Ankara'dan ya da Antalya'dan dönüyordu; daha kaç uçağı kontrol edeceğim? Hem uçak nereden çıktı, belki özel arabasıyla gidip döndü adam.

Başların uçağına da arabasına da; şu Sumru'ya bakayım, bırakacağım bu dosyayı, Kadir göndersin yarın savcıya. İyi de bu saatten sonra nasıl bırakacağım? Olayın intihar ya da kaza olmadığını biliyorum artık, bir cinayeti nasıl görmezden gelebilirim?

Suadiye'deki ışıklardan sola ayrılan sokağa girdim. Birkaç yüz metre gidip ilk sağa döndüm, biraz ilerleyince Su Yanı Sokağı levhasını gördüm. Sessiz, sakin bir sokak, sağlı sollu park edilmiş arabalar, kimse yok ortalıkta. Bina numaraları ikiden başladığına göre sokağın sonunda olmalı. Hayır, devamında başka bir sokak var, Su Yanı Sokağı sağa dönüp sahil yoluna iniyor tekrar. Yirmi iki, yirmi dört, en sondaki bina olmalı, önünde boş bir alan var, sonra sahil yolu ve deniz. Evet, Beliz Apartmanı.

Binayı geçince sağda boş bir yer bulup park ettim. Bilgisayarın böyle koltuğun üstünde durması iyi değil, birisi görüp camı filan kırar, koltuğun altına saklayayım en iyisi. Kapıları kilitleyip binaya şöyle bir baktım; her katta ikişer daire var gibi görünüyor, sekiz numara en üst katta demek ki. Deniz tarafındaki dairede ışık var, bir numara öbür taraftan başlıyorsa evde olabilirler. Bahçe kapısından girip birkaç adım atınca bina girişindeki ışık yandı. Zilleri de ışıklandırmışlar, en üsttekinde "Selim Hasçeri" yazıyor. Zile bastım. Bir süre bekleyip tekrar bastım, sonunda diyafondan bir kadın sesi geldi:

"Kimsiniz?"

"Polis. Dış kapıyı açar mısınız?"

"Konu nedir?"

"Sumru Hasçeri ile görüşeceğim."

"Bir saniye lütfen."

Kapı otomatiğinden "çat" diye bir ses çıktı, kapıyı itip içeriye girdim. Asansör yok, merdivene yönelip basamakları çıkmaya başladım. Kat ışıkları da sensörlü, çıktıkça yanıp sönüyorlar. En üst kata çıktım. Sekiz numaranın ziline basacaktım ki kapı açılıp zincirin izin verdiği kadar aralandı. Otuzlu yaşlarda bir kadın göründü aralıkta, "Zile basmayın lütfen, çocuk uyuyor," dedi. Kimliğimi gösterip "Başkomiser Nedim Elermiş. Sumru Hasçeri siz misiniz?" diye sordum. Gözlerini kısıp kimliğe baktı, "Hayır, yardımcısıyım ben. Bir saniye..." deyip kapıyı kapattı, zinciri çıkarıp açtı tekrar.

"Sumru Hanım'la ne..."

"Sizin adınız nedir?"

"Ayşin."

"Sumru Hanım yok mu?"

"Selim Bey'le maça gittiler."

Zinciri çıkarmasına rağmen kapıyı tam açmamıştı, ters bir durum olursa kapatıverecekmiş gibi sağ kolunu kapının arkasında tutuyordu. Üstünde beyaz, uzun kollu bir gömlek, dizlerine kadar inen siyah bir etek vardı, mesaisi hiç bitmiyordu herhalde. Araladığı kısımdan görebildiğim kadarıyla kapının arkasındaki koridor geniş bir salona açılıyordu. Salonun yan duvarına bitişik yukarıya çıkan ahşap bir merdiven vardı, çatı dubleksi demek ki.

"Ne zaman gelirler?"

"On birde evde oluruz, dediler. Maçtan sonra bir yere oturacaklar sanırım."

"Siz sürekli burada mı kalıyorsunuz, kendi eviniz var mı?"

"Burada kalıyorum."

"Selim Bey ne iş yapıyor?"

"Küratör."

"Küratör ne?"

"Sergi organizasyonları yapıyor."

"Resim sergisi mi?"

"Evet."

"Sumru Hanım?"

"Sumru Hanım çalışmıyor. Resim yapar, atölyesi var yukarıda."

"Selim Bey geçtiğimiz hafta yurtdışındaymış herhalde."

"Evet, perşembe günü İngiltere'ye gitmişlerdi, dün öğleden sonra döndüler."

"Birlikte mi gitmişlerdi, Sumru Hanım'la?"

"Sumru Hanım buradaydı, Selim Bey yalnız gittiler."

"Cuma akşamı evde miydiniz siz?"

"Cuma akşamı... Evet, evdeydim."

"Dün akşam değil bir önceki akşam..."

"Evet."

"Sumru Hanım da evde miydi?"

"Eee, Sumru Hanım saat sekize kadar evdeydi. Sonra sinemaya gitti."

"Hangi sinemaya?"

"Karşıya gitti, Taksim'e ama yer bulamamış sanırım."

"Kaçta döndü cuma gecesi?"

"Bilmiyorum, uyumuştum ben. Sabahları erken kalkmak zorundayım."

"Kaçta uyumuştunuz o gece?"

"On iki gibi uyumuş oluyorum genelde. Çocuk erken uyanıyor."

"Sumru Hanım'ın arabası var mı?"

"Var. Selim Bey'in de var, Sumru Hanım'ın da."

"Sumru Hanım arabasıyla mı gitti sinemaya?"

"Galiba... Taksi çağırmadı diye hatırlıyorum, arabasıyla gitti herhalde."

"Kaç yıldır evli bunlar?"

"İki bin ikide evlenmişler."

"Bir çocukları mı var?"

"Evet."

"Ne zamandır bu aileyle çalışıyorsunuz siz?"

"Bir yılı geçti. On dört aydır."

"Peki. Teşekkür ederim Ayşin Hanım. Saat on birde tekrar gelip Sumru Hanım ve Selim Bey'le konuşacağım. Döndüklerinde kendilerini bilgilendirirseniz sevinirim."

"Elbette. Sorarlarsa neyle ilgili diyeyim?"

"Aslında çok da onlarla ilgili bir konu değil, bir soruşturmayla ilgili birkaç sorum olacak."

"Tamam."

Başımı salladım, kapıyı kapattı usulca. Dönüp yavaş adımlarla merdivenden inmeye başladım; kapı deliğinden bakıyordur şu anda, indiğimden emin olunca telefona sarılacak hemen, Sumru'yu arayıp "Bir polis geldi, sizi sordu," diyecek. Belki de Selim'i arar, ona daha çok saygı duyuyor sanki, Sumru'yu kıskanıyor da olabilir.

Apartmandan çıkıp arabaya gittim. Saat dokuz buçuk, Ayşin on birde döneceklerini söyledi ama telefon edince hemen gelirler herhalde. Bir ekip çağırsam mı acaba? Konuştuktan sonra büyük olasılıkla kadını tutuklamam gerekecek ama dur bakalım, ortalığı velveleye vermeyeyim hemen. Ne olacağı belli değil daha, itiraf etsin de ekibi çağırmak kolay.

Sürücü koltuğuna oturup sağ aynayı apartman girişini görebilecek şekilde ayarladım. Geldiklerini görsem iyi olur, on dakika sonra çıkıp zillerini çalarım. Selim'in Ayşin'le konuşabilmesi için biraz zaman vermeliyim; neler sorduğumu öğrenmesi, Sumru'nun cuma gecesi evde olup olmadığını neden sormuş olabileceğini merak etmesi gerekiyor. Aklında soru işaretleri oluşmalı, kafası bulanıp Sumru'dan şüphelen-

meli. Tam Sumru'yu sıkıştıracakken devreye ben girmeliyim, evet, on dakika yeterli.

Önce Selim'le konuşur, Londra'ya neden gittiğini sorarım. Barbican'la toplantıya gittiyse güçlü bir bağlantı olur elimde ama kadının o konuda doğru söylediğini sanmıyorum, başka bir sanat merkezine gitmiştir herhalde. Sonra Fikret Terzigil'i tanıyıp tanımadığını sorarım; sergi organizasyonları yapıyormuş adam, mutlaka tanıyordur. Şüphelendiği bir şey varsa Fikret'in adını duyduğunda dengesi bozulacaktır zaten. Sonra da "Sumru Hanım, Fikret Terzigil'i tanıyor mu?" diye sorarım. Erkekler, eşleri hakkında konuşmaktan hoşlanmaz, kafasını ne kadar bulandırabilirsem o kadar çok laf alırın ağzından. En son Fikret'in ölümünden söz eder, bir kadın tarafından öldürülmüş olabileceğini söylerim.

Selim'den bir şey çıkmasa bile Sumru o gece Fikret'in evine gittiyse elimden kurtulamaz. Şimdi ifadesini alayım da sonra cep telefonundan cuma gecesi nereye gittiğini bulurum zaten, nerelerden sinyal verdiğini öğrenmem yeterli. "Hani Taksim'e film izlemeye gitmiştin sen? Cep telefonun Moda'dan sinyal vermiş," dediğimde ya itiraf eder ya da ayrıntılarını yeterince düşünmediği yeni bir yalan söylemek zorunda kalıp kucağıma düşer. Üstelik arabayla gitmiş. Fikret'in evine gitmek için Moda Caddesi'nden geçmek zorunda, bankaların birinden kurtulsa öbürünün kamerasına yakalanmıştır mutlaka.

Park etmiş arabaların arasından kahverengi bir sokak köpeği çıktı, yavaş adımlarla sokağın karşısına doğru yürümeye başladı. Belli belirsiz aksıyor gibi, evet, sol arka ayağında sorun var. Kemikleri sayılıyor, en son ne zaman bir şeyler yedi acaba? Kimse yardım etmiyor mu bu köpeğe? Bir şeyler olsaydı yanımda, köpeklerin yiyebileceği bir şeyler. Karşıya geçti köpek, arabaların arasına girip gözden kayboldu.

Saat ona geliyor, niye gelmedi bunlar? Ya kaçarsa kadın, Ayşin aradığında yakalandığını düşünüp kaybolursa ortadan. Adam yanındayken nasıl kaçsın, ne diyecek adama? Ya adamın da haberi varsa olan bitenden; belki birlikte planladılar cinayeti, birlikte kaçacaklar. Yok artık, çocukları varmış, bırakıp gitmezler herhalde. Hem kaçsalar ne olur, bütün malı mülkü, banka hesaplarını bırakıp nereye kadar kaçabilirler? Kaçsınlar, daha iyi, faili ortaya çıkmış olur, ben dosyayı kapatayım da. Acele etme, bekle biraz, daha yarım saat olmadı Ayşin'le konuşalı. Belki de telefon etmemiştir Ayşin, ona söylediğim gibi haber vermek için eve dönmelerini bekliyordur. On bire kadar bekleyeyim en iyisi; yorgunum, kafamı dağıtayım biraz, o zamana kadar gelmezlerse çıkar Ayşin'e sorarım, nerede kaldılar diye.

Bir araba girdi sokağa, bir taksi. Maça taksiyle mi gitti bunlar? Yok, durmadı. Yanımdan geçerken baktım, boş, sahil yoluna inip Bostancı'ya doğru devam etti. Tamam, boş ver artık, başka şeyler düşün, güzel şeyler.

Şu denizin ortasındaki ışıklar Kınalıada'daki evler herhalde, göz kırpar gibi yanıp sönüyorlar tek tek. Bir vapur geçiyor, Bostancı'ya ya da Büyükada'ya gidiyor olmalı. Kimbilir, gündüz manzarası nasıldır bu evlerin? Şimdi karanlık; mavi sandığımız denizin yerinde simsiyah bir boşluk var, uzanıp mavi sandığımız gökyüzünün simsiyah boşluğuna karışıyor. Mavi sandığımız... Ne deniz ne gökyüzü mavi aslında, maviyi reddettikleri için öyle görünüyorlar. Ay çıksa şimdi mavi görünürler yine biraz. Aygece bu yüzden mi, Fikret'in karanlık evi biraz mavi görünsün diye mi Aygece? Sumru'nun gözleri ne renk, mavi olabilir mi? Ne demek Sumru, pek duymadığım bir isim, anlamı ne? Maviyle ilgili bir şeydir belki. Aygece kendisi sanıyor ama ya Sumru'ysa mavi?

Birbirimizi mutlu etmek için en derinimizde saklı o en güzel elması arıyoruz, bunun için bedel ödeyeceğiz. Beni ne

kadar sevdiğini görmek istemiştim. Bu kadar mıydı? Benim için hiç çaba göstermeyecek misin? Erkek ol biraz. Yanımdaydın ama aklın çok uzaktı benden. Belki bizi yakınlaştırır diye öyle söyledim, daha da uzaklaşmana neden oldu. Sen hiçbir kadını elinde tutamazsın, elinden kayıp gider senin. Bu borçla öleceğim ben.

Başka şeyler düşün. Gündüz çok güzeldir buralar. Sabah balkona oturup şöyle denize karşı bir kahve içeceksin. Evet ya, şu işi halledeyim de bir yerlerde kahve içeyim. Camı açıp bir sigara yaksam mı şimdi? Yok, bekleyip kahveyle içeceğim.

On Altıncı Bölüm

Sokaktan bir araba geçiyor, hayır, bir cip bu, motorunun homurtusuyla açtım gözlerimi. Sol aynada parlayan farları gözlerimi aldı, yanımdan geçerken doğrulup baktım; bana göre epeyce yüksekte, camları da koyu, içinde kim var, göremedim. Saat on bire on var; dün gece uyumak için saatlerce dönüp durmuştum yatakta, ikidir nasıl uyuyorum böyle? Koltuk altımı kontrol ettim, tamam. Yandaki koltuğun altı, o da tamam; vakayı nasıl çözdüğümün en güçlü delili bu bilgisayar, başına bir şey gelmesin.

Bu cipi daha önce görmüştüm ben. Arabadan çıkıp apartmana doğru yürümeye başladım. Evet, geldiğimde apartmanın önünde duruyordu cip, yeri boş şimdi. Allah kahretsin, uyudum, kaçırdım kadını. Ayşin neler sorduğumu anlatınca yakalandığını anlayıp kaçtı kadın. Dairenin ışıkları açık, evde birileri var demek ki. Yok, kaçmamıştır, çocuğunu bırakıp gitmez, hem kocasına ne diyecek? Ne diyecekse diyecek, çocuğunu almış, havaalanına gidiyordur şimdi. Adam sık sık Londra'ya gidiyorsa kadının da vizesi vardır kesin, yurtdışına giden ilk uçak hangisiyse binip ortadan kaybo-

lacak. Dur bakalım, önce evde kim varsa konuşup ne olduğunu anlayayım, sonra telefon eder yakalama emri çıkartırım hemen.

En üstteki zile bastım. Diyafondan kim olduğumu sormalarını bekliyordum, kapı otomatiğinin sesini duyunca girdim içeriye. Hızlı adımlarla en üst kata çıkıp daire kapısının önünde durdum. Zile basıp basınama kararsızlığı yaşıyordum ki kapı açıldı. Zincir takılı değildi bu kez, ardına kadar açıldı yavaşça; merdivendeki cılız, sarı ışığa alışmış gözlerim, içeriden kapı önüne taşan ışıkla kamaştı, her şey değişiverdi birden.

Işığın içinde bir kadın duruyordu. Düz, kestane rengi saçları atkuyruğu bağlanmış; üstünde yavruağzı, en küçük hareketinde bile teninde su gibi oynaşan uzun kollu bir gömlek; altında bedenine tam uyan, uçuk mavi, hatta neredeyse beyaz, paçaları dar ve kısa kumaş bir pantolon; ayaklarında boyasız, ham deriden, boyunu daha da uzun göstermesin diye topuksuz bir ayakkabı; kuğuyu andıran boynunda incecik zinciri beyaz altından, küçük taşlarla süslenmiş bir martı kolyesi; içinde durduğu ışıkta bile parlayan bir kadın tüm anılarını yüklenmiş, gözlerime bakıyordu. Gülümsedi ama bakışındaki geçmişin bütün izleri daha da belirginleşti gözlerinin kısılıp dudaklarının hafifçe yukarıya kıvrılışıyla:

"Hoş geldiniz. Nedim Bey, değil mi?"

"Evet."

"Sumru Tarçın Hasçeri. Buyurun lütfen."

Zaman durmuş gibiydi. İçeriye buyur etmek için elini yukarıya kaldırırken kendiliğinden ortaya çıkıveren asaleti, yana küçük bir adım atıp gözlerini gözlerimden ayırmadan yüzünü yana çevirirken doğal bir parçasıymış gibi sergilediği zarafeti, konuşurken kendini ele veren içten, yapmacıksız alçakgönüllülüğü, kimbilir, ne hüzünlerle edindiği anlayış ve ne bedeller ödeyerek ulaştığı kavrayışı bir bir görü-

yor, hissediyordum. Kenara çekilmiş, içeriye girmemi bekliyordu. Ayakkabılarıma baktım, "Lütfen çıkarmayın," deyince girdim.

Koridordan salona geçerken vestiyerin önünde durup "Trençkotunuzu alayım mı?" diye sordu. "Teşekkürler, böyle iyi," dedim. Koridor tavanında aynı hizada sıralanan üç spot ışığı söndürünce yüz yıl kadar geriye gittik bir anda; yüzündeki her ayrıntıyı ortaya çıkaran beyaz ışıkların oluşturduğu keskin, metalik ve yapay gelecek, salonun karşılıklı köşelerinde duran iki ayaklı lambadan tavana, oradan da her yere yansıyan yumuşak, dingin ve doğal geçmişe dönüştü; loşluğun belirsizliği ve gizemiyle daha da güzelleşti sanki. Ona bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi, o da bana bakınca ne yapacağımı bilemedim bir an. Neyse ki neden orada olduğumu anımsadım sonra:

"Selim Bey yok mu?"

"Sizi böyle yalnız karşıladığım için affedin. Selim'in annesi rahatsızlanmış, biraz önce telefon ettiler, çıkmak zorunda kaldı."

"Geçmiş olsun. Önemli bir şey değildir umarım."

"Teşekkür ederim. Bu aralar bunu sık sık yaşıyoruz maalesef, atlatmasını bekliyoruz. Ayakta kaldınız, oturun lütfen."

Salonun ortasında karşılıklı iki kanepe, yan yana iki tekli koltuk duruyordu. Koltuklardan birine oturdum. O da yanımdaki kanepeye oturur diye bekliyordum ama oturmadı.

"Ben kahve yapacaktım kendime. Siz de ister misiniz?"

"Zahmet vermiş olmayayım."

"Rica ederim. Nasıl arzu edersiniz?"

"Siz nasıl içiyorsanız öyle içerim. Türk kahvesi değil mi?"

"Türk kahvesi mi seviyorsunuz? Ben de severim. Şekersiz içiyorum ama ben."

"Tamam, şekersiz olsun."

"Hemen geliyorum."

Merdivenin yanındaki kapıdan mutfağa girip ışığı açtı. Karşı duvarda iki kapılı bir buzdolabı, yanındaki dolapların ortasında üst üste iki gömme fırın duruyor. Ortada kare biçiminde geniş bir mutfak tezgâhı var, ocağı havalandırsın diye tam üstüne büyük bir davlumbaz monte edilmiş. Ne yaptığını görebilmek için geriye yaslandım biraz; arkada bir tezgâh daha varmış, üstündeki dolaplardan kahve fincanlarını çıkarıyor. Evin mutfağı bile benim evin salonundan büyük. Kocaman salon, mutfak, odalar, bir de yukarısı var; kışın bu evi ısıtmak için her ay maaşım kadar para ödüyordur bunlar.

Kadın çalışmıyor. Adam küratörmüş, sergi organizatörü. Ne kadar kazanılıyordur bu işten, bu evi geçindirmeye yeter mi? Çok pahalıya satılan resimler oluyor, gazetelerde görüyorum ara sıra, komisyon mu alıyor satılan resimlerden? Aileden zengindirler belki, bu tür işleri yapmak için doğuştan bu piyasanın içinde olmak gerek. Vestiyerin yanında alarm kutusu var, şifreyle açılıp kapananlardan, evde bir kasa var demek ki. Yok, evdeki kasaya kimse bir şey koymuyor artık, herkesin parası pulu bankada. Belki de duvarlardaki resimler içindir; kimbilir, hangi önemli ressamlara ait bu resimler?

Nasıl bir kadın bu? Başka bir dünyaya ait ama insan kendini yabancı hissetmiyor yanında. Nasıl da güzel bakıyor, önce büyülüyor sonra kırk yıldır tanıyormuş gibi sarıveriyor insanı. Gözleri mavi değil, kahverengi. Neden Cobalt-blue diye bir rumuz seçsin o zaman? İlla mavi mi olması gerekiyor, başka bir nedeni vardır belki, işleri güçleri renklerle bunların. Nasıl da masum görünüyor, bir karıncayı bile incitemezmiş gibi. Bir insan öldürmüş olabilir mi bu kadın? Birkaç rastlantı bir araya geldi diye koştum geldim buraya; çocuğu var, güzel bir hayatı var, birini öldürüp riske girer mi? Görünüşe aldanma, neler gördün bugüne kadar.

Ayşin nerede, niye o yapmıyor kahveleri? On ikide uyu-

duğunu söylemişti, saat daha on bir. O da mı gitti yoksa, yalnız mıyız şimdi bu evde? Telefonu çıkarıp kulağıma götürdüm hemen, biri aramış gibi konuşmaya başladım:

"Efendim Hakan... Yok, Terörle Mücadele'ye gitti o dosya... Tamam, geldi de gönderdik yine, temizmiş adam. Şubedekiler biliyor konuyu, sabah konuşursun... Suadiye'deyim ben, Selim Hasçeri'nin evinde... Evet, Londra'dan gelen... Kendisi yokmuş, eşiyle konuşup Merkez'e döneceğim... Maltepe dosyasına gelince bakarız, bir iki saate kadar dönmüş olurum... Tamam, hadi görüşürüz."

Telefonu cebime koyup kalktım. Keşke ben aramışım gibi yapsaydım, zil sesi çıkmayınca garip oldu biraz. Ne garip olacak, titreşimdeydi telefon. Mutfak kapısına gittim; tezgâhın önünde durmuş kahve makinesine bakıyordu, kapıda durduğumu fark edince bana döndü. Kısacık bir an, başını bana doğru çevirirken yüzünde derin bir üzüntü gördüm sanki ama bana baktığında o büyülü haline dönmüştü çoktan. Gülümsemesi nasıl da değiştiriyordu her şeyi... Yanlış mı görmüştüm, ne zaman güzel bir kadın görsem hüzün mü arıyordum yüzünde?

"Ayşin Hanım nerede?"

"Bursa'ya gittiler demiştim ya."

"Bursa'ya mı gittiler?"

"Selim'in annesi Bursa'da yaşıyor. Belki yardımı olur diye birlikte gittiler."

"Siz, çocuk var diye kaldınız herhalde."

"Yok, Berke'yi de aldılar. Sizi uğurladıktan sonra ben de gideceğim. Ayşin, benimle konuşmak istediğinizi söyleyince sizi bekledim."

"Aslında eşinizle de konuşmak istiyordum. Kötü bir zamanda gelmişim, kusura bakmayın."

"Rica ederim, siz de işinizi yapmak zorundasınız."

Kahve makinesinin düdüğü ötmeye başlayınca tezgâha

döndü yine, cezveyi çıkarıp dikkatlice fincanlara kahve koymaya başladı; azar azar, biraz birine, biraz birine.

"Sorun olmayacaksa balkonda içebilir miyim kahveyi?"

"Elbette. Sigara mı içeceksiniz?"

"Evet."

"Siz çıkın, geliyorum hemen."

Dönüp balkon kapısına doğru yürümeye başladım. Deniz tarafındaydı balkon, iç kısımdaki sekiz sandalyeli yemek masasına oturulduğunda bile yerden tavana dek camlı, sürgülü kapısından manzarayı izlemek mümkündü. Balkon kapısının yanındaki çok da yüksek olmayan cam kapaklı dolapta yemek takımları duruyordu. Onun da yanında, önünde tel bir korumalık bulunan mermer bir şömine vardı, "U" biçiminde yerleştirilmiş koltuk ve kanepelerin açık tarafı şömineye bakıyordu. Televizyona benzer bir şey görünmüyordu ortalıkta, merdiven altını boydan boya kaplayan açık dolapta iki büyük hoparlörü olan bir müzik seti vardı yalnız, raflarında yüzlerce müzik CD'si ve plaklar bir de. Merdivenin diğer tarafındaki kapalı kapı Ayşin'in odasına açılıyordu herhalde, çıkar çıkmaz mutfağa gidebilsin diye.

Şöminenin önünden geçerken üstündeki fotoğraflar gözüme ilişti. Salondaki her şey birbiriyle dengeli bir şekilde yerleştirilmişti ama fotoğraflar özensizce konuvermiş gibiydi, şöyle bir bakıp geçtim. Balkon kapısını açtım, ahşap masanın iç tarafındaki sandalyelerden ikincisine oturdum.

Önde sokak lambalarıyla aydınlanan yeşil bir alan, ağaçlar, sahil yolu ve deniz; sabahı beklemeye gerek yok, şimdi de güzel. Bir piyano sesi geldi içeriden, tanıdık bir melodi, sözlerinden pek bir şey anlamasam da yıllar önce belki de yüzlerce kez dinlediğim bir şarkıyı söylemeye başladı bir kadın: "It's over all over." Ridade'nin getirdiği kasetlerden birindeydi bu şarkı, en sevdiği şarkıları kaydettiği birkaç kasetten birinde.

Sonra o geldi, koyu renkli, çok düğmeli, dar ve kısa bir ceket giymiş üstüne, elindeki tepsiyi masaya koyup yanımdaki sandalyeye oturdu. Kahvelerle birlikte bir de küllük getirmiş. Kahveden bir yudum alıp sigara tabakamı çıkardım.

"Siz içmiyorsunuz sanırım."

"Eskiden içtim bir süre. Sonra bıraktım. Kahveyi beğendiniz mi?"

"Çok güzel olmuş, elinize sağlık."

"Teşekkür ederim. Makine yaptı gerçi."

"Olur mu canım? Siz ellerinizle hazırladınız ya."

Tabakadan bir sigara çıkarıp yaktım. Kahveden bir yudum daha aldım. Ona bakmak, saatlerce seyretmek istiyordum; yüzünü, ellerini, mimiklerini, her şeyini ama yapamazdım. Çaresiz karşıya, mavi sandığımız siyah boşluğa baktım. Ona bakmasam da görüyordum, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme, karşıya bakıyordu o da. Gözlerini karşıdan ayırmadan hafifçe bana doğru döndü, kısıktı sesi.

"Birden saçma geldi bana."

"Ne saçma geldi?"

"Sigara içmek... Yakıyorsun, dumanını içine çekip üflüyorsun sonra. Neden yapıyorum ki ben bunu, dedim. Saçma geldi birden, içmedim bir daha."

Sanki yıllardır tanışıyor, birbirimizin her şeyini biliyorduk da önceden sözünü etmediğimiz konular bulmaya çalışıyorduk. Neden bir şey sormuyor? Daha kapıdayken "Neden geldiniz, neyi soruşturuyorsunuz?" diye sormalıydı. Çok yakın iki arkadaşmışız gibi karşıladı beni, balkonda oturmuş kahve içiyoruz şimdi de, belli ki ikimizde de benzer etkiler bırakmış bir şarkı eşliğinde. Belki eve bir polis geldiğini bilmesini istemiyordu komşuların, kapı önünde sormaya kalksa birileri duyabilirdi. Balkonda da soramazdı, bizim gibi balkonda oturan birileri olabilirdi, kahveleri içip içeriye geçtikten sonra konuşmalıydık bunları.

"At biniyorsunuz sanırım."

"Nereden anladınız?"

"Fotoğraftaki ceketiniz at binerken giyilenlere benziyor."

"Hangi fotoğraftaki?"

"Şöminenin üstündeki, beyaz ceketli olan... Zaten dört fotoğraf var sadece."

"Ah, evet. Ben pek hoşlanmam fotoğraf çektirmekten, bir de öyle orta yere koymak filan... Selim ısrar etti koyalım diye, birkaç tane koyduk."

Kahveden bir yudum alıp sigaradan bir nefes daha çektim. Haklıydı, ne kadar saçma bir şey bu. Söndürdüm sigarayı. Karşıya bakıyordu hâlâ, ben de karşıya bakıyordum ama görüyordum onu; gülümseyişini, gecenin içinde parlayışını.

"Sumru ne demek? Pek duymadığım bir isim."

"Deniz kırlangıcı... Babam denizcidir, çok sever sumruları."

Cevap verirken sol elini istemsizce kaldırıp işaretparmağıyla kolyesine dokunmuş ama yaptığı bu hareketten pişman olmuş gibi çekmişti hemen. İsimlerini yazdırdıkları altın kolyeleri gururla boyunlarında taşıyan kadınlara benzediğini mi düşünmüştü o an, ateşe değmiş gibi elini birdenbire kolyesinden neden çekmiş, mutfaktayken görüp de yanıldığını sandığım o hüzün neden yüzüne dokunup geçmişti?

Deniz kırlangıcı... İşte o zaman anımsadım Fikret'in kitaplığındaki siyah, ahşap kutu içinde, siyah kadife döşeli haznede duran kolyeyi. Kanatları açıktı kırlangıç sandığım o kolyenin, kuyruğu da çataldı, o yüzden Sumru'nun kolyesini ilk gördüğümde eşleştirememiştim. Fikret mi hediye etti şimdi göğsünde duran bu kolyeyi? Yok, Fikret hediye etmiş olsa kitaplığındaki kolyeyi verir, bu ikinci kolye neden? İki kolye yaptırıp birini Sumru'ya vermiş, diğerini kendi saklamıştır belki. Böyle özel kolyeler yaptıracak, özenle saklayacak, dokunduklarında ellerini yakacak kadar büyük bir aşk mı vardı aralarında kimsenin bilmediği?

Neden Fikret'in evindeki kolyenin kanatları açık da Sumru'nunki kapalı? Evli olduğu için mi? Fikret'e geldiğinde özgürce uçabildiği ama sonra elini kolunu bağlayan bu eve dönmek zorunda olduğu için mi? Neden çıkmıyor bu cendereden? Çocuğu var, kurulu bir düzeni var, çıkamıyor. Ne düşündüğümü anlamış gibi bana döndü, gözlerime bakıp gülümsedi. Ne yapmak istediğini anladığımı göstermek için aynı şekilde karşılık verdim. Şarkı bitti, bir sessizlik oldu. İster istemez belleğim, bu şarkıyı dinlediğim kasetteki bir sonraki şarkıyı bekledi, "If you ever change your mind" ama yok, sessizlik; iki yüzünde de birer şarkı olan plaklardan biriydi herhalde, bir yüzünü çalmış, susmuştu sonra. Kahveden bir yudum daha aldım, telvesi kaldı geriye, fincanı tabağına koyup tepsinin üstüne bıraktım. "İçeriye geçelim isterseniz," dedi, başımı salladım. Önümde duran küllüğü aldı, kendi fincanıyla birlikte tepsiye koyup içeriye girdi. Kalktım ben de, içeriye girip balkon kapısını kapattım.

Tepsiyi bırakmak için mutfağa gitmişti, eve geldiğimde oturduğum koltuğun yanında durup beklemeye başladım. Mutfaktan çıktı, ceketini vestiyere asıp yanıma geldi. Elimle, oturun, der gibi kanepeyi işaret ettim; bir nezaket gösterisi olarak değil, artık ipleri elime aldığımı anlasın diye yapmıştım bunu ama "Çok incesiniz, teşekkür ederim," deyip yanında durduğum koltuğa yakın köşesine oturdu kanepenin. Koltuğa oturdum ben de.

"Eşiniz cuma günü Londra'daymış sanırım."

"Bir şey mi olmuş Londra'da? Selim'le ilgili bir şey mi bu?"

"Belki de Selim Bey'le hiç ilgisi olmayan bir konudur, araştırıyoruz şimdilik. Neden gitmişti Londra'ya?"

"Temmuzda Türk Festivali yapılacakmış Londra'da. Türk ressamların eserlerinden oluşan karma bir sergi düzenlemek istiyorlarmış, küratör olarak Selim'i düşünmüşler. Toplantıya gitmişti."

"Kiminle toplantıya gitmişti?"

"Festivali düzenleyen organizasyon komitesiyle."

"Nerede açılacakmış sergi?"

"Anlaşabilirlerse Tate Modern'de açmak istiyorlarmış."

"Eşiniz sık sık gider mi Londra'ya?"

"Yılda dört-beş kez gider."

"Sergi işleri için mi?"

"Evet, Londra'daki birçok galeriyle bağlantısı vardır Selim'in."

"Cuma gecesi evde miydiniz?"

Hemen önümüzdeki sehpaya bakıyordu o sırada, soruyu duyunca başını kaldırıp şaşırmış gibi gözlerime baktı. Oysa bunu soracağımı biliyordu, Ayşin'e sormuştum çünkü, neler sorduğumu konuşmamışlar gibi davranıyordu. Aslında Selim'in Londra'daki birçok galeriyle bağlantısı olduğunu söylediğinde Barbican'la da bağlantısı olup olmadığını sormak geçmişti aklımdan ama son anda vazgeçmiştim. Eğer Cobaltblue oysa, Barbican dediğim anda ona nasıl ulaştığını tahmin edebilirdi, bunu bilmesini istemiyordum.

"Bunu neden soruyorsunuz?"

"Soruşturmayla ilgili..."

"Soruşturmanın eşimle ilgili olduğunu sanıyordum."

"Bakın Sumru Hanım, açık konuşayım; siz sorularıma cevap vermeden soruşturmayla ilgili bilgi veremem. Siz de yola gidecekmişsiniz, zamanınızı almak istemiyorum. Şimdi bana cuma gecesi evde olup olmadığınızı söyler misiniz lütfen?"

"Sinemaya gitmiştim."

"Hangi sinemaya?"

"Atlas... Beyoğlu'ndaki."

"Kaç seansına girdiniz?"

"Yirmi dört seansına girecektim ama hiç bilet kalmamış, geri döndüm o yüzden."

"Kaçta döndünüz eve?"

"İki gibi evdeydim sanıyorum."

"Sumru Hanım, lütfen beni aptal yerine koymayın. Önceden biletinizi almadan gece yarısı seansı için Suadiye'den Beyoğlu'na gittiğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Rica ederim Nedim Bey, sizi niçin aptal yerine koyayım? Festival programında olmamasına rağmen sonradan gösterime almışlar filmi, geç haberim oldu. İnternete baktım; bilet kalmamış, gişeden satın alınabileceğini yazmışlar. Gittim ama ayakta bile yer kalmamıştı."

"Kusura bakmayın, bilmiyordum. Ne festivali bu?"

"İstanbul Film Festivali."

"Filmin adı neydi?"

"*Forty Shades of Blue*."

"Pardon, anlayamadım."

"*Forty Shades of Blue... Mavinin Kırk Tonu*."

Nasıl bir rastlantı bu, böyle rastlantı olabilir mi? Zekâsıyla boy ölçüşemeyeceğim, her şeyi istediği gibi düzenleme yetisine sahip birinin benimle oyun oynadığı düşüncesine kapıldım birden; halime bakıp kahkahalarla gülüyor olmalı. Bugün önce Aygece'yi çıkardı karşıma, şimdi de Sumru; oradan oraya savuruyor beni. Saçmalama, çok kullanılan bir tema bu; mavili şarkılardan, filmlerden, kitaplardan geçilmiyor ortalık, sıradan bir rastlantı işte.

"Neden görmek istediniz bu filmi?"

"Festivaldeki çoğu filmi takip etmeye çalışıyorum. Sundance Ödülü almış. Güzel bir filme benziyordu."

"Arabanızla gittiniz sanırım."

"Hayır, taksiyle gittim."

"Ayşin Hanım arabanızla gittiğinizi söylemişti."

"Arabayla gidecektim, hatta yola çıkmıştım bile. Sonra malum cuma gecesi, Taksim'in çok sıkışık olabileceği aklıma geldi. Bağdat Caddesi'nde bir otoparka bırakıp yoldan geçen bir taksiye bindim."

Yüzüme bakıp gülümsedi. Evet, arabasını Bağdat Caddesi'nde bir otoparka bırakmıştı ama nereye gitmişti oradan; Taksim'e mi, Fikret'in evine mi? Yoldan geçen bir taksiye binmiş, plakasını sorsam "Nasıl anımsayabilirim?" diyecek. Karşılıklı bir oyun oynuyorduk sanki, kaçma ve kovalama oyunu, meydan okuyordu böyle gözlerime bakarak; hadi yakalasana beni, işte buradayım ben. Aptallaştım iyice, kendisini korumaya çalışıyor sadece ya da gerçekten söylediği gibi oldu her şey. Gerçeği ortaya çıkarabileceğim bir kozum var daha.

"Telefonunuz yanınızda mıydı?"

"Ah, hayır. Bilet bulmak için bir an önce çıkayım derken evde unutmuşum telefonu. Yolda farkına vardım ama dönemedim artık."

Gülümsedi yine, oyun oynuyor benimle, oradan oraya savuruyor. Yaklaşınama izin veriyor önce, yanına kadar geliyorum, elimi uzatsam tutacağım ama sıyrılıp kaçıveriyor birden, gülüyor sonra. Aşk gibi. Hayır, o melek yüzün arkasına gizlenmiş şeytanın gülümsemesi değil bu; çaresizlikle, yalan söylemek zorunda kalmanın utancıyla gülümsüyor. Ah be güzelim, Fikret yüzünden ne çok yalan söylemek zorunda kaldın. Belki de Fikret'i tanıyana dek hiç yalan söylememiştin. Sonra eşine yalan söylemek zorunda kaldın, sevdiklerine, arkadaşlarına yalan söylemek zorunda kaldın, şimdi de bana söylüyorsun. Seni kurtaracağım bu utançtan ama ben de bir yalan söyleyeceğim bunun için.

"Aryan Terzigil'i tanıyor musunuz?"

"Tanıyorum... Niçin sordunuz?"

"Tanışıklığınızın derecesi nedir?"

"Çok eskiden bir süre görüşmüştük."

"Görüşmüştük derken bir ilişkiden mi söz ediyorsunuz?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Beş yıl önce... Beş-altı yıl."

"İki yıl mı sürdü ilişkiniz?"

"Bir yıldan biraz fazla... Niçin sorduğunuzu söylemeyecek misiniz?"

"Neden ayrıldınız?"

"Ama bunlar çok özel sorular. Neyi soruşturuyorsunuz siz, ne ilgisi olabilir bunun?"

"Ayrıldıktan sonra hiç gördünüz mü onu?"

"Elbette. Sergilerde, açılışlarda karşılaştık birkaç kez."

"En son ne zaman gördünüz?"

"Hatırlamıyorum. Çok sık karşılaşmadık zaten Fikret'le. Hangi sergide gördüm, ne zamandı, bilemeyeceğim şimdi."

Aryan diye sormuştum ama Fikret demişti ondan söz ederken, Aygece'ye göre daha derin bir ilişkinin işareti olabilir mi bu? Sağlam durmaya çalışıyordu ama Fikret'ten söz etmeye başladıktan sonra önünü alamadığı bir gerginlik yaşadığını hissedebiliyordum. Şimdi ona ne kadar çok şey bildiğimi göstermeliydim ki ne yaptığını bildiğime inansın, ne söylerse söylesin beni kandıramayacağını, peşini bırakmayacağımı, benden kurtulamayacağını anlasın.

"Mezuniyet sınavında jüriye çıkardığınız kopya işiniz neydi, anımsıyor musunuz?"

"Kopya işim mi? Eee, şeydi, *Las Meninas*... Velazquez'in."

"Fikret Bey mezun olurken hangi kopyayı yapmış, biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Belki konuşmuşuzdur ama hatırlamıyorum."

"David'in bir tablosunu yapmış, *Marat'nın Ölümü*. Bu tabloyu bilirsiniz herhalde."

"Tabii ki... Ama neden soruyorsunuz bunları?"

"Çünkü bir Charlotte Corday arıyorum."

"Charlotte Corday mı?"

"Evet, Charlotte Corday. Jirondenlerin yerini bildiği baha-

nesiyle yanına çıkıp göğsüne bir bıçak sokarak Marat'yı öldüren kadın. Bu olayı da biliyorsunuzdur."

"Benimle ne ilgisi var bunların?"

"Fikret Bey cuma gecesi evindeki küvette çırılçıplak, Marat gibi kalbine bir bıçak sokularak öldürüldü."

"Ne diyorsunuz siz?"

Fikret'in, Marat gibi öldürülmüş olmasının Şahap'ta nasıl bir etki bıraktığını görmüştüm, Sumru'yu nasıl etkilediğine bakarak bir karşılaştırma yapabileceğimi umuyordum. Öyle bir baktı ki yüzüme, Fikret'in ölümüyle bir ilgisi olmadığına inanabilirdim. Çalışmıştı herhalde buna, böyle bir durumla karşılaştığında nasıl tepki vereceğini düşünmüştü önceden. Aynı şaşkınlık ve kabullenememe vardı bakışlarında.

"Fikret öldü mü?"

"Ölmedi, öldürüldü."

"Nasıl olabilir bu, neden öldürsünler Fikret'i?"

"Bunu bilmiyoruz şimdilik. Fikret'i öldüren kadına sorduğumuzda neden öldürdüğünü de öğrenmiş olacağız."

"Bir kadın mı öldürmüş?"

"Evet. Fikret'i öldürmek için ayrıntılı bir plan yapmıştı bu kadın; her şeyi inceden inceye düşünmüş, Fikret'le nasıl bağlantı kuracağını, evine nasıl gideceğini, geriye nasıl döneceğini hesaplamıştı. Plana göre cinayetin kendisiyle bağlantısı ortaya çıkarılamayacaktı. Böyle bir bağlantı kurulsa bile o gece neler yaptığına ilişkin bir de hikâyesi vardı kadının. Kocası yurtdışındaydı zaten. Yardımcısına sinemaya gideceğini söyledi. Arabasını park edip taksiyle gitti Fikret'in evine. Telefonunu evde bıraktı ki nerelerden sinyal verdiği bulunamasın."

"Siz beni mi ima ediyorsunuz?"

"Cuma akşamı dokuzu çeyrek geçe Fikret'in evine geldi bu kadın. Çırılçıplak küvetteyken kalbine bir bıçak sokup öldürdü Fikret'i. Bulunduğunda intihar etmiş sanılsın di-

ye parmak izlerini silip bıçağı eline tutuşturdu. Sonra evdeki izlerini de sildi, delilleri bir poşete koydu. Saat birde elinde poşetle çıktı evden, kimseye görünmemek için bahçeden yan sokağa geçti ve evine gitti. Kadının planlarını bozan bir şey vardı yalnız. Çarşamba günü yandaki binanın birinci kat dairesine balkondan bir hırsız girmişti. Ev sahipleri bir gün sonra balkona gizli bir kamera koydurdular. Kamera, cuma gecesi siyah, dar bir pantolon giymiş, siyah montlu bir kadının Fikret'in oturduğu apartınana giriş ve çıkışını kaydetti. Bu kadın, Fikret'i öldürdükten sonra apartmandan çıktığında bahçeden yan sokağa geçmek yerine herkes gibi ana kapıdan çıksaydı kim olduğunu bulamayacaktık çünkü yüzünü göremeden kamera açısından çıkmış olacaktı. Şansımız varmış ki bahçeden yan sokağa geçtiğinde net bir şekilde kameranın görüş açısına girmiş. Bugün öğleden sonra ifadelerini aldığımız Şahap Delikaptan ve apartman görevlisi görüntüleri izleyip kim olduğunu tespit ettiler kadının."

Önce öfke ve inkâr vardı bakışlarında, gözlerime bakıyordu doğrudan. Konuştukça öfke ve inkârın boşa olduğunu kabullendi, başını eğdi, sehpadaki vazoya bakmaya başladı. Ellerini kucağında birleştirmiş, bacakları bitişik ve yana dönük, başı öne eğik olsa da dimdik oturuyor, neredeyse hiç hareket etmiyordu. Gözleri yaşarıyordu yalnız, gözlerini kırpıştırıyordu ara sıra. Kadının kim olduğunu tespit ettiğimizi söylerken bir damla yaş süzüldü gözünden, yanağında ıslak bir iz bırakıp çenesine indi. Bir süre durdu orada. Düştü sonra.

"Sumru Hanım, Fikret Terzigil'i neden öldürdünüz?"

İtiraz etmedi. Ellerini yüzüne kapatıp sessizce ağlamaya başladı.

On Yedinci Bölüm

Hemen teslim olacağını düşünmüyordum. Söylediğim yalana inanıp Fikret'in evine geldiğini kabul etse bile öldürdüğünü inkâr edebilir, "Ben çıktıktan sonra kendini öldürmüş, ben yapmadım," diyebilirdi.

Ama ben onun öldürdüğünü biliyordum, iki nedeni vardı bunun: İlki Fikret'in bilgisayarındaki geçmiş dosyalarının o daha evdeyken silinmiş olmasıydı. Ne var ki işe yaramazdı, "Evet, ben evdeyken sildi. Ne var bunda?" diyebilirdi. İkincisi Fikret'le sohbet ettiği bilgisayarı ona giderken çöpe atmasıydı ama bu da işe yaramazdı, "Eşim kontrol eder, Fikret'le görüştüğümü öğrenir diye korktum, çöpe attım," diyebilirdi. Beni, Sumru'ya getiren ne varsa mahkemede işe yaramayacak zayıf bağlantılardan ibaretti, ilk duruşmada serbest kalırdı.

Delil bir yana görünür bir neden de yoktu. Büyük olasılıkla ICQ sohbetinde sözünü ettikleri mesele yüzünden öldürmüştü Fikret'i ama meselenin ne olduğunu bilmiyordum.

Bu tür vakalarda üç sorunun cevabı aranır: Tehdit var mı? Aralarındaki ilişkiyi kullanıp Sumru'yu tehdit edecek biri

değildi Fikret, bunu geçebilirdim. Para ilişkisi var mı? İkisi de para sorunu olmayan kişilerdi, olsa bile Sumru'nun para yüzünden birini öldürmüş olabileceğine kimse ikna edemezdi beni. İhanet ya da kıskançlık var mı? Sumru zaten evliydi, Fikret'i ihanet ya da kıskançlık yüzünden öldürmezdi. Nedenini bilmesem de Sumru'nun öldürdüğünden emindim ama inkâr etse o an hiçbir şekilde ispat edemezdim. Tek çıkar yolum vardı, suçu kabul etmesi. Önce suçu kabul etmesini sağlamalı sonra nedenini öğrenmeliydim.

İkinci bir yalan hazırlamıştım bunun için; bıçak kabzasındaki parmak izlerini yeterince iyi temizleyemediğini, pasaport alırken verdiği parmak izleriyle karşılaştırdığımızı söyleyecek, kaçacak bir yeri kalmadığına inandırıp itiraf etmesini bekleyecektim. Bu yalana da inandı diyelim, yine de karşı çıkabilir, "Ben o bıçakla elma soymuştum. Nereden bileyim kendini o bıçakla öldüreceğini," ya da "ben salondayken banyoda kalbine bıçak sokmuş. Fark ettiğimde bıçağı çıkarıp kurtarmak istedim ama çoktan ölmüştü," diyebilirdi.

İkinci yalana gerek kalmadı, kameraya yakalandığını anlatırken kendini bıraktı. O an bu teslimiyetin Sumru'nun kişiliğinden kaynaklandığını düşünmüştüm; hayatını doğru ve yalansız yaşamak isteyen biriydi o, yaptığı bir şey yüzüne söylendiğinde inkâr etmek kişiliğine uygun değildi. Pişmandı, vicdan azabı çekiyordu, bir insanı öldürmenin gittikçe ağırlaşan yükünü taşımaktan yorulmuştu; belki ben onu bulmuş olmasam birkaç gün içinde kendisi teslim olacaktı. Buna inandırmıştım kendimi o zamanlar, neden bu kadar kolay kabullendiğini on yıl sonra anlayabildim ancak.

Ellerini yüzüne kapatmış, kıpırdamadan duruyordu, ağlıyordu herhalde. "Sumru Hanım, iyi misiniz?" diye sordum, cevap vermedi.

Ne kadar farklıydı iki kadın. Aygece kendine kapanıyordu ağlarken; iki büklüm oluyor, acısını kendi başına yaşamak

için kimsenin giremeyeceği bir koza oluşturuyordu kollarıyla. Fikret'in ölümü için kendini suçluyor, cezasını çekmek için kendi hapishanesine kapatıyordu kendini. Sumru öyle değildi, elleriyle yüzünü kapatmıştı sadece, hiç ses çıkarmıyor, dimdik duruyordu öylece; aşırılıktan, duygularını göstermekten hoşlanmadığı için mi? Bu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünüyor, zaman kazanmaya çalışıyor da olabilirdi. Belki de bundan sonra ne olacağını düşünüyordu; çocuğuna kim bakacak, kocası, annesi, babası, arkadaşları ne diyecek, tanıyanlar neler konuşacak arkasından?

Birkaç dakika bekledi öyle, sonra yüzünü diğer tarafa çevirip elleriyle gözlerinin altını sildi. Dönüp vazoya odaklandı yine, ellerini kucağında birleştirmiş, dimdik oturuyordu biraz önceki gibi. Dudakları titriyordu, gözleri de kızarmıştı ama vakarı duruyordu yerinde.

"Şahap mı tanıdı beni?"

"Önce apartman görevlisi tanıdı. Şahap Bey'e gösterdik sonra, o da teyit etti."

Şahap'ı sorduğuna göre kendisini ele vermeyeceğini düşünüyor olabilirdi. Bu yüzden önce apartman görevlisini söylemiştim ki Şahap onaylamak zorunda kalmış gibi olsun. Demek ki Şahap'la araları iyi, belki meselenin ne olduğunu biliyordur Şahap. Belki bu yüzden kendisini ele vermeyeceğini düşünüyor. O da olabilir mi bu işin içinde? Cuma gecesi evde televizyon izlediğini, sonra da internette sohbet edip yattığını söylemişti. Sumru inkâr ederse gider, binerim tepesine, şu meselenin ne olduğunu ondan öğrenirim.

"Lavaboya gidebilir miyim?"

"Tabii. Size eşlik etmek zorundayım yalnız. Dilerseniz bir bayan memur çağırabilirim."

"Gerek yok, yüzümü yıkayacağım."

Kalktık. Vestiyerin yanındaki kapı lavaboya açılıyormuş, kapalı bir kapı var arkada, tuvalet herhalde. Yüzünü yıka-

yıp kuruladı. Saçlarını açıp elleriyle düzeltti, at kuyruğu yapıp bağladı tekrar. Sakinleşmiş gibiydi. Döndük, aynı yerlere oturduk.

"Ne yapılması gerekiyor şimdi?"

"Emniyet'e gideceğiz. Olayın nasıl gerçekleştiğini anlatıp ifadenizi imzalayacaksınız. Bu gece misafirimiz olursunuz. Yarın mahkemeye sevkinizi yaparız."

"Burada anlatsam olur mu? Herkesin içinde benim için zor olabilir."

"Tabii. Şimdi ifade verebilecek durumda mısınız?"

"Evet."

"Fikret Terzigil'i siz mi öldürdünüz?"

Dönüp bana baktı, bir karar vermeye çalışıyordu sanki. Soruyu çok da önemsemiyormuş gibi görünmeye çalıştım; prosedür böyle gerektirdiği için sormuşum gibi, cevap versen de olur vermesen de, der gibi. Neyse ki avukatını aramak, ifadesini avukatıyla birlikte vermek filan geçmiyordu aklından, yoksa kuş olur uçardı elimden. Bakışlarını sehpaya çevirdi yine. Kararsızlığını yendi sonunda:

"Evet."

"Bıçakla fantezi oyunu oynarken kazara mı öldürdünüz?"

O eve Fikret'i öldürmek için gittiğini, o gece yaptığı her şeyi önceden planladığını biliyordum. Böyle bir bahaneye sığınmanın işe yaramayacağını şimdiden ona göstermem gerekiyordu. Her ayrıntıyı düşündüğüne göre kuşkusuz bu seçeneği de değerlendirmiş olmalıydı ama kesin bir dille karşı çıktı buna. Belki de kimliği ortaya çıkarsa bıçaklı fantezilerle anılan biri olmaktansa ağır bir cezayı tercih etmeye karar vermişti.

"Hayır."

"Nasıl öldürdünüz?"

"Otopside tespit edilemeyen bir zehir buldum. Aslında tespit edilebiliyormuş ama özel bir analiz gerektiğinden

otopsiden önce özellikle talep edilmediyse yapılmıyormuş. İki şişe şarap alıp birine bu zehirden koydum."

Ne diyor bu kadın? Şaraba zehir koyduysa neden intihar süsü vermiş? Yahu, sehpanın üzerinde duruyor şarap, biri içse ölür. Fikret'in kardeşi gelecekti eve, ya içerse çocuk...

"Sehpadaki şarap zehirli miydi?"

"Hayır, zehirli şarabı lavaboya döküp şişesini attım, sehpadaki şişe temiz."

Zehrin adını sordum. Söyledi. Doğruydu, özel analiz gerektiren zehirlerden biri. Nereden bulduğunu sordum. Onu da söyledi. Ne aradığını bilen birinin kolayca ulaşılabileceği birkaç bileşen gerekiyordu zaten, her yerden bulabilirdi. Bunu nereden öğrendiğini sordum. Takip edilmesi zor, önüne geçilmesi mümkün olmayan bir kaynağın adını verdi.

"Sonra ne yaptınız?"

"Selim, Londra'ya gitmişti, en uygun günün cuma olduğuna karar verdim. Akşam Fikret'le internette sohbet ettik. Evine davet etti beni."

"Kendi bilgisayarınızı kullanarak mı sohbet ettiniz?"

"Bilgisayarı bir gün önce Sirkeci'de ikinci el ürünler satan bir dükkândan almıştım."

"ICQ üzerinden mi sohbet ettiniz, Cobaltblue rumuzuyla?"

"Evet."

"Fikret'in bilgisayarını araştırdık, Cobaltblue ile cuma akşamı dışında hiç kayıt yoktu."

"O akşam ICQ'dan yeni bir numara aldım ama Fikret'in bildiği eski rumuzumu kullandım yine. Cobaltblue diye görünce ben olduğumu anladı hemen. Zaten yıllardır aramızda bir şifre gibiydi bu sözcük."

Enver, Fikret'in bilgisayarını tararken ICQ numarasını kullanarak arama yaptığını söylemişti. Demek ki numara yerine Cobaltblue diye arasa önceki kayıtları da bulabilecek-

mişiz. Bir iş daha çıktı; sabah, önceki kayıtların da dökümünü alıp incelemem gerekiyor.

"İnternete nereden bağlandınız, evden mi?"

"Hayır. Caddebostan'da sürekli gittiğim bir kafe vardı, oranın internetini kullandım."

"Sık gittiğiniz bir kafeyse personelin sizi anımsayabileceğini düşünmediniz mi?"

"İçeriye girmedim, park yerinden çekiyordu internet. Arabada oturup Fikret'le sohbet ettim. Evine davet edince bilgisayarı çöpe atıp arabayı cadde üzerindeki bir otoparka bıraktım. Sonra taksiye binip Moda'ya gittim."

"Nerede indiniz taksiden?"

"Fikret'in sokağına gelmeden indim. Apartmanın karşısındaki sokağa kadar yürüyüp biraz bekledim. Çevrede kimsenin olmadığına emin olunca gidip zilini çaldım. Atölyedeymiş, eve geçtik beraber. Duş almak için banyoya gidince şarapları hazırladım hemen. Zehirli şişeden bir kadeh koyup şişeyi çantama sakladım."

"Neden bu kadar uğraştınız? Yanınıza yalnızca bir şişe şarap alıp zehri Fikret'in kadehine koyabilirdiniz."

"Banyoya gideceğini bilmiyordum ki. Zehirli şişeden iki kadeh koyacak, içiyormuş gibi yapıp onun içmesini bekleyecektim. Sonra da temiz şişeyi bırakıp evden ayrılacaktım. Duş almaya gidince işim kolaylaştı, kendime temiz şişeden bir kadeh koyup şişeyi sehpaya bıraktım. Şarapları içtik ama hiçbir şey olmadı Fikret'e. Sonra yatak odasına gittik. Bir süre sonra midesi bulanmaya başladı... Banyoya gitti..."

Gözleri dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı yine. Yüzünü diğer tarafa çevirdi. Bir dakika kadar bekledi öyle. Elleriyle gözlerinin altını silip sehpaya döndü tekrar.

"İyi misiniz?"

"Evet. Bir saniye lütfen."

"İsterseniz biraz bekleyebiliriz. Sonra devam edersiniz."

"Hayır, anlatayım, bir an önce bitsin bu..."

"Peki. Banyoya gitti, demiştiniz."

"Yazları tekneyle koy koy gezerdik biz. Bir yere demir attığımızda babam balık tutardı."

"Sumru Hanım, olayı..."

"Lütfen... Lütfen izin verin. Bazen büyük bir balık tuttuğunda çırpınır dururdu teknenin içinde, ölmezdi kolay kolay. O zaman babam bir bıçak sokup öldürürdü balığı, acı çekmesin diye. İlk gördüğümde, yapma, diye bağırmıştım. Yapmazsam daha çok acı çeker, demişti babam. Hiç yiyemezdim o balıklardan, çırpınmaları, titremeleri gelirdi hep aklıma... Fikret banyoya gidince ben de gittim arkasından, klozete eğilmiş kusmaya çalışıyordu, bir şey çıkmıyordu midesinden. Öğürüp duruyordu sürekli. Sonra doğrulup küvetin kenarına oturmak istedi... Duramadı öyle... Küvetin içine düştü..."

"Ölmüş müydü?"

"Hayır, titriyordu. Baygındı ama titriyordu sürekli... Çok üşüyormuş gibi..."

"Acı çekmesin diye mi kalbine bıçak soktunuz?"

"Evet."

Gözlerini kapatıp ne zamandır içinde tutuyormuş gibi soluğunu bıraktı. İki elinin üst tarafıyla gözlerinin altına bastırdı, gözlerini iyice açıp kırpıştırdı birkaç kez. Ellerini tekrar kucağında birleştirdi. Bu kadar, söyleyecek bir şeyim kalmadı, der gibi bana baktı.

"Neden öldürdünüz Fikret'i?"

"Bunu anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Sumru Hanım, şimdi anlatmasanız bile mahkemede anlatmak zorunda kalacaksınız. Nasıl öldürdüğünüzü anlatıp nedenini söylemezseniz cezanızda hiç indirim yapmazlar."

"Kimse anlamaz ki..."

"Belki anlaşılır bir şeydir. Neden denemiyorsunuz?"

"Ben Fikret'i öldürmedim aslında."

"Şimdi anlattınız ya nasıl öldürdüğünüzü."

"Öldürdüm ama Fikret'i değil kendimi öldürdüm."

"Sumru Hanım, lütfen böyle..."

"Anlamayacağınızı söylemiştim."

"Başka bir şekilde anlatmayı deneyin."

Başını salladı. Dudaklarını büzüp dalgın bir ifadeyle vazoya bakmaya başladı. Ne anlatacağını biliyor da nasıl anlatacağını bilemiyormuş, nereden başlaması gerektiğini düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

"Fikret'le tanıştığımda üçüncü sınıftaydım."

"Doksan sekizde mi?"

"Evet. AKM'de bir sergi açmıştı. Herkes sergiden bahsediyordu okulda, yedi-sekiz arkadaş toplanıp sergiye gittik. Kalabalıktı epey, işleri dolaşıp konuşuyorduk kendi aramızda. Ben tanımıyordum Fikret'i, oradaymış meğer. Yanımıza geldi birden, *The First Supper*'ı sen mi yaptın, diye sordu bana."

"*The First Supper* ne?"

"*İlk Akşam Yemeği*... Leonardo Da Vinci'nin *The Last Supper* diye bir tablosu vardır, İsa ve havarilerinin birlikte yediği son yemeği anlatır. Ben de bir ilk yemeği anlattığım bir resim yapmıştım. Kadıköy'de, bir barda açılan karma bir sergiye katılmıştım bu resimle. Kim olduğunu bilmediğim biri almıştı resmi, adının gizli kalmasını istiyormuş. Pek de ilgilenmemiştim açıkçası... Satılan tek resmim odur."

"Neden? İyi değil mi resimleriniz?"

"Bilmem. Başka sergiye katılmadım ben. Katılsam belki satılan olurdu."

"Ayşin Hanım hâlâ resim yaptığınızı söyledi."

"Yapıyorum ama satmıyorum."

"*The First Supper*'ı sen mi yaptın, diye sordu demiştiniz."

"Evet. Ben yaptım, dedim. Bu zamana kadar gördüğüm en iyi iş, dedi. Başka bir şey söylemeden gitti sonra. Arkadaşlar

heyecanlandılar, kızım, senin resmi Aryan Terzigil almış diye. Bir ay geçti aradan, merak edip atölyesine gittim; yatak odasında, başucuna asılıymış meğer."

Fikret'in evini gözümün önüne getirdim, ne yatak odasında ne de salonda resim vardı. Atölyede kendi resimleri vardı sadece, bir de depoda yan yana duvara dayanmış olanlar, sonradan depoya filan kaldırmış demek ki.

"Kimse bilmiyordu resmin hikâyesini ama o görür görmez anlamış."

"Neyi anlamış?"

"Resmin hikâyesini. Annemle babam ben çok küçükken ayrıldılar. Liseye kadar annemin yanındaydım ben, Mersin'de. Babam, annemden ayrıldıktan sonra şirketini İstanbul'a taşımış, başka bir kadınla evlenmişti. Bir de erkek çocuğu vardı."

"Ne şirketi var babanızın?"

"Ro-ro şirketi. Ortaokulu bitirdiğimde İstanbul'da çok iyi okullar var diye annemi ikna edip beni yanına aldı. Babamla birlikte geldik İstanbul'a. Uçaktan inip babamın yaşadığı eve gittik. Üvey annemle kardeşim kapıda karşıladılar beni, yabancıymış gibi hissetmemem için ellerinden geleni yaptılar. Ama sonra akşam yemeğine oturduğumuzda..."

"Kötü mü davrandılar?"

"Hayır, çok iyiydiler ama ben değildim. Nasıl oturacağımı, elimi nereye koyacağını bilemiyordum. Onların merhametine kalmış bir sığıntı gibi hissediyordum kendimi. Tavuk, pilav ve komposto vardı yemekte, hepsini çok severdim ama boğazımdan geçmiyordu. Babamı da babammış gibi hissetmiyordum, uzaktan tanıdığım biri gibiydi o akşam. Belli etmemeye çalıştım, onlar da anlamadılar. Babam espriler yapıyordu art arda, mutluydu yanına geldim diye, neşeliymiş gibi görünmeye çalıştım ben de..."

"O akşamı mı anlatıyordu resim?"

"Evet. Fikret anlamış resmi görünce. Atölyesine gittiğimde kahve yapmıştı bana. Okuldan, atölye hocalarından konuşuyorduk. Durup dururken, annenle baban ayrı mı senin, diye sordu. Nereden bildiniz, dedim. Elimden tutup yatak odasına götürdü, resmi gösterip, bak, dedi, çok belli ayrı oldukları, bu kız bu kadar hüzünlü olmazdı yoksa..."

"Öyle mi başladı ilişkiniz?"

"Evet."

"Neden ayrıldınız?"

"Sürekli, beni bırak, yaşına uygun birini bul, deyip duruyordu. On yaş vardı aramızda, sorun edecek bir şey değildi ki bu. Çocukluğun baba özlemiyle geçtiği için benim gibi yaşlı birini buldun, diyordu. Okuldan ne zaman çıktığımı, eve ne zaman gittiğimi, arkadaşlarla bir yere oturacak olsam kimlerle oturduğumu, her şeyimi kontrol etmeye çalışıyordu. Güvensizliğinden, kıskançlığından yoruldum. Sonunda ayrıldık."

"Fikret mi güvensiz ve kıskançtı?"

"Evet, hatta yılbaşında ayrıldık kıskançlığı yüzünden. Okulda kutlama vardı arkadaşlarla, ona katılıp sonra Fikret'e gidecektim. Biraz geç kaldım diye söylemediğini bırakmadı. O gece kararımı verdim, sabah ayrılmak istediğimi söyledim."

"Açıkçası sizi aldattığı için ayrılmış olabileceğinizi düşünmüştüm. Şahap Bey'in söylediğine göre çokeşli biriymiş Fikret. Pek de güvensiz ve kıskanç biri gibi gelmedi bana."

"İlişkimiz bittikten sonra öyle biri oldu. Hem çokeşli denmez herhalde buna, bulduğuyla birlikte oluyor denir. Biriyle ilişki sürdürebilecek biri değildi çünkü."

"Aygece Hanım'la sürdürüyordu."

"Aygece'ye âşık olduğunu sanmıyorum."

"Onu terk ettikten sonra ne oldu?"

"Sonra unutamadığımı fark ettim. Onu hatırlatıyor di-

ye resim yapmayı bıraktım. Kendimi oyalamak için babamın şirketinde çalıştım bir süre. Sevdiğim, istediğim adamlar oldu, bir iki ilişki yaşadım ama hep Fikret'i düşünüyordum. Nasıl oluyorsa her gece uyumaya çalışırken aklımda o oluyordu, sabah uyandığımda yine o. İşe gitmek için hazırlanırken, kahvaltı ederken, araba kullanırken, kahve molalarında, akşamları bir yere takıldığımda hep Fikret. Bazen unuttuğum da oluyordu, işle ilgili bir problemi halletmeye çalışırken aklımdan çıkabiliyordu mesela. Bazı kitapların birkaç sayfasını onu düşünmeden okuyabildiğimi hatırlıyorum. Bazı şarkıları dinlerken de aklıma gelmeyebiliyordu. Bir iki de film vardı bazı sahnelerini onsuz izleyebildiğim ama çabuk geri dönüyordu. Babamın şirketinden ayrıldım sonra, mesleğimle ilgili bir iş olsun diye Selim'in şirketinde çalışmaya başladım. Selim'le o zaman tanıştık. Evlenmeyi düşünmüyordum hiç, Selim ikna etti beni. Evlendik... Aslında Fikret'i unutmak için evlendim onunla; dönüşü olmayan bir şey yapmak, onu bir daha görmemek için kesin bir önlem almak istiyordum ama ne büyük bir hata yaptığımı evlendikten sonra anladım."

"Ayrıldıktan sonra da görüştünüz yani."

"Evet, çok özlüyordum onu, birkaç kez görüştük ama evlendikten sonra yüz yüze görüşmedim hiç, geçtiğimiz cuma gecesi hariç. Çok çağırdı ama gitmedim."

"Yüz yüze görüşmediniz ama ICQ'da görüşüyordunuz."

"Evet. Fikret sevmez internette sohbet etmeyi, benimle görüşebilmek için giriyordu sadece, o da özlüyordu beni. Çok kötü bir şey bu; birine âşıksınız, o da size âşık ama bir araya gelmeniz mümkün değil. Bu şekilde sürdüremeyeceğimi anlayınca internet üzerinden görüşmeyi de kestim. Sonra daha kötü oldu."

"Neden Selim'den ayrılıp Fikret'e dönmediniz?"

"Sözümden dönemem ben. Selim'e söz vermiştim bir

ömür boyu diye, nasıl döneyim? Hem dönsem de bir şey değişmeyecekti; Fikret yine o güvensiz, kıskanç Fikret olacaktı, yine saçma sapan sözlerle beni incitecekti, ayrılacaktık yine. Berke'nin de babasından ayrı büyümesini istemiyordum, bunun bir çocuğu ne kadar üzdüğünü biliyordum çünkü."

"Evet."

"Biriyle görüştüğünüzde nasıl olduğunu, neler yaşadığını biliyorsunuz ama görüşmeyince tüm bunları hayal etmek zorunda kalıyorsunuz. Hayal etmenin, bilmekten çok daha kötü olduğunu o zaman anladım. Bir sergiye gidiyordum, o da gelmiş midir buraya, bu resme bakmış mıdır diye düşünüyordum. Bir kitap okuyordum, o da okumuş mudur bu kitabı, bu cümleyi okuduğunda ne düşünmüştür diyordum. Bir film izliyordum, bu sahneyi gördü mü acaba diye geçiyordu aklımdan. Bir konsere gidiyordum, o da burada mıdır şimdi diye etrafa bakıyordum sürekli. Bir gün sokakta yürürken bir ağacın yaprakları değdi başıma, o da geçmiş midir buradan, onun da başına değmiş midir bu yapraklar diye bir apartmanın girişine saklanıp ağladım. Hiç görüşmemenin böyle bir tarafı var, ne yaptığını hiç bilmediğiniz için bütün olasılıkların içine dahil ediyorsunuz. Kötüydüm ama kimseye bir şey söyleyemiyordum. Selim'e, işi bırakıp Berke'yle ilgilenmek istediğimi söyledim. Anlayışla karşıladı. Eve kapattım kendimi, hiç dışarıya çıkmamaya başladım. Sonra daha da kötü oldu. İşim de olmayınca Fikret'le birlikte olduğum dönemden aklımda kalan ne varsa üzerinde düşünmeye başladım. Uyanmıştır şimdi. Duş almaya gidiyordur banyoya. Kahvaltı ediyordur. Ceviz ve bal severdi kahvaltıda, az tuzlu köy peyniri, yeşil zeytin. Atölyeye geçer birazdan. Spotları açıp çalışmaya başlar. Karnı acıkır sonra, pizza söyler. Ben yanında olsam piliç fileto söylerdi. Tüm gününü düşünmeye başladım böyle, gece yatana kadar. Onun gibi geçmeye başladı günlerim. Yukarıdaki bir odayı atölyeye çevir-

dim, resim yapmaya başladım tekrar. Onun gibi uyanıyor, kahvaltı ediyor, atölyeye çalışmaya çıkıyordum sonra. Onun gibi oturuyordum taburede, paleti onun gibi tutuyordum. Çocukluğundan kalma bir mavi aradığını söylerdi hep, ben de o maviyi arıyordum onun gibi. Binlerce farklı tonda mavi ikonlar çizdim, onun gibi resim yapmaya başladım. Benim resimlerim değildi onlar, Fikret'e gösterseniz, ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum ama bunlar benim resimlerim, der. Sonra fark ettim ki Fikret olmuşum ben, ona dönüşmüşüm. Belki yardımı olur diye ICQ'yu kurup Fikret'le konuşmaya başladım tekrar. Ona anlattım; seni reddettiğim için sana dönüştüm ben, dedim, reddettiği renkte görünen her şey gibi. Bu meseleyi çözebiliriz, gel konuşalım, dedi ama çözümü olmadığını biliyordum."

"Neden?"

"Âşık olduğu kadın değildim ki artık. Ne zaman sohbet etsek, gel konuşalım, bu meseleyi çözelim, diyordu ama kendim olmaktan çıkmıştım, böyle nasıl sevebilirdi ki beni? Çözümü yoktu bunun, ne ona dönebiliyor ne de böyle yaşayabiliyordum. Berke'yle ilgilenemiyordum, Selim'le ilgilenemiyordum, hiçbir şeyle ilgilenemiyordum. Fikret'ten başka bir şey yoktu aklımda, kafamı toplayamıyor, hiçbir iş yapamıyordum. Sonunda kendimi öldürmeye karar verdim. Çok düşündüm bunu, birkaç kez kıyısına kadar geldim. Ama çocuğum vardı, onu bırakıp gidemezdim. Sonra düşündüm ki ben de Fikret'im, o da Fikret. Onu öldürürsem kendimi öldürmüş olurum. Böylece kurtulabilirim Fikret'e dönüşen kendimden. Ben onu öldürmedim aslında, kendimi öldürdüm."

Vazoya bakıyordu dalgın gözlerle. Birkaç dakika hiç konuşmadan öylece oturduk.

"Başka bilen var mı bunları? Eşinize ya da başka birine anlattınız mı?"

"Hayır."

Ayağa kalktım. Sakince oturuyorken birden ayağa kalkınca şaşırdı, gözlerime baktı tedirginlikle. Emniyet'e gitme zamanımızın geldiğini düşünmüştü herhalde.

"Sumru Hanım, size yalan söyledim. Yan binada kamera filan yoktu, başka bir ipucunu kullanarak bulmuştum sizi. Cuma gecesi Fikret'in evine gitmiş olduğunuzdan kimsenin haberi yok, herkes intihar ettiğini sanıyor onun. Ben de buraya gelmemiş, sizinle hiç konuşmamış kabul ediyorum kendimi. Hoşça kalın."

Dönüp hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım. Bir şey söylemesine fırsat vermedim, beklesem ne söylerdi, bilmiyorum. Kapıyı açıp dışarıya çıktım. Gitmeden son bir kez ona baktım; ayağa kalkmıştı, oturduğu kanepenin önünde durmuş, bana bakıyordu o da. Kapıyı kapattım. Koşar adım merdivenleri inip apartmandan çıktım.

Gece sessiz, kimse yok sokakta. Sahil yolu bile boş, tek tük araba geçiyor. Arabaya doğru yürümeye başladım. Öyle hafiflemiştim ki kollarımı çırpsam uçabilirdim.

On Sekizinci Bölüm

Eve dönerken yolu biraz uzattım, Ogün Sokak'a girip Karakedi Apartmanı'nın önüne park ettim. Koltuğun altındaki bilgisayarı alıp yedi numaranın ziline bastım. Saat biri geçmişti, haliyle telaşlandı çocuklar. Bilgisayarı Atakan'a verdim, "Bir iki hafta format atma, belli olmaz, incelemek için geri alabiliriz," dedim.

Kadıköy Meydanı'na inip İskele Karakolu'na uğradım sonra. Kadir yok, Tuncay da eve gitmiş. Telefon edip listenin nerede olduğunu sordum. Kadir'in masasındaymış. Listeyi aldım; bütün satırlar çizilmiş, birinci sayfanın sonuna doğru yanında "Suadiye" yazılı satırla ikinci sayfanın başındaki yanında "Bostancı" yazılı satır hariç. Karakoldan çıktım, arabaya giderken buruşturup çöpe attım listeyi. İç cebimdeki sigara tabakasını çıkardım, üç sigara vardı içinde, onları da çöpe atıp tabakayı cebime koydum yine.

Eve girdiğimde saat ikiye geliyordu. Oturup Aygece Solenkova, Şahap Delikaptan ve apartman görevlisi Süleyman Baytuna'nın ifadelerini, anlattıkları ne varsa eksiksiz bir şekilde yazdım. Karşı binanın birinci katında oturan Devrim

Zırhyapan'ın gece birde apartmandan çıktığını tahmin ettiği bir kadın gördüğü beyanını da ekleyip hepsini bir dosyaya koydum. Telefonun alarmını kurup yattım sonra. Birkaç saat de olsa yıllardır ilk kez bu kadar güzel uyudum.

Sabah işe giderken yol üstü bir pastaneye oturdum, iki peynirli poğaça bir de çay söyledim. İki gazete vardı pastanede, ikisinde de haber olmuştu Fikret. Biri, "Da Vinci'nin doğduğu gün öldü" başlığıyla vermişti haberi, "Türk resminin gelecek vadeden sanatçısı Aryan Terzigil'i, Leonardo Da Vinci'nin doğduğu gün kaybettik. On beş nisan akşamı evinde geçirdiği elim bir kaza sonucu hayatını kaybeden Aryan Terzigil, Rönesans'ın bu büyük ustasının ülkemizdeki en önemli takipçilerinden biriydi," diye devam ediyordu. Da Vinci'nin resimlerini az buçuk biliyordum, hiç ilgisi yoktu Fikret'in yaptıklarıyla, nereden uydurmuşlardı bunu? Bilmediğim bir alan, belki de takipçisiydi; sfumato ile ilgili yazıları okurken Da Vinci adına rastlamıştım epey. İki gazete de portre bir fotoğrafını basmıştı Fikret'in, pazar sabahı kapı önünde çekilen fotoğraflara itibar etmemişlerdi demek ki.

Büroya geldiğimde internetten *Marat'nın Ölümü* tablosunu buldum, yazıcıdan renkli bir çıktısını alıp dosyaya ekledim. Bir günlük mazeret izni aldım sonra. Elimdeki dosyayla büro amirinin odasına gittim. "Halletmem gereken ailevi bir sorun çıktı. Şu dosyayı bir arkadaşa verelim. Birkaç işi var, tamamlayıp Kadıköy'e göndersin," dedim. Ekip amirlerinden birinin adını verip ona devretmemi söyledi.

Birçok vakada birlikte çalıştığımız arkadaşlardan biriydi, oturup vaka üzerine konuştuk biraz. Ölüm raporu için gelen doktorun vakayı neden şüpheli bulduğunu anlattım. Doktorun şüphesine rağmen Olay Yeri İnceleme'den gelen ekibin intihar olduğundan emin olduklarını söyledim. Savcının söylediklerini aktardım sonra; dosyanın Kadıköy'de tutulmasını, Cinayet Büro, Olay Yeri İnceleme ve Adli Tıp rapor-

larının olabildiğince çabuk Kadıköy'e gönderilmesini istediğini söyledim. Sonra da Aygece Solenkova'nın ifadesinden söz edip *Marat'nın Ölümü* tablosunun çıktısını gösterdim. Ayrıca karşı binada oturan Devrim Zırhyapan'ın, olay gecesi apartmandan çıktığını düşündüğü bir kadın gördüğünü ama komşularla yapılan görüşmelerde kadının hangi daireden çıktığının tespit edilemediğini söyledim. Dosyayı uzattım, "Ölenin yakın bir arkadaşı ve apartman görevlisinin ifadeleri de var içinde. İş senin," dedim.

Dosyayı aldı, "Ne yapayım, raporu yazdırıp ifadelerle birlikte göndereyim mi Kadıköy'e?" diye sordu. "Ben kararsızım," dedim, "sabah olay yerine gidildiğinde ev ve atölye kapıları kilitliymiş, anahtarlar da ev kapısının arkasındaymış. Yani olay sırasında evde biri varmış gibi görünmüyor. Kız da, başka birisiyle birlikte olduğum için intihar etti, mezun olurken yaptığı resimdeki gibi öldürmüş kendini, diyor ama yine de şüphelendim ben, işim çıkmasaydı bugün olayın üzerine gidecektim hatta. İfadeler burada işte, iyice oku. Sonra istersen gidip eve bir bak. Kardeşi gelecekti İzmir'den, evdedir şimdi, onunla konuş. Evde bir bilgisayar var, ben Teknik'teki arkadaşlara internet üzerinden baktırdım ama teslim alıp iyice bir kontrol ettirsen iyi olur. Parmak izi karşılaştırma ve otopsi raporlarını, cep ve ev telefonu dökümlerini incele, bir şey çıkar belki. Bir bak bakalım işte, sen ne diyeceksin. İntihar dersen raporu Kadıköy'e gönderirsin. Cinayet dersen dosyayı büroya aldırıp üzerine gidersin."

Sumru'nun kaderini de kendi kaderimi de teslim ettim böylece, eve gittim. Öğleyin Kadir telefon etti, raporu ne zaman göndereceğimi sordu. İşi devrettiğim ekip amirinin adını verip onu aramasını söyledim. Öğle ve akşam yemeğinden sonra iki kahve içtim o gün, ilkinde canım sigara istedi yine, aklıma Sumru'nun sözleri geldi, içmedim.

Ertesi gün Enver'le karşılaştık yemekhanede, "Amirim, hani takip ettiğimiz şu bilgisayarı getirecektiniz siz?" dedi. Pazartesi sabahı işim çıktığı için gelemediğimi söyledim. İşi devrettiğim ekip amirinin evdeki bilgisayarı getirip getirmediğini sordum, "Yok, getirmedi bir şey," dedi.

Sonraki birkaç hafta hiç ilgilenmedim vakayla. Ne olduğunu sormadım, işi devrettiğim ekip amiri de bir şey söylemedi, o kadar çok iş vardı ki aklına bile gelmemiş olabilir. Sonradan öğrendim ki Kadir telefon edip savcının dosyayı beklediğini söyleyince yarım sayfa bir rapor yazıp ifadelerle birlikte göndermiş. Adli Tıp ve Olay Yeri İnceleme'den gelen raporlarda da soruşturmaya devam edilmesini gerektirecek bir şey çıkmamış, kapanmış dosya.

Bir ay sonra Fikret'in kardeşleri Beyoğlu'ndaki bir galeride *Mavinin Reddi* sergisini açtılar. Gazetelerden birinin hafta sonu ekinde gördüm haberi, sergiye gittim. Atölyede gördüğüm resimlerin hepsi sergideydi, şövaledeki bitmemiş resmi de koymuşlardı. Hepsinde de "Satıldı" ibaresi vardı, Taşucu Sanat Vakfı'nın kartları iliştirilmişti ibarelerin yanına. Belki Aygece'yi görürüm diyordum ama yoktu. Görevlilere "Ailesinden biri var mı?" diye sordum, kardeşleri buradaymış ama açılıştan sonra İzmir'e dönmüşler.

Beklemediğim kadar rahattım, şaşırtıyordu bu beni. Asla yapmayacağını düşündüğüm, bir kez olsun aklımdan bile geçmeyen bir şey yapmıştım, rahatsız etmeliydi ama umursamıyordum. Sumru, neden öldürdüğünü anlatırken şöyle düşünmüştüm: "Bu kadın suça yatkın biri mi? Görmezden gelirsem işleyeceği yeni bir suçun nedeni ben olur muyum?" Düşüncesi bile saçmaydı, öyle özel bir nedeni vardı ki yeni bir suçu imkânsız kılıyordu; yoktu o artık, kendini öldürmüştü. "Bir daha suç işlemeyeceğini biliyorsam neden çocuğundan ayırayım?" diye düşünmüş, bir anda karar vermiştim.

Bu düşüncemde haklı çıktım, sonraki on yıl boyunca bir ölü gibi yaşadı Sumru. Tabii ki nasıl yaşadığını ayrıntılarıyla bilmiyorum ama ne bir olaya karıştı ne de hakkında bir haber çıktı. İnternette sürekli aratınama rağmen adına hiç rastlayamadım. Sosyal medya çok geliştiğinde bile yoktu hiçbirinde, gerçekten ölmüş gibiydi.

Rahatlığının bir nedeni de dosyayı devretmiş olmamdı. Devretmek yerine savcının istediği gibi bir rapor yazıp Kadir'e gönderebilir, olayın üstünü örtebilirdim. Böyle yapmamış, vakayı devretmiştim. Üstelik devrettiğim kişiye vakayı şüpheli bulduğumu, evdeki bilgisayarı kontrol ettirmesi gerektiğini söylemiştim. O bilgisayarla çözmüştüm olayı, onlar da çözebilirdi. Riske de girmiştim, Atakan'a ulaşıp bilgisayarı geri verdiğimi öğrenseler soruşturma geçirirdim. En fazla Caddebostan'a gidebilirlerdi, Suadiye'ye geçebileceklerini sanmıyordum ama Sumru'yu bulurlar ve itiraf ettiği halde bıraktığımı öğrenirlerse ağır bir ceza yerdim.

Hayır, başta karar vermiştim, her şeyi olduğu gibi anlatacaktım. Vakayı devrettiğim anda dosyanın kapanacağını biliyordum. Kaldı ki Sumru'yu bulsalar bile konuştuklarımızdan söz etmeyeceğine emindim.

Fikret'in bende hakkı vardı yalnız, onu da çocuğun hakkıyla ödüyordum. Evet, katilini bırakıp Fikret'in hakkını yemiştim ama bir çocuğu da annesiz bırakmamıştım. Hangisinin daha ağır bastığını çok düşündüm, çocuğun annesiz kalmamasını daha önemli buluyordum ki verdiğim karar rahatsız etmiyordu beni aksine daha iyi hissediyordum kendimi. Uykularım düzelmişti, rahat uyuyordum geceleri. Kendi başıma kalmak korkutmuyordu artık, yıllar önceki gibi kitap okuyabiliyor, müzik dinleyebiliyor, kendimle zaman geçirebiliyordum. Ridade'yi de eskisi kadar düşünmüyordum, aklıma geldiğinde suçluluk duymuyordum eskisi gibi.

Neden böyle birdenbire iyileştiğimi zamanla anladım. Sumru'nun yardıma ihtiyacı vardı, yalnız ben yardım edebilirdim ona. Sumru'ya yardım ederek yıllar önce yardım edemediğim, bir çocuk gibi kaçarak yalnız ve çaresiz bıraktığım Ridade'ye borcumu ödemiştim. Ne var ki on yıl sürdü bu, on yıl sonra yanıldığını fark ettim.

On Dokuzuncu Bölüm

On yıl sonra Sumru Hasçeri'nin dosyasındaki son belgeye bakarken gerçeğin baştan beri farkında olup olmadığımı sorguluyordum. Çocuğun ölüm belgesi: "Berke Hasçeri, Doğumu: 3 Ekim 2000, Ölümü: 31 Ocak 2015."

Sumru'yla konuştuğum akşam şöminenin üstünde fotoğraflarını görmüştüm oysa. İlk fotoğrafta Sumru'nun kucağındaydı, henüz birkaç aylıkken çekilmişti ama sondaki fotoğrafta bir anaokulunun dans gösterisinde yaşıtı bir kızla dans ediyordu çocuk.

Şöyle bir bakıp geçmiştim o dört fotoğrafa; Sumru'nun şimdi dosyada duran beyaz ceketli fotoğrafı daha çok ilgimi çekmişti, çocuğun fotoğraflarına dikkat etmemiştim pek. Öyle miydi; dikkat etmemiş miydim, Sumru'yu bırakmama engel olmasın diye görmezden mi gelmiştim yoksa?

Bu sorunun cevabını vermem gerekiyordu; o eve tekrar gitmek, fotoğraflara bir daha bakmak, Selim Hasçeri'yle konuşup neler bildiğini öğrenmek zorundaydım. Dosyadaki ifadesinde telefon numarası vardı, aradım. Bir gün arayla hayatının merkezindeki iki kişiyi yitirmişti adam. Kimbilir, ne haldeydi, dikkatli konuşmalıydım.

"Efendim."

"Nedim Elermiş ben. Selim Hasçeri'yle mi görüşüyorum?"

"Evet Nedim Bey, benim, Selim Hasçeri."

"Evde misiniz? Uğrayıp sizinle konuşmak istiyorum."

"Evdeyim. Öğleyin bir gibi çıkmak zorundayım yalnız."

"On bir gibi sizde olurum. Görüşmek üzere."

"Tamam. Görüşmek üzere."

Durgun, başına gelenleri kabullenmiş bir ses. Dosyayı toparlayıp masanın köşesine bıraktım. Paltomu giyip otoparka indim, arabaya bindiğim gibi Suadiye'ye yollandım.

Yol boyunca bardaktan boşanır gibi yağmur yağdı, Su Yanı Sokağı'na geldiğimde kesiliverdi birden. Arapsaçına dönmüş trafik yüzünden yarım saat gecikmiştim. Arabadan inip çevreye şöyle bir baktım; o eski güzelliği kalmamış sokağın, evler biraz daha köhneleşmiş, deniz solgun ve bulanık. Daha çok ağaç vardı sanki, onları da mı kesmişler? Lodos epeyce sert esiyordu, paltoma sarınıp apartınana doğru yürüdüm. En son iki buçuk yıl önce gelmiştim, yaz günüydü, arabayı yan sokağa park edip yürüyerek geçmiştim evin önünden.

En üstteki zili çaldım. Zil panelini değiştirmişler, üstünde küçük bir kamera gözü var. Kapı açıldı, girip en üst kata çıktım. Selim kapıda durmuş beni bekliyordu. Nedense Sumru'nun yanına yakıştıramadım adamı, çok yaşlı göründü gözüme. Nikâh fotoğraflarını görmüştüm, aralarında bu kadar yaş farkı varmış gibi görünmüyordu. Sumru'yu da on yıl önce görmüştüm gerçi ama yine de aralarında on beş yıl vardı en az. Fikret'in on yılı sorun ettiğini söylemişti Sumru, etmeseymiş keşke. Belki de son günlerde yaşadıkları yüzünden böyle görünüyor. Kolay değil, çocuğu öldü diye bir gecede saçları tamamen dökülen gencecik bir adam görmüştüm ben, bir daha da çıkmamıştı saçı. Paltosu var üstünde, neden böyle oturuyor ki evde?

Kendimi tanıttım. Tokalaştık. "Buyurun lütfen," dedi, içe-

riye girdim. Ev de farklı; vestiyer, koltuklar, kanepeler, sehpalar, yemek masası, sandalyeler yenilenmiş. Duvarlardaki resimlerden birkaç tanesini de değiştirmişler galiba, başka bir hava var şimdi salonda. Belki adamın derin üzüntüsü değiştiriyor havayı. Belki de ben değiştim, farklı geliyor her şey.

"Kusura bakmayın, ev soğuk. Çıkacağım diye kaloriferi kapatmıştım."

"Önemli değil. Nereye gidiyorsunuz?"

"Mersin'e, yarınki tören için."

"Evet... Başınız sağ olsun."

"Siz sağ olun. Oturun lütfen."

Kanepeyi gösteriyordu, "Bir saniye," deyip şömineye gittim. Titizlikle yerleştirilmiş on beş fotoğraf vardı şimdi üstünde. Anlamıştım, Sumru, on yıl önce geldiğimde görmemi istemediği fotoğrafları kaldırmış ama birini atlamıştı. Şüpheleneceğimi düşündüğü başka şeyleri kaldırmaya çalışırken gözünden kaçmıştı belki de. Bıraktığı dört fotoğrafı düzenlemeye fırsat bulamadığı için özensizce konuvermiş gibi görünmüşlerdi o zaman gözüme.

Çocuğun boyuna bakılırsa çoğu son yıllara ait bu fotoğrafların. Bazıları yabancı şehirlerde çekilmiş. Önceki dört fotoğraf duruyor, Sumru'nun beyaz ceketli fotoğrafı da; dosyaya konulması için buradaki fotoğrafı vermemişler demek ki. Neden kıpkırmızı bir ruj sürmüş bazı fotoğraflarda? Saçları neden dalgalı, o güzelim saçlarına ne yapmış böyle? Neden bu kadar farklı, aklımdaki gibi değil hiç. "İnsan, çöle benzer," derdi Marangoz, "rüzgârla her gece değişir yüzü."

Dönüp kanepeye oturdum. Telaşlandı adam, elini kaldırıp, "Diğer kanepeye oturabilir misiniz lütfen?" dedi. İşaret ettiği kanepeye değil, karşısındakine oturmuştum. Önce, neden böyle tepki gösteriyor ki bu adam, diye düşündüm. İfadesinde yazanlar aklıma geldi sonra, salondaki ka-

nepede bulmuştu karısının cesedini. Kalktım hemen, "Özür dilerim," deyip diğerine oturdum. Yavaşça köşesine oturdu o kanepenin, elini kumaşın üstüne sürdü; ayakucuna oturmuştu herhalde, hâlâ oradaymış gibi ayaklarını okşamıştı Sumru'nun.

Sonra bana döndü, gözleri yaşarmıştı, "Ben özür dilerim," dedi, "zor bir dönem geçiriyorum biraz." Berke'yi sormak, bir an önce gerçeği öğrenmek istiyordum ama olanların ne kadarını bildiğini bilmiyordum adamın, yanlış bir şey söyleyip daha da üzmek istemiyordum.

"On yıl önce gelmiştim ama sizinle görüşememiştik."

"Biliyorum, arabada beklemiştik biz."

"Arabada mı beklemiştiniz? Neden?"

"Sumru öyle istemişti."

"Bursa'ya gittiğinizi söylemişti bana, anneniz rahatsızlandığı için..."

"Hayır. O akşam Ayşin telefon edip bir polis geldi deyince aceleyle eve dönmüştük biz. Sumru'nun cuma gecesi nerede olduğunu sormuş, on birde tekrar geleceğinizi söylemişsiniz. Sumru bunu duyunca Berke'yi ve Ayşin'i alıp hemen evden gitmemi istedi."

"Neden gitmenizi istedi?"

"Berke'yle ilgili bir şey olabilir, dedi, üstelemedim ben de."

"Niye üstelemediğinizi anlayamadım."

"Ona evlenme teklif ettiğimde bir anlaşma yapmıştık; kesinlikle Berke'yle ilgili hiçbir soru sormayacak, kendi çocuğum gibi kabul edecektim. Berke bir yaşını yeni doldurmuştu o zaman, beni her zaman babası bilecekti."

"Berke'nin babasının kim olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Bilmiyordum, geçtiğimiz hafta öğrendim. Kimse bilmiyordu, annesi babası bile. Duyulursa velayet davası açılır, Berke'nin hayatı altüst olur diye bu konudan hiç söz etmezdi."

"Ben gittikten sonra eve döndüğünüzde ne söyledi?"

"Soruşturmanın Berke'yle ilgisi olmadığını, boş yere kaygılandığını söyledi. Aryan Terzigil intihar etmiş, tanıdığı kim varsa rutin olarak ifadeleri alınıyormuş. Sumru'nun eskiden Aryan'la görüştüğünü biliyordum, anlatınıştı bana. Pek önemsediği biri gibi gelmemişti, üzerinde durmamıştım... Aryan'ın öldüğünü söyleyince üzülmüştüm yalnız, iyi bir ressamdı."

"Nasıl öldüğünü biliyor musunuz Aryan'ın?"

"Nedim Bey, rahat konuşabilirsiniz, Sumru anlattı bana her şeyi. Geçen hafta Berke'nin durumu ağırlaştığında hastaneye götürmüştük. Gece doktorlardan biri, hemşireyle konuşurken sabaha çıkmayabilir, demiş, Sumru duymuş bunu. Berke'nin odasındaydım ben, yanıma geldi. Sürekli ağlıyordu, teskin edemedim bir türlü. Sana söylemem gereken bir şey var, dedi, anlattı sonra her şeyi... O zaman karar vermişti herhalde, Berke'yi kaybederse kendi hayatına da... Bunu tahmin etmem gerekiyordu..."

Sesi çatallaşmış, gözleri yaşarınıştı yine. Paltosunun cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp gözlerini sildi. Başını yana çevirip bir dakika kadar balkon kapısından dışarıya baktı. Bana döndü sonra.

"Gitmeden önce her şeyi bilmemi istedi sanırım."

"Aryan'ı neden öldürdüğünü söyledi mi?"

"Evet. Olaydan dört gün önce Berke'yi bir çocuk oyununa götürmüş. Çıkışta Aryan'la karşılaşmışlar. Sumru hiç konuşmadan Berke'yi çekiştirip gitmiş oradan. Aryan şüphelenmiş, internetten mesaj göndermiş Sumru'ya, çocuk benim çocuğum mu diye. Sumru reddetmiş ama Aryan daha çok üstüne gelmiş, dava açıp DNA testi yaptıracağını söylemiş. Böyle söyleyince korkmuş Sumru, öldürmeye karar vermiş."

"Berke'yi elinden alacak diye mi öldürmüş yani? İhmal filan yoksa o yaştaki çocukları anneye verir mahkeme. Babaya haftada bir iki gün görme izni verilir ancak."

"Ben de söyledim bunu; mahkeme sana verirdi, böyle bir şeyi nasıl göze alabildin, diye sordum. Berke'nin haftada bir gün gidip de başka bir evde akşam yemeğine oturmak zorunda kalmasına katlanamazdım. Böyle bir şey olmasın diye herkesi öldürebilirim, dedi."

Olabilir mi bu, baba evinde yediği o ilk akşam yemeğinde hissettikleri yüzünden öldürmüş olabilir mi Fikret'i, aynı şeyleri Berke de yaşamasın diye? Tamam, nedenlerinden biri olabilir ama sadece bu olabilir mi? Kendisi anlatmak istemiş, doğrudur herhalde. Selim'i incitmemek için yalnızca bu kadarını söylemiştir belki. Fikret'in asıl adını bile bilmiyor adam, Sumru'nun hayatında ne kadar büyük bir yer tuttuğundan haberi yok belki de.

"*Mavinin Reddi*'yle ilgili bir şey anlatmıştı bana. Aryan'ı reddettiği için ona dönüştüğünü, onu öldürerek aslında kendini öldürdüğünü söylemişti."

"Evet. Dikkatinizi başka bir yöne çekmek için bir aşk hikâyesi uydurmuş size. Suçu kabul etmesine rağmen onu neden bıraktığınızı çok merak etmiş yalnız. Tutuklanacağını sanıyormuş ama siz, kamera filan olmadığını söyleyip çekip gitmişsiniz evden. Sizinle görüşüp nedenini sormak istemiş yıllarca ama çekinmiş, arayamamış sizi. Ben tahmin ettim gerçi, hapse girip Berke'den ayrı kalmana gönlü razı olmamıştır, dedim."

Bir şey söylemedim, başımı salladım sadece. Yağmur başlamıştı tekrar, ara sıra rüzgârın yönü değiştikçe pencere camlarına vuruyor, sonra kesiliyordu sesi. Saatine baktı, ben de baktım, on ikiye geliyordu, zamanı vardı daha.

"Size çok minnettardı. Söylediği gibi rutin bir soruşturma için geldiğinizi sanmış o zaman, Aryan'ın tüm eski sevgilileriyle görüşüyorlar herhalde, diye düşünmüş. Ayşin'e kaç yıldır evli olduğumuzu sormuşsunuz ya; Berke'nin beş yaşında olduğunu görüp Aryan'la bağlantı kurmanızdan korktuğu

için göndermiş bizi evden. Ama siz apartmandan nasıl çıktığını, elindeki poşeti, üzerindeki giysileri tarif edip kameraya yakalandığını söyleyince her şey bitti demiş, Berke'nin babasının Aryan olduğu ortaya çıkacak."

"Hapse gireceği için değil de Berke'nin babasının kim olduğu ortaya çıkacak diye mi korkmuş?"

"Berke söz konusuysa hapse girmeyi filan umursamazdı ki Sumru, tüm hayatı Berke'ydi onun. Aryan'ı siz mi öldürdünüz, diye sormuşsunuz siz. Evine gittim ama ben öldürmedim diyebilir, iyi bir avukatla bu işten kurtulabilirim, diye düşünmüş önce; elinizde onun öldürdüğüne dair kesin bir delilin olmadığını tahmin ediyormuş. Ama inkâr ettiğinde soruşturmayı derinleştirip Aryan'ın, Berke'nin babası olduğunu ortaya çıkarabileceğinizden korkmuş. Bu ortaya çıktığında Aryan'ı neden öldürdüğü de belli olacak, kendini savunması imkânsız hale gelecekti. Sonuçta hem hapse girecek hem de Berke'yi kaybedecekti. Bu riske girmemek için suçu kabul etmeye karar vermiş."

"Berke'yi neden kaybedecekti?"

"Kaybetmez mi? Biyolojik babası ölmüş, annesi hapse girmiş... Evet, babası ben göründüğüm için velayeti bendeydi ama Aryan'ın ailesi, velayetin kaldırılıp kendilerinin vasi tayin edilmesi için dava açabilir, Berke'yi alabilirlerdi. Bunu yapmasalar bile Berke, babasının başka biri olduğunu öğrenmiş olacaktı. Hayatı karmakarışık hale gelecek, hiç tanımadığı insanları akraba diye kabul etmek zorunda kalacaktı. Daha da kötüsü, annesinin babasını öldürmüş olduğu gerçeğiyle bir ömür geçirecekti. Ama suçu kabul edip alakasız bir nedenle öldürdüğünü söylerse soruşturmanın sürdürülmesine gerek kalmayacağı için babasının Aryan olduğu ortaya çıkmayacaktı. Bir süre annesinden uzak kalacaktı sadece."

"O gece neler olduğunu anlattı mı size; neler konuştuklarını, nasıl öldürdüğünü?"

"Anlattı. Otopside ortaya çıkmayan bir zehir bulmuş, bir şarabın içine koyup Aryan'ın evine gitmiş. Üstü kapalı ağzını aramış önce, Berke'nin kendi çocuğu olabileceği şüphesinden bir başkasına söz etmediğinden emin olmuş. Sonra Berke'nin onun çocuğu olduğunu söyleyip körkütük âşık rolü oynamış Aryan'a, o da isterse benden ayrılıp Berke'yle birlikte ona geri dönmek istediğini söylemiş. Neden böyle söyledin, diye sordum. Böyle söylemesem nasıl şarap içecektik, dedi. Bunca yıldır ona âşık yaşadığımı sanmalı, tekrar bir araya gelebileceğimizi düşünmeliydi ki getirdiğim şarabı içsin. Yoksa şüphelenip içmeyebilirdi, dedi."

Saatine baktı yine, ben gerek görmedim bu kez. Nedensiz bir yorgunluk çökmüştü üstüme, büroya dönmek yerine eve gidip ölü gibi yatmak istiyordum. Gelirken Sumru'nun kolyesi vardı aklımda; biri mi hediye etti, kendisi mi aldı, diye sormayı planlamıştım. Aslında o akşam Sumru'ya soracaktım bunu, fırsat olmamıştı bir türlü. Selim'e de sormanın bir anlamı yoktu artık. "Çok teşekkür ederim," deyip ayağa kalktım. "Rica ederim. Ben teşekkür ederim," dedi, kalktı o da.

Kapıya giderken mutfak kapısıyla merdiven arasına asılmış resme ilişti gözüm. Çok büyük değil, yüksekliği kırk, genişliği altmış santimetre kadar, çerçevesinden çıkarılıp rulo yapıldığında bir poşete rahatlıkla sığar.

Yaklaşıp daha yakından baktım resme. Bir masada yemek yiyen bir aile; anne, baba, on yaşlarında bir erkek çocuk, on beş yaşlarında bir kız. Diğerleri yemekle meşgul, kız ellerini kucağında birleştirmiş masaya bakıyor.

"Çok güzel bir resim."

"Sumru'nun öğrenciyken yaptığı işlerden biri. O da çok severdi bunu."

"Daha önce geldiğimde görmemiştim."

"O zaman yoktu galiba. Babasının evindeymiş, dört-beş yıl önce getirmişti yanlış hatırlamıyorsam."

Adama döndüm. Gözlerinden anladım, o da biliyordu resmin hikâyesini, hatta benden daha çok şey biliyordu ama sormak gelmedi içimden. Elimi uzattım, "Peki," dedim, "başınız sağ olsun tekrar." Tokalaştık. "Siz sağ olun," dedi.

Çıkıp gittim evden.

Yirminci Bölüm

Söyleyeceklerim bu kadar, böyle oldu her şey.

Olup biten ne varsa yazdım. Yazdıklarımı defalarca okuyup kontrol ettim; bu vakayla ilgili ne olduysa kişisel bakışının etkisiyle farklılaşmasına izin vermeden kaleme aldığımı, gördüklerimi ve işittiklerimi oldukları ve söylendikleri gibi yazıya döktüğümü, soruşturma sürecinde aklımdan geçenleri değiştirmeden, zihnimde şekillendikleri gibi anımsayıp ifademe aktardığımı düşünüyorum.

Sumru Tarçın Hasçeri'yi bir ölümün faili olduğunu itiraf etmiş olmasına rağmen tutuklayıp yargıya sevk etmedim. Bunu, bir suç olduğunu bilerek, akli melekelerim yerindeyken yaptım. On yıl önce işlediğim bu suçla ilgili varsa zamanaşımı hakkımdan feragat ettiğimi bu belgeyle beyan ediyorum. Bedeli neyse ödemeye hazırım ve bundan gocunmuyorum.

Kendimi aklamak için yazmadım bunu. Günah çıkarmak, vicdanımın sesini susturmak için de yazmadım. Verdiğim bir kararla ilgili aklımı kurcalayan bir soruyu cevaplayabileceğimi düşündüğüm için yazdım. Bu vakayla ilgili belleğim-

de ne varsa ortaya koymak, bilinçaltımı eşeleyip kendimden sakladığım anı parçalarını gizlendikleri yerden çıkarmak, bu kararı nasıl verdiğimi bulmak istedim.

İfademi yazmaya iki bin on beş yılının Şubat ayında başladım, iki bin on altı yılının Şubat ayında bitirdim. Belleğimi yeni anılarla bulandırmamak için bu süre boyunca ara sıra sağlığını sormak için aradığım annem dışında kimseyle konuşmadım, pek evden çıkmadım, televizyon izlemedim, müzik dinlemedim; yazmakla uğraşmadığım zamanlarda bile bu olayı düşünerek zaman geçirdim.

Bazen bir ayrıntıyı doğru şekilde anımsayabilmek bazen de bir bakışı ya da bir hareketi doğru şekilde anlatabileceğim sözcüğü bulmak için günlerce düşündüğüm oldu. En çok da sonraki her anımsayışımda biraz daha değiştirmiş olabileceğimden kuşkulandığım anı parçalarıyla uğraştım.

Tüm bu çabaya rağmen sorunun cevabını bilmiyorum. Olasılıklardan arındırılmış kesin bir cevabım olsa bile dile getirilmesinin yakışık almayacağını düşünüyorum.

Kararı yüce mahkemenizin adaletine bırakıyorum.

"Tabii ki birebir aynısı değildi; Marat'nın başındaki sargı, küvetteki örtüler, yandaki küçük masa, sağ elindeki tüy kalem, sol elindeki kâğıt yoktu Fikret'te ama gözlerinin aralık olmasından mı, yeşil duş perdelerinden mi, o küçük pencereden giren ışığın banyoyu aydınlatışından mı bilmiyorum, bir şekilde aynıymış duygusu uyandırıyordu bakarken."

Bir renk neyi reddedebilir; yahut bir ressam, resimlerinde maviden başka renk kullanmayarak ne anlatır? Üstüne üstlük "Marat'nın Ölümü" gibi ölmüşse... Diyelim bu sorular cevaplandı, Marat'dan bihaber bir başkomiser nasıl olur da bunun bir cinayet olduğunu düşünür? Soruşturduğu tüm cinayetlerde aşklarını ve unutamadıklarını bularak, peşinde ağır bir yük sürükleyerek, her taşın altına baka baka...

Ahmet Karcılılar, tuhaf bir ölümü anlatırken okuyucuya bir resmin monografisini sunuyor. *Mavinin Reddi* uzun bir sessizliğin ardından gelen derin, akıntılı, sert bir polisiye.

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-2030-4